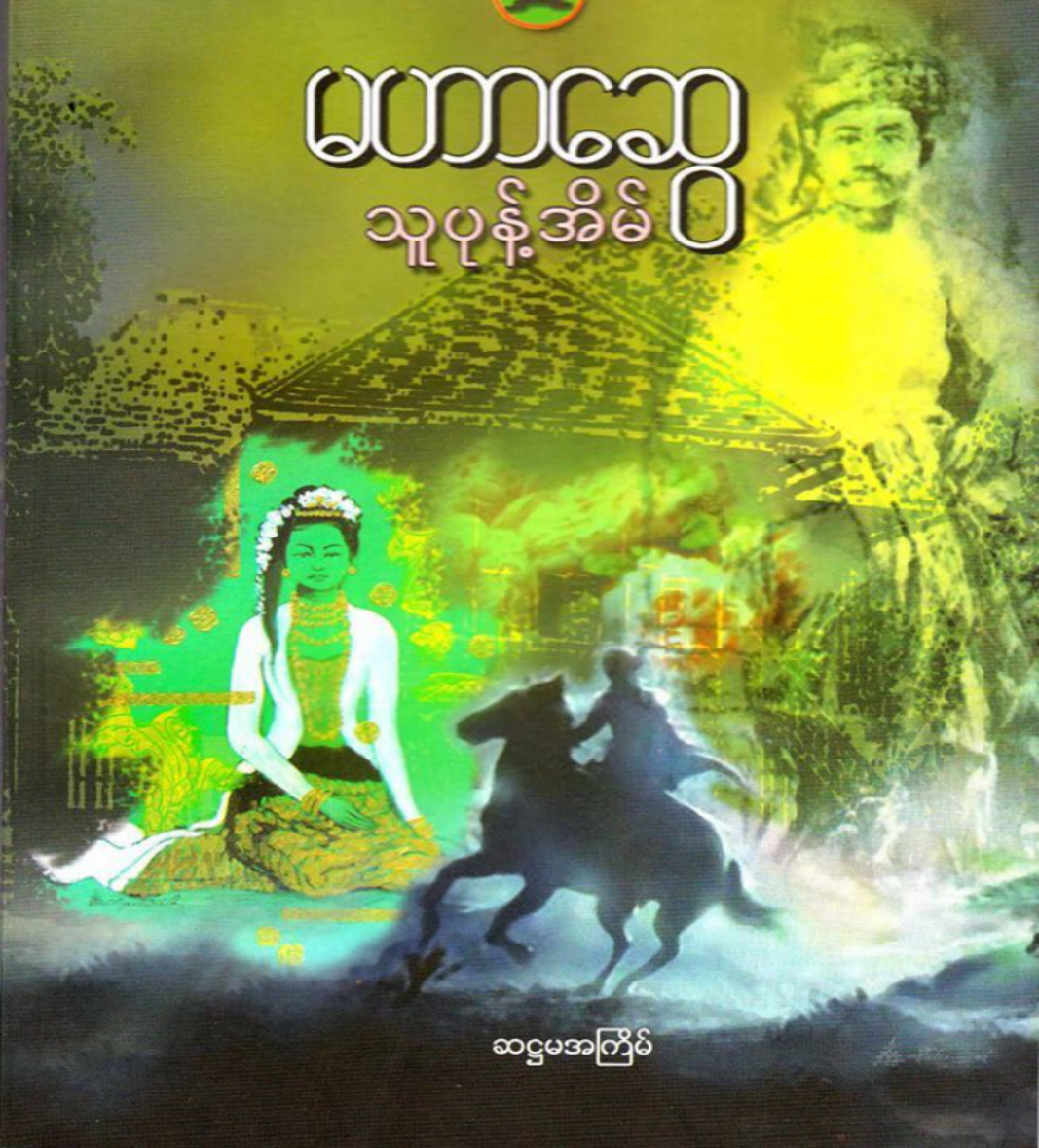

၇၅,၂၀၉၄-
၁၅၀၀၆

ပဏာသေ သူပုန်အိမ်

ဆဌမအကြိမ်

အပိုင်း (၁)

သူပုန်ကြီးလောက

ရန်ကုန်မြို့ ပြည်လမ်း အနောက်ဘက်တွင်ကပ်လျက် ဝင်းခြံနှင့် နှစ်ထပ် တိုက်ကြီး တစ်လုံးရှိ၏။ မော်တော်ကားရုံ၊ အစေခံတန်းလျား၊ ပန်းပင်များ၊ တင်းနစ်ကစားစရာ ဘက်မင်တန် ကစားစရာ ကွင်းငယ်များဖြင့် အထက်တန်းစားတို့ နေထိုင်သော ဘုံဗိမာန်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်၏။ ဝင်းပေါက်မှာ ၂ ပေါက်မျှရှိရာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် တစ်ဖက်ပေါက်တွင် In (အဝင်)၊ အခြားတစ်ပေါက်တွင် Out (အထွက်) ဟု ရေးသားထား၏။ အဝင်ပေါက် အောက်နား၌ ကြေးစာလုံးဖြင့် “ဦးလှဘော်” ဟု ရေးသားထား၏။ ဤနာမည်ကား မင်းစိုးရာဇာဂိုဏ်းတွင် လူအသိများသော နာမည်ဖြစ်၏။ ဦးလှဘော်သည် စက္ကရီတောရီရက်မှ အတွင်းဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ရာ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်၍ များစွာ ခံ့ညားသူဖြစ်၏။ အသက်မှာလည်း ၅၀ နားသို့ကပ်၍နေရာ လုံးကြီးပေါက်လှ ဝန်ကတော်ဒေါ်မြမြတင်နှင့် မိဘနှစ်ပါးရုပ်ပေါင်းစပ်၍ နှစ်ထပ်ကွမ်း အရုပ်ထုထားသကဲ့သို့ တစ်ဖက်သားတို့စိတ် ယိုဖိတ်သွားအောင် ပြေပြစ်လှပသော 'ခင်ဆွေတင့်' အမည်မှည့်ထားသော ၁၈ နှစ်ရွယ် သမီးတစ်ယောက် ရှိ၏။

ခင်ဆွေတင့်သည် ပြည်လမ်း အင်္ဂလိပ်သီလရှင် ကျောင်းမှ ဆယ်တန်းအောင်၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ ဘီအေ အောက်တန်းတွင် ပညာသင်နေဆဲ ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့အိမ်သို့ အထက်တန်းစား လူကုန်ထံ အမြောက်မြား ဝင်ထွက် လေ့ရှိသည်အနက် အသက် ၂၄ နှစ်ခန့် အရပ်အမောင်းအနေတော်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် ရုပ်ရည် သနားကမား လူရွယ်တစ်ယောက်သည် အကြိမ်အများဆုံး ဖြစ်၏။ ၎င်းမှာ စုံထောက်ဝန် ကလေး 'မောင်ဌေးအောင်' ဖြစ်ရာ မောင်ဌေးအောင်မှာ တက္ကသိုလ်မှ ဘီအက်စီ အောင်ပြီးနောက် ပုလိပ်စုံထောက်ဘက်သို့ ဝင်ရောက် အမှုထမ်းရာ စစ်ချင်းပင် ဝန်ကလေးရာထူးကို ရခဲ့သူ ဖြစ်၏။ မောင်ဌေးအောင်၏ဖခင် အငြိမ်းစားအရာရှိ ဦးအောင်သာသည် ခင်ဆွေတင့်၏ဖခင် ဦးလှဘော်နှင့် ငယ်ပေါင်း ရောင်းရင်းဖက် ဖြစ်ကြရာ မောင်ဌေးအောင်နှင့် ခင်ဆွေတင့်အား ထိမ်းမြားသင့်နေရန် အတိအလင်း ကြောင်းလမ်းထားခြင်း မရှိသေးသော်လည်း လူငယ် နှစ်ဦးစလုံးပင် နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူသူများဟု အသိအမှတ်ပြု၍ထားကြ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ သမီးရည်းစားစကား မပြောရဘဲ သမီးရည်းစားကဲ့သို့ နေထိုင်ကြရ၏။ နှစ်ဦးသား

လွတ်လပ်စွာ ယှဉ်တွဲသွားလာနိုင်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ဆန်ဆန် စိတ်ထားကြောင့် လက်မထပ်ခင်အတွင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကျူးလွန် ရင်းနှီးခြင်းမရှိရအောင် အထူးစောင့်စည်းခဲ့ကြ၏။ အခြားမိတ်ဆွေသင်္ဂဟများကလည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား မကြာခင် လက်ထပ်မည့် သူများဟု အသိအမှတ်ပြုထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် မိဘများကလည်း အတန်းမြင့်၊ လူငယ်များကိုယ်တိုင်ကလည်း ရုပ်ရည် ပညာ ဘယ်နေရာမှ ပြောစရာမရှိသောကြောင့် တစ်နေ့တွင် အေးဆေးစွာ ပေါင်းသင်း နေထိုင်ကြရတော့မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြလေသည်။

အဆိုပါ ဝင်းခြံကြီးနှင့် လမ်းငယ်တစ်ခု ခြားလျက် မြောက်ဘက်နားတွင်လည်း ခုံညားသော သမံတလင်းခံ နှစ်ထပ်ကျွန်းအိမ်ကြီး တစ်ဆောင် ရှိ၏။ ဝင်းခြံများမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းရာ လွန်ခဲ့သော ၆ လခန့်က ငှားရန် သို့မဟုတ် ရောင်းရန် ဟု စာဆွဲထားရာမှ နေထိုင်သူ လူများ ရောက်ရှိလာသည်မှာ တစ်လခန့်မျှ ကြာသေး၏။ ခင်ဆွေတင့်တို့ ခြံထဲမှ အဆိုပါ ခြံကြီးသို့ မကြာခဏ အကဲခတ် ကြည့်ရှုကြ၏။ ထိုခြံကြီးအတွင်း၌ လူဦးရေ မည်မျှ ရှိသည်ကိုကား မသိရချေ။ မာလီကုလားနှင့် အခြားအခိုင်းအစေ ကုလား ၂ ဦး၊ ၃ ဦးအပြင် အသက် ၇၀ ခန့် မြန်မာအဘိုးကြီး တစ်ယောက်၊ အသက် ၃၀ ခန့်ဟု ထင်ရသော မွန်မွန်ရည်ရည် ဆံပင်ရှည်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်တို့ကိုကား အမြဲလိုပင် မြင်ကြရလေသည်။

စုံထောက်ဝန်ကလေး ကိုဌေးအောင်ကား ခင်ဆွေတင့်တို့အိမ်သို့ တစ်ဖက်အိမ်တွင် လူရောက်ကတည်းက ရှေးကထက် အလာအရောက်များခဲ့လေ၏။ တိုက်ရှေ့ ပန်းခြံထဲသို့ လမ်းလျှောက်သလိုနှင့် တစ်ဖက်အိမ်ဆီသို့ မလှမ်းမကမ်းမှ တစေ့တစောင်း ကြည့်ရှုလေ့ ရှိလေ၏။ ပူအိုက်သော တစ်ညနေခင်း၌ကား ကိုဌေးအောင်နှင့် ခင်ဆွေတင့်သည် ပန်းခြံထဲရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် စပ်မိစပ်ရာ စကားပြောဆို နေကြရာမှ တစ်ဖက် အိမ်ကြီးဆီမှ ဝါးပတ္တလားတီးသံကို ကြားရလေ၏။ အချိန်ကား ၇ နာရီသာသာမျှ ရှိသေးရာ လမ်းမဘက်မှ ကိုယ်ပိုင်ကားများ၊ အာရ် အီးတီ မြင်းခေါင်းဘတ်စ်ကားများ ဆူညံစွာ ပြေးလွှားလျက် ရှိ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုကိုဌေး၊ ခင်လည်း မေးမလို့ဟာ မဆိုင်ရာ စွက်ဖို့မလိုဘူးဆိုပြီး အေးအေးနေခဲ့မိတာပဲ။ မေးရင် ပြောနိုင်မလားလို့”

“ဘာလဲ ခင်ရဲ့၊ ဘာမေးမလို့လဲ။ ပြောသင့်ရင် ပြောတာပေါ့”

“ဟော... ပြောသင့်ရင်တဲ့၊ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုဘက်အိမ်မှာ လူရောက်ကတည်းက ကိုကိုဌေး ဒီကို အလာလည်း များတယ်၊ ဟိုဘက်အိမ်ကိုလည်း ခဏခဏ ချောင်းမြောင်းကြည့်တာ တွေ့ရတယ်။ ဘယ်လို

အကြောင်းများလဲလို့”

“ဪ... ဒါလား၊ ကိုကိုကလည်း ပြောရကောင်း မကောင်း စဉ်းစားနေတာပဲ။ တကယ်လို့ ကိုကိုဌေး ရာထူးတိုးမယ်၊ အကျိုးရှိမယ် ဆိုရင် ခင်လည်း ကူညီနိုင်ပါ့မလား။ အဲဒါလည်း မေးချင်တယ်”

“ဒါတော့ ကူညီသင့်ရင် ကူညီမှာပေါ့ ကိုကိုဌေးရဲ့”

“အို... လုပ်ပြန်ပြီ၊ ကူညီသင့်ရင်တဲ့။ ကူညီမယ်လို့ ကတိမပေးနိုင်ဘူးလား”

“ကိုကိုဌေးအတွက် ဆိုရင် ကူညီချင်တဲ့စိတ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကြစို့၊ ဦးတို့ဆီ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီးမှ ဘယ်လို ကြံရမယ်ဆိုတာ ကိုကိုဌေး ပြောပြမယ်၊ ဟုတ်လား”

“လာလေ အိမ်ထဲသွားကြစို့”ဟု နှစ်ဦးသား နေရာမှ ထကြကာ တိုက်အောက်ထပ် ကော်ဇောကြီးများပေါ်တွင် ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသော ဆိုဖာကြီးများပေါ်သို့ ကိုယ်မြုပ်သွားအောင် ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။ ဘိုင်ကုလားသည် လင်မနှစ် သုံးဖန်ခွက်ကို ကိုဌေးအောင်တို့ရှေ့ စားပွဲပေါ်သို့ ချလာရာ ဦးလှဘော်လည်း နောက်က ထက်ကြပ်လိုက်ပါလာကြလေ၏။ သမီးနှင့် သမက်လောင်း မျက်နှာကို ပြုံးချိုစွာ ကြည့်ရှုရင်း-

“သောက်ကြဟေ့၊ မောင်ဌေးအောင် ကားကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အပို့ခိုင်းလိုက်တယ်။ ခုပဲ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း စောစောက မြင်လိုက်ပါတယ်။ ဒါထက် ဦးရဲ့၊ ကိစ္စတစ်ခုကို ဦးရော ဒေါ်ဒေါ်ရော တိုင်ပင်ချင်တယ်။ ကိစ္စကတော့ အတော်အရေးကြီးတယ်။ အမှန်အတိုင်းဆိုရင် ဘယ်သူမှ သိခွင့်မရှိဘူး။ လက်ထောက် စုံထောက်ကလေးတွေတောင် ဒီကိစ္စကို မသိရဘူး”

“ဘယ်လိုကိစ္စလဲ၊ ဦးတို့တော့ အထူးပြောစရာ မလိုဘူး။ မောင့်ကိစ္စဆိုရင် တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီရမှာပဲ”

ထိုအတွင်း ဒေါ်မြမြတင်လည်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသဖြင့် ၄ ဦးသား မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ထိုင်မိကြလေ၏။

“ဟိုဘက်အိမ်က လူတွေကို ဦး သတိထားမိရဲ့လား”

“ဦးလည်း အတွင်းဝန်ရုံးကပဲဟာ သိတာပေါ့ကွယ့်။ ဟိုလူငယ်က မင်းသားထိပ်တင်ကြီးလေ၊ နာမည်ရင်းက စောရန်အောင်တဲ့။ သူ့ ခမည်းတော်က

အထက်မြန်မာပြည် သိမ်းပြီးခါစတုန်းက သူပုန်ထဖူးလို့ ဆရာတော်တွေနဲ့ စေ့စပ်ပြီး နယ်ခြားပို့ထားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးနေရာကတော့ ယူနန်နယ် တင်ရေက သွားရတဲ့ ဝူပေါကိုင်း ဆိုတဲ့ ရွာမှာပဲ။ နောက် သူ့မည်းတော် နတ်ရွာစံတော့ မယ်တော်နဲ့ သူက မြန်မာပြည် ပြန်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းတာနဲ့ ရောက်လာကြတာပဲ”

“ဒီပြင်ကော သူတို့အကြောင်း ဘာထူးသေးသလဲ”

“ဦးတော့ ဒါလောက်ပဲ သိတာပဲ။ ဒီပြင်တော့ မသိရသေးဘူးကွယ့်”

“သူ့မည်းတော်ကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက စိုးရိမ်မဲ့ စိုးရိမ်တာ၊ စိုးရိမ်စရာ အကောင်းဆုံးက ထိပ်တင်ကြီးပဲ ဦးရဲ့။ အခု အသက် ၂၇ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့မည်းတော် အစီအမံနဲ့ ဘင်္ဂလားပြည်ထဲမှာ ၁၀ နှစ်သား အရွယ်ကစပြီး နေတာ ၁၀ နှစ်လောက် ကြာတယ်။ ဘင်္ဂလားက အသက် ၁၉ နှစ်လောက်မှာ ဘီအက်စီ အောင်ပြီး ဘီလပ်မှာ အင်ဂျင်နီယာ သွားသင်သေးတယ်။ ဘင်္ဂလားအစိုးရနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လွှတ်ကြတာပဲ။ နောက် ဂျပန်ပြည်မှာ ၆ လလောက် ကြာတယ်။ ယိုးဒယားတို့ ရှမ်းပြည်နယ်တို့မှာလည်း ၃ လ၊ ၆ လလောက်စီ နေပြီး သူ့မည်းတော် နတ်ရွာစံခါနီးမှ ယူနန်နယ်ထဲ ဝင်သွားတာ”

“ဪ... ဒါဖြင့် ပညာတကယ်စုံတဲ့ သူငယ်ပေါ့။ ဒီလို သူငယ်မျိုးမှ စိုးရိမ်စရာကောင်းတာပဲ။ မင်းလောင်းမောင်သန့်တို့၊ ဆရာစံတို့ ဆိုတာကတော့ ဆင်ကန်းတောတိုး အလုပ်မျိုးမို့ ကိုယ်နာတဲ့ဘက်ကပဲ။ အနို့ သူ့ရဲ့အကြောင်းက ဘယ်လိုများ ထူးလို့လဲ”

“ဒီလို ဦးရဲ့၊ အရင် သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနေနိုင်တာ ကတော့ သူ့ဘက်က စိုးရိမ်စရာ အရိပ်အမြွက်မျှ မထွက်လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့နောက်ကိုတော့ လိုက်နိုင်သလောက် လိုက်ကြတာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်ကမှ သူ ယိုးဒယား ၃-၄ လ နေစဉ်အတွင်းမှာ အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ စစ်ဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မှူးမတ်များနဲ့ တွေ့သွားတဲ့အကြောင်း၊ ဂျပန်မှာ နေတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ဦးရဲ့၊ နောက်ဆုံး သီပေါနယ်နဲ့ ကျိုင်းတုံနယ်မှာလည်း တကယ့် သြဇာကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တွေ့သွားတယ်။ စောနန်းသူကို ဦး သိတယ် မဟုတ်လား”

“ကျိုင်းတုံ စော်ဘွားဟောင်းရဲ့ ဦးရီးတော် မဟုတ်လား။ အသက် ၆၀ ကျော်ပါပြီ။ သိတာပေါ့။ သူက ကျိုင်းတုံနယ်မှာ အထူးကြည်ညိုခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ။ အင်္ဂလိပ်အရာရှိတွေကို မလေးမခန့်လုပ်လို့ ရာထူးမရတာပဲ”

“အဲ... ဟုတ်တယ် ဦးရဲ့၊ တစ်နေ့က ဒီစော်ဘွားကြီးဆီက 'သခင်ကလေး အစစ စိတ်ချတော်မူပါ။ မကြာမီ အကြံများ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်မျိုးကြီးလည်း စိတ်အားမလျော့ပါ' ဆိုတဲ့ စာတစ်စောင် စာတိုက်ဘက်က

ဖမ်းပြီး ဖောက်ကြည့်လို့ သိရတယ်။ ဒီပြင် ဂျပန်ကောင်စစ်ဝန်ဆီကလည်း အရေးကြီးတဲ့စာတွေ ရထားတယ် ဦးရဲ့”

“အို... ဒါဖြင့် လူသငယ်တယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကြံမယ့်လူပါလား။ အင်း... မဟာဆီ မဟာသွေးဆိုတာ တကယ့် တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ”

“ဘယ်လိုပဲကြံကြံ လက်နက်၊ လူအင်အား တူမျှနိုင်ဖို့ အခဲယဉ်းသားပဲ။ နောက်ဆုံး ဆင်းရဲသားတွေ ဒုက္ခရောက်မှာပဲ ဦးရဲ့”

“ဦးလည်း ဒီလို သဘောရတာပဲ။ သူ့အကြောင်းက ဒါလောက်ပဲလား”

“အို.. ကျွန်တော်တို့ ရထားတဲ့သတင်းတွေ မပြောနဲ့၊ ရှမ်းပြည်နယ်ထဲမှာလည်း လက်နက်တွေ လုပ်နေသတဲ့။ ဂျပန်နဲ့ယိုးဒယားက လက်နက်တွေကိုလည်း ကျိုင်းတုံနယ်က သွင်းဖို့ စီမံနေတယ်တဲ့။ တချို့ နမူနာတွေတောင် ရောက်နေပြီတဲ့”

“နေပါဦး၊ ဒီလက်နက်တွေကို ဘယ်ကငွေနဲ့ သူ ဝယ်နိုင်တာလဲ”

“ဂျပန် ဆိုတာကတော့ ဦး သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ငွေမရပေမယ့် အင်္ဂလိပ်အင်ပိုင်ယာတစ်နယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ် နည်းသလား ဆိုပြီး အလကား ထောက်ချင်ရင် ထောက်မှာပေါ့။ အီတလီနဲ့ ဂျာမနီက စပိန်နဲ့ ပယ်လက် စတင်ကို ထောက်သလိုပေါ့။ ပြီးတော့ အလွန် စိုးရိမ်စရာကောင်းတာက ငွေစက္ကူ ဦးရဲ့။ ငွေစက္ကူဆိုတာ ဦးလည်း သိသားပဲ။ မြန်မာပြည်သာ လုပ်ဖို့ခက်တာ၊ ရာတန် ထောင်တန်တွေဟာ ဒီပြင် နိုင်ငံမှာဆိုရင် ၁၀ ၂ ပြား အကုန်ခံရုံနဲ့ ဖြစ်နိုင်တာ။ ဒါတွေကိုလည်း ဂျပန်က လုပ်ပေး သလို ကြားနေရတာပဲ”

ဦးလှဘော်ကား သာမည မင်းဆွေမင်းမျိုးကလေး တစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော ထိပ်တင်ကြီးအား ဧရာမ တိုင်းပြည်ပုန်ကန်မည့် သူပုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးကဲ့သို့ ထင်မှတ်သွားလေ၏။

“အနို့ စုံထောက်မင်းကြီးက သူ့အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားသလဲ”

“ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးချုပ်တွေရဲ့ သဘောအရဆိုရင် သူ့ကို ခိုင်လုံအောင် စုံစမ်းပြီး သူ့ခမည်းတော်လို ဘင်္ဂလား-ဘုံဘိုင် တစ်နယ်နယ်မှာ နယ်ပြောင်း (Deport) ထားဖို့ စိတ်ကူးထားတာပါပဲ။ အဆက်အသွယ်တွေ ဖြတ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ တဲ့။ အကြောင်းမခိုင်လုံဘဲ နယ်ပြောင်း ပို့ပြန်ရင် တိုင်းပြည်က ဆူမှာ စိုးရိမ်ရသေးတယ်”

“အနို့ မောင်ဌေးအောင် ဘယ်လို အခြေခံများ ရပြီလဲ”

“ကောင်းကောင်း မရသေးပါဘူး။ တိုက်ရိုက် အင်တာဖီးယား မလုပ်ရတော့ အခက်သား။ သူ တရုတ်ပြည်က အပြန် မန္တလေး ၆ လ လောက် နေသေးတယ်။ နယ်ပုလိပ်နဲ့ စုံထောက်တွေ အမေးအမြန်း ထူတာနဲ့ ရန်ကုန်ပြောင်းလာတာပဲ ဦးရဲ့။ ခက်တာက သူ့မှာ ယောက်ျား မိတ်ဆွေဆိုလို့ ဘယ်သူမှ မပေါင်းဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ခြံချင်းလည်း နီးသားပဲ၊ ခင်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ ပြီး တစေ့တစောင်း အကဲခတ်၊ သူမယ်တော်ရှိတော့ မယ်တော်နဲ့လည်း တွေ့ပေါ့”

ကိုဌေးအောင်ကား မိမိက တောင်းပန်ရမည့်ကိစ္စကို ယောက္ခမလောင်း ကိုယ်တိုင်က သဘောတူနှင့်နေပြီဖြစ်၍ များစွာ ဝမ်းမြောက်သွားလေ၏။

“ကျွန်တော်လည်း ပြောမလို့ဟာ မပြောဝံ့တာနဲ့ပဲ ဦးရဲ့”

“အို... ကျုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသာ ဆန်းနေတာပါ။ အနောက်နိုင်ငံမှာ ရိုးနေပြီ။ ကျုပ်ဟာ အစိုးရ အမှုတော်ကို နှစ်ပေါင်း ၂၀ နီးပါး ထမ်းရွက်လာပြီး ဆင်းရဲသားအများ ဒုက္ခရောက်မယ့်ကိစ္စကို မကူလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မောင်ရဲ့”

“တကယ် အထမြောက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း ဗမာပဲ ဦးရဲ့၊ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူရမှာပေါ့။ အခုတော့ လူတွေ သေရုံ၊ အုပ်ချုပ်ရေး အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရုံဆိုတော့ ဘယ်ဟန်ကိုက်မလဲ။ စပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်၊ တစ်နေ့က ပန်းသည်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ခြံထဲ ဝင်မိတယ်။ သူ့အိမ်တိုင် တစ်တိုင်မှာ ကြေးစာလုံးနဲ့ “သူပုန့်အိမ်” လို့ ရေးထားတယ်။ နောက် သူကိုယ်တိုင် အိမ်ပေါ်က ပြေးဆင်းလာပြီး ‘ဟေ့... ပန်းသည်၊ ဒီက မခေါ်ဘဲ ငါ့အိမ်ထဲ မဝင်ခဲ့နဲ့’တဲ့။ ‘ဝင်ရင် သေနတ်ကြည့်’ ဆိုပြီး ခါးကခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်ပြတယ်။ ခြောက်လုံးပြူးကိုလည်း သားရေအိတ်နဲ့ မဟုတ်ဘူး။ အလွတ်ထိုးထားတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း မြန်မြန် ထွက်လာခဲ့ရတယ်”

“ဪ... သူ့အိမ်ကို ‘သူပုန့်အိမ်’ တဲ့။ တကယ်လည်း ရမ်းတဲ့ လူကိုးကွယ့်”

“ဒီသတင်းကို စကားစပ်မိလို့ ရာဇဝတ်ဝန်ကို ကျွန်တော် ပြောမိတာကို ရာဇဝတ်ဝန်က သွားမေးတာပေါ့။ ဒီတော့ သူက ဟိုပုလိပ်က ရှုပ်၊ ဒီပုလိပ်က ရှုပ်နဲ့ အမြင်ကတ်လို့ အရွဲ့တိုက်ထားတာတဲ့။ ဒီလို နာမည်ပေးရုံနဲ့ ဘယ်ဥပဒေအရ အရေးယူနိုင်သလဲလို့ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်။ နောက် ပုလိပ်မင်းကြီးက ဘယ်ပုလိပ်စုံထောက်မှ တိုက်ရိုက် မေးလား မြန်းလား မလုပ်ဖို့ သတိပေးထားတယ် ဦးရဲ့”

“ခင်နဲ့ဆိုရင်တော့ မကြာခင် မိတ်ဆွေဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မကြာခင် မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး ဟန်ကျမယ်လို့ မျှော်လင့်တာပဲ”

ထိုအတွင်း အသွားအလာများသည် တစ်စတစ်စ ရပ်စဲလျက် တစ်ခါတစ်ရံမှ မော်တော်ကားတစ်စင်းတလေ ဖြတ်သွားသဖြင့် ထိုအပိုင်း၌ ဆိတ်ငြိမ်၍နေလေရာ၊ မြောက်ဘက်အိမ်မှ ပတ္တလားသံ ပျောက်ပြီး စန္ဒရားသံကို ကြားရလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် ဖြူဖွေးသော သွားကလေးများ ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ရင်း-

“ကြည့်စမ်း၊ စောစောက ပတ္တလား၊ အခုတော့ စန္ဒရားတီးနေပြန်ပြီ။ ဟော... အတိုင်းမသိ သီချင်းခံကြီးပါလား။ နားထောင်စမ်းမယ်”

ခင်ဆွေတင့်သည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားရာ ကိုဌေးအောင်လည်း နောက်က လိုက်ပါသွားလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ မြောက်ဘက် အိမ်နှင့် နီးအောင် မြောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးနားသို့ ကပ်၍ သွားကြလေ၏။ တစ်ဖက်အိမ်ကြီးမှ အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အပေါ်ထပ်တွင် ပြတင်းတံခါးများ ဖွင့်၍ထားရာ ပြတင်းတစ်ခုနှင့် တည့်တည့်တွင် ထိန်လင်းသော ဓာတ်မီးရောင်အောက်၌ ဆံပင်ရှည် သျှောင်တစ်စောင်းထိုးလျက် စန္ဒရားတီးနေသော မင်းသားကို မြင်ကြရလေ၏။

“ကိုကိုရဲ့လူက သူပုန်လောင်းသာဆိုတာ၊ ဝတ်လိုက်မှဖြင့် ခွချည်းပဲ။ ကော်လာရှပ်အင်္ကျီနဲ့ ဆွယ်တာနဲ့ ဝတ်လိုဝတ်၊ သက္ကလတ် ဝတ်လိုဝတ်နဲ့၊ တစ်နေ့က ကားနဲ့ အိမ်ပေါက်ထွက်လာပြီး အိမ်ပေါက် ရောက်မှ ကိုယ်ပိုင်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ဘတ်စ်ကားနဲ့ မြို့ထဲ လိုက်သွားတယ်”

“လူကတော့ လူတစ်မျိုးပဲ ခင်ရဲ့၊ ယောက်ျားတွေတော့ ပေါင်းလို့မရဘူး”

“အံ့မာ ခင်က အရူးလား ဘာလား မသိလို့ပါ။ ခင် သွားနှူးရင် ပါလာမှာပါ”

“ခင် သူ့ရုပ်ကို အနီးက ကပ်ပြီး မြင်ဖူးရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း မမြင်ဖူးဘူး။ အသက် ၂၇ နှစ်ဆိုလို့သာ၊ ခင်ဖြင့် ၃၀ လောက် ထင်နေတာပဲ”

“အို... အနားကပ်ကြည့်တော့ အတော် ရုပ်ရည်သန့်တယ် ခင်ရဲ့။ လူကောင်က ထွား၊ ဆံပင်ရှည်နဲ့မို့။ သူ့မျက်နှာကို အနားကပ်ကြည့်ရင် အသက် ၂၀ လောက်ပဲ ထင်ရတယ်”

“ဒါလောက်ပဲလား ဆရာ၊ ဒါဖြင့် လူချောကြီးတစ်ယောက်လား”

“ချောလည်း ချောတယ်၊ ခွံလည်း ခွံတယ်၊ ခင် လုပ်ရမယ့် အလုပ်က ဦးတို့ရှေ့ မပြောဝံ့လို့သာ။ သူ့ကို ဖြားယောင်းရမှာ ခင်ရဲ့”

“ဘာတုံး၊ သူက ခင့်ကို ပိုးချင်ပန်းချင်အောင် ပြုမူရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲသလို မက်လုံးကလေးလည်း ရှိမှ သူ့အိမ်ကို ဝင်ထွက်နိုင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့... အို ခင့်ကိုတော့ ယုံတယ်လေ”

“ဘာလဲ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ၊ ခင်ကပါ တကယ်ကြိုက်သွားမှာစိုးလို့လား”

“သိပ်နီးစပ်အားကြီးတဲ့အခါ သတိလစ်သွားမှာ စိုးတာပါပဲ”

“ပြောရ မကောင်းပါဘူး၊ ခင်နဲ့ ကိုကို လူကြီးတွေ ဘယ်လိုစီမံထားသလဲ”

“ကြောင်းလမ်းထားတာလည်း မဟုတ်၊ အရိပ်အမြှက်သာ ပြောထားတာ။ ပြီးတော့ ခင်ကလည်း လက်ကလေးတောင် အကိုင်မခံတော့”

“ကိုင်းလေ ဒါပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ တကယ် လက်ထပ်မယ့်သူတောင် ဒီလောက် စဉ်းကမ်းစောင့်သေးတာ၊ ကိုကိုအတွက် ကူရမယ့် ဟိုလူကို ဘာဖြစ်လို့ မစောင့်နိုင်ရမှာလဲ ကိုကိုရဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူတို့က ကိုကိုတို့လို မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမျိုး ခင်ရဲ့ ။ ကြိုက်မိရင် ဓားကွပ်ပြီး အရကြံမှာ သိရဲ့လား”

“ကိုင်း... ဒါလောက် စိုးရိမ်နေရင်လည်း ရပ်တန်းကပဲ ရပ်ကြ

“အဖြစ်သာ ပြောတာပါ၊ စောစောက ဒီလိုဖြစ်တတ် တင်ကူး စဉ်းစားထားရင် မဖြစ်အောင် ရှောင်နိုင်တာပေါ့။ ဒီအလုပ်က မလွယ် ဘူး ခင်ရဲ့။ နောက်ဆုံး ရင်းရင်းနှီးနှီး မိတ်ဆွေဖြစ်ကြရော ဆိုပါတော့၊ သူကလည်း ပုထုဇဉ် လူပျိုယောက်ျား၊ တစ်နေ့မှာ ချစ်စကား ကြိုက်စကား ပြောရော၊ ခင်က ငြင်းလိုက်ရင်လည်း မိတ်ပျက်ပြီး အကြံအောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မငြင်းရင်လည်း အခက်၊ ဪ... တော်တော်ရှုပ်တာပဲ”

ကိုဌေးအောင်သည် မိမိ ချစ်သူနှင့် ရာထူးအတွက် နှစ်ခုကို ချိန်စက်ကာ ချီတုံချတုံ စဉ်းစားနေမိလေ၏။

“အံ့မာ ခက်ခက်နီးနီး၊ ငြင်းလည်း မငြင်းဘူး၊ ကတိလည်း မပေးဘဲနဲ့ မိန်းမ မာယာနဲ့ အချိန်ဆွဲနေမှာပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

“အဲအဲ ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါကြောင့် မိန်းမညဏ် အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ သူကကော ဒီခြံဘက် ဂရုစိုက်ပုံ မရဘူးလား”

“မရပါဘူး၊ ခင်ကသာ ဘယ်လိုလူစားတွေ ရောက်နေသလဲလို့ ပန်းခြံထဲက လှမ်းလှမ်းကြည့်မိတာ၊ သူတို့ဘက်ကများ အနီးအနား လူရှိတယ်လို့တော့ မှတ်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကိုကိုရယ် သူ့အသက်က ၂၇ နှစ်၊ ခင်က ၁၈ နှစ် ရှိသေးတာ။ ၈

နှစ်တောင် ကွာနေတာ ခင့်စိတ် ပြောင်းနိုင်ပါ့မလား”

“ခင် သူနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ ဘယ်လို စမလဲ၊ အကြောင်းမသိသေးခင် သူ့ဝင်းထဲ အရမ်းဝင်မသွားနဲ့ဦး။ ဘောက်ပြောချင် ပြောမယ့်လူ”

“ခင် တော်သလို ကြည့်လုပ်မှာပါ။ ဟော... ဟော ကြည့်စမ်း၊ စောင်းကောက်ကြီး ကောက်တီးနေပြန်ပြီ။ ဘာတဲ့၊ ဇေယျာရွှေမြေ တီးနေတယ်”

နှစ်ဦးသားသည် စကားပြောရာက အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်း၍ ကြည့်ကြပြန်လေ၏။ သျှောင်ကြီးဗွေမှာကား စန္ဒရားဘေးတွင်ပင် စန္ဒရား အဖုံးပေါ် စောင်းကောက်တင်လျက် လက်မ လက်ညှိုးတို့ဖြင့် တီးခတ်နေလေ၏။

“သူနဲ့ မိတ်ဖြစ်ဖို့ လိုတာပါ။ မိတ်ဖြစ်ရင် စန္ဒရားတီး စောင်း ကောက်တီး သင်ပေးပါဆိုပြီး သူ့အိမ် ဝင်ထွက်နေမှာပေါ့”

“အင်း... ဒါလည်း အဟန့်သား၊ ခင်ကလည်း စန္ဒရားတီးတတ်တာနဲ့ အံ့ကျပဲ”

ထိုအတွင်း ကားတစ်စင်းသည် ဝင်းပေါက်မှ ဝင်၍လာရာ ကိုဌေးအောင်သည် ခင်ဆွေတင့်အား နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်ရှုကာ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ရင်း ကားဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင်-

“ဟော ကားတောင် ပြန်လာပြီ”ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

နှစ်ဦးသားသည် အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြပြီးနောက် ကိုဌေးအောင်လည်း လူကြီးများအား နှုတ်ဆက်လျက် မိမိ၏ကားပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ ထွက်ခွာသွားရာ၊ ခင်ဆွေတင့်မှာ ကားနောက်ပိုင်း မီးနီကလေးကို ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်လေ၏။

အပိုင်း (၂)

ခွေးနှင့်လူ ဘယ်သူက သစ္စာရှိ

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဆွေတင့်မှာ အလုပ်တစ်ခု တိုးခဲ့လေ၏။ အိမ်ခန်းထဲမှ ကော်ဖီများ သောက်ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့ ပန်းခြံထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ လက်တစ်ဖက်တွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်ထားကာ စာကြည့်သလိုနှင့် မြောက်ဘက် အိမ်ဝင်းကြီးကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ကုလားများမှာ သစ်ပင်ရေလောင်းသူက လောင်း၊ သစ်ပင်များကို ကတ်ကြေးနှင့် ညှပ်သူက ညှပ်၊ မော်တော်ကားကို ရေဆေးသူက ဆေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ ခြံစည်းရိုးများမှာ အကာအရံသက်သက် ပြုလုပ်ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ သစ်ပင်များကို ညီညာစွာ စိုက်၍ ရင်ခေါင်းလောက် အမြင့်တွင် ညီညာစွာ ကိုက်ညှပ်ထားရာ ၎င်းတို့နှစ်ခြံသည် တစ်ခြံမှ တစ်ခြံသို့ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား မင်းသားကိုသာ ဂရုစိုက် ကြည့်ရှုဟန် တူ၏။ အိမ်ဆင်ဝင်ဆောင် အပေါ် ထပ်၌ ရှေးထဘီ ဝတ်ဆင်ထားသော အမယ်ကြီးတစ်ဦး ပန်းရေချမ်း လဲလှယ်နေသည်ကို မထင်မရှား မြင်ရလေ၏။ မင်းသားကိုကား မမြင်ရသေးချေ။ အချိန်မှာ ၇ နာရီသာသာမျှ ရှိသေးရာ မင်းသား အိမ်ပေါက်မှ ကာကီဘောင်းဘီအတို ကာကီရှပ် ရွက်ထည်ဖိနပ် ခြေအိတ်ရှည် ဖော့ဦးထုပ် ဆောင်းထားသော တုတ်ကောက်နှင့် ကပြားလိုလို ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း လူတစ်ယောက် ဝင်၍လာလေ၏။ ထိုလူမှာ အိမ်လှေကားအထိ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက် လှမ်း၍လာရာ ကုလားများက ဆီးကြို ဆလံပေးကြ၏။

ခင်ဆွေတင့်ကား လည်ပင်းကလေး ရှည်လျက် လှမ်းမျှော်ကြည့်မိရာ ဆင်ဝင်အောက်မှ အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်မည်အလုပ် ဦးထုပ်ချွတ်လိုက်မှ ဆံပင်နှင့် ထိပ်တင်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို သိရလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ သွားကလေးများပေါ်အောင် ပြုံးမိလျက် စူးစိုက် ကြည့်ရှုနေလေ၏။ မင်းသားကား မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဝင်ရောက်သွားရာ နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ဆင်ဝင်အပေါ်ထပ် ဟာလာဟင်းလင်း ပြတင်းပေါက်၌ ပိုးလုံချည်ကွက်ကြ ကော်လာရှပ်လက်တို့ အဖြူနှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ကားကားကြီး ထိုင်လိုက်ကာ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာကြီး တစ်စောင်ကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။ နံနက်ခင်း၌ကား ခင်ဆွေတင့်မှာ ထိုထက် ပိုမို မတတ်နိုင်တော့ချေ။ ကျောင်းတက်သွားရန် ကိစ္စကလည်း ရှိသေးသဖြင့် အိမ်အောက်ထပ်သို့ ပြန်လာကာ

နံနက်စာစား၊ ဖြီးလိမ်းပြုပြင်ပြီးလျှင် ဖခင်ကြီး ရုံးမသွားခင် အိမ်က ကားကြီးဖြင့် ကျောင်းသို့ သွားလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်မှာ အရာရှိတစ်ဦး၏သမီးလည်းဖြစ်၊ ကျောင်းသူလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသမဂ္ဂမှစ၍ အများနှင့် ဆက်ဆံသောကိစ္စတွင် ပါဝင်ခြင်း မရှိခဲ့ရာ၊ ထိပ်တင်ကြီး၏အကြံအစည်ကိုလည်း သဘောပေါက်အောင် စဉ်းစားနိုင်ခြင်း မရှိချေ။ ထိပ်တင်ကြီး မည်သို့မည်ပုံ ကြံစည်သည်ကို မိမိချစ်သူ စုံထောက်ဝန်ကလေး စုံထောက်၍ ရရှိသည်ဟု အထက်အစိုးရကြီး သိလျှင် ဝန်ကြီးရာထူးကို မကြာခင် ရမည်။ မိမိချစ်သူ ကြီးပွားက မိမိလည်း ရေမြင့် ကြာတင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်မည်ဟု ဤအချက်ကိုသာ တွေးမိသူ ဖြစ်လေ၏။

သာမည နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းကလေးကိုမျှ ကြံစည် လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိသော မိန်းမပျိုကလေးသည် မြန်မာနိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံလုံးကို မြန်မာတို့လက်ဝယ်သို့ ရောက်အောင် ပုန်ကန် ထကြွယူမည့် မင်းဆွေမင်းမျိုးတစ်ဦးအား လှည့်စား သိမ်းသွင်းနိုင်ပါမည်လော။ ဂျပန်က လက်နက်တွေ သွင်း၊ ငွေစက္ကူတွေလုပ်၊ လူတွေစု၊ ဪ... အတော် အကြံကြီးတဲ့ လူပဲ စသည်ဖြင့် ကျောင်းစာသင်ချိန်၌လည်း ထိုအကြောင်းသာ တွေးတောမိပြီး လက်ချာရာများ၊ ပရိဖက်ဆာများ ပြောပြနေသည်ကို အာရုံ လွတ်ကင်းနေမိလေ၏။

ညနေ ၄ နာရီအချိန်တွင် ဆလွန်းကားနက်ကြီး တစ်စင်းသည် ပြည်လမ်းတစ်လျှောက် မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ မောင်းနှင်လာလေ၏။ ကားနောက်ပိုင်း၌ မိန်းကလေးတစ်ဦး ပါလာရာ ကားသည် တစ်ခုသော ဝင်းခြံနှင့် ကျွန်းအိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးသည် ကားပြတင်းပေါက်မှ ပြူတစ် ပြူတစ်လုပ်ကာ ဝင်းခြံထဲသို့ ကြည့်လေ၏။ ဝင်းခြံထဲ၌ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်နှင့် ကုလားမှအပ အခြားသူများကို မမြင်ရချေ။ ကားကြီးသည် ထို ဝင်းခြံနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော တောင်ဘက်ခြံကြီးထဲသို့ ထိုးဝင်သွားလေ၏။

၅ နာရီခန့်တွင်ကား ခင်ဆွေတင့်သည် ပန်းခြံထဲသို့ ထွက်ခဲ့ပြန်လေ၏။ ထိုအချိန်ကား မြောက်ဘက်အိမ်မှ ဆင်ဝင်အောက်ထပ်ရှေ့ရှိ မြက်ခင်းတွင် မင်းသားနှင့် အဘိုးကြီးသည် ၂ ယောက်ထဲ ခြင်းခတ်နေကြ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ အံ့ဩစွာ လှမ်း၍ကြည့်နေ၏။ အဘိုးကြီးကား ခြင်းလုံးကို ခြေဖျားတွင် ညှပ်၍ ပခုံးသို့ မြှောက်တင်ပြီး ညှပ်ပြန်၏။ ညှပ်ပခုံးကြားမှ ဘယ်ပခုံးကြားသို့ ပွဲထဲတွင် ခြင်းအလှကစားသကဲ့သို့ ခါးကလေးကုန်းကာ ပြောင်းလဲပြီးနောက် မင်းသားဆီသို့ နောက်ပေါက်နှင့် ပို့လိုက်၏။ မင်းသားသည် ရောက်လာသော ခြင်းလုံးကို ဘယ်ဖဝါးဖြင့် ဖမ်းရိုက်လျက်၊ ညာဖဝါး မဟာဒူးစလွယ် ၄-၅ မျိုး ပြောင်းကစားကာ အဘိုးကြီးဆီ ပို့ပြန်၏။ အဘိုးကြီးထံမှ ခြင်း ကျသွားသောအခါ ဘေးက ရပ်ကြည့်နေသော ကုလားများက ကောက်ပေးရ၏။ ၎င်းတို့ကား အခြားလူ ရှိသည်

မထင်။ ဂရုလည်း စိုက်ပုံ မရချေ။

ခင်ဆွေတင့်သည် ကိုယ်လုံးပေါ် မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာတစ်ခြမ်းပေါ်မျှ ပန်းချီတစ်ချို့မှ ကွယ်၍ ကြည့်ရှုနေခြင်းဖြစ်ရာ ခြင်းသမား နှစ်ယောက်ကို ဘေးတိုက်သာ မြင်ရလေ၏။ မင်းသားမှာ ဘောင်းဘီတို စပို့ရှပ်နှင့်ဖြစ်ရာ အဘိုးကြီးမှာ ထိုးကွင်းများ ပေါ်အောင် ခါးတောင်း မြှောင် ကျိုက်ထားလေ၏။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ခြင်းလုံးပွဲပြီးပြန်ရာ အဘိုးကြီးမှာ အတော်မော၍နေဟန်တူ၏။ ကုလားများကား ခြင်းခတ်သော နေရာမှာပင် ပိုက်ကလေးများ တန်းကြပြန်၏။ မကြာမီ အဘိုးကြီးနှင့် ကြက်တောင်ရိုက်နေကြရာ မင်းသားက မမောတမ်း ရယ်၍ ကစားနိုင်သော်လည်း အဘိုးကြီးမှာ ဟိုက်၍နေရှာ၏။

“အဲဒီလို 'ခွ'သမားပဲ။ အဘိုးကြီးကို ဘက်တမင်တန် အကစားခိုင်းနေတယ်”

ခင်ဆွေတင့်သည် နောက်က ကပ်လျက် ပြောလိုက်သော ကိုဌေးအောင်၏ အသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း

“ခုနက ခြင်းခတ်နေကြတာ၊ အံ့မာ ခြင်းခတ် အကောင်းကြီး ကိုကိုရဲ့”

“လူက 'ခွ'စာပဲ ခင်ရဲ့၊ မနေ့ညက ကြည့်လေ၊ ပတ္တလားတီးနေတော့ ရှေးရိုးဆန်တယ် အောက်မေ့နေတာ။ ဟော... တော်တော်ကြာ စန္ဒရား ကောက်တီးပြန်ရော။ တစ်ခါ စန္ဒရားက စောင်းကောက် ကိုင်ပြန်ရော”

“မနက်ကလည်း ကာကီဘောင်းဘီနဲ့ ဦးထုပ်နဲ့ ဘယ်က ဗိုလ်ကပြားလဲ အောက်မေ့ရတယ်။ မနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်တယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ လူကတော့ အတော့်ကို ကျန်းမာပုံရတာပဲ”

“ဒါထက် ခင် တစ်ခု စိတ်ကူးမိတယ်။ ပြောရင် စိတ်ဆိုးမှာလား။ အကြောင်းကတော့ ကိုကို ခင်တို့ဆီ ခဏခဏ မလာဘဲ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်မှ တစ်ခေါက်လောက်လာဖို့။ လာတဲ့အခါလည်း အခုလို ပန်းခြံထဲမှာ မတွေ့ဘဲ အိမ်အောက်ထပ်မှာ စကားပြောကြဖို့”

“ဘာပြုလို့လဲ ခင်ရဲ့၊ ဟိုငနဲ မြင်သွားရင် အမှန်ထင်သွားမှာစိုးလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးရည်းစား ထင်သွားရင် အကြံမအောင်ဘဲ နေမှာစိုးလို့”

“ဆင်ခြင်ရတာပေါ့လေ၊ ကိုကိုအလုပ်ကိုး။ ဒါပေမဲ့ အောင့်သက် သက်ကြီးနော်”

“ ဒီလို အဆင်းရဲခံမှ နောင် ဟန်ကျမှာပေါ့ ကိုကိုရဲ့၊ လမ်းစတစ်ခုတော့ တွေးမိပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ရဲ့အကြံအောင်မှ ကိုကိုကို ပြောပြမယ်။ လာ အိမ်အောက်ထပ် သွားကြစို့”ဟု နှစ်ဦးသား ရှေ့နောက် လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုင်မိကြလျှင် ကိုဌေးအောင်က-

“ဘယ်လို ကြံထားတာလဲ ခင်ရဲ့၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“အကြံအောင်မှ ပြောမယ်ဆိုတာ အခု မေးနေရသေးသလား”

“ဘွာ ဘွာ မမေးပါဘူးဗျာ” ဟု ကိုဌေးအောင်သည် ပြုံးဖြဖြကြီး လုပ်လိုက်၏။

ထိုအတွင်း ဦးလှဘော် ထွက်လာကာ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်-

“ဒါထက် မောင်ဌေးအောင်၊ ခင်လည်း စုံထောက်ဖြစ်နေပြီ။ မနက် ည အားတယ်လို့ မရှိတော့ဘူးကွယ့်”

“နောင် အကျိုးများမယ့်ကိစ္စတွေပဲ။ ခင့်အကူအညီနဲ့ အောင်မြင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ”

ကိုဌေးအောင်ကား နောင် ကြီးပွားရေးတွေကို အမျှင်တန်းကြီး ပြောဆိုပြီးနောက် နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ကား စနေနေ့ဖြစ်ရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ တစ်နေ့လုံး အားလပ်၍နေ၏။ မင်းသားအိမ်ထဲသို့ ဝင်ရန် အကြံအမျိုးမျိုးထုတ်၍ နေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့ကျမှ မင်းသားသည် ဝတ်ကောင်းစားလှ လဲလှယ်ကာ ကားတစ်စင်းနှင့် ထွက်ခွာသွားရာ ကိုဌေးအောင်ထံသို့ ဖုန်းဆက် ပြောကြားပြီးနောက် တစ်နေ့လုံး ချောင်း၍နေ၏။ ညနေ ၃ နာရီကျမှ ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်၏အကြံကား ဖြူဖြူ မွေးစုတ်ဖွားနှင့် ပုတိုက်တိုက် ဘော်ဘီကလေးကို သတ်ရလေ၏။ ဘော်ဘီနှင့် မင်းသားခြံရှေ့သို့ လမ်းလျှောက် ဟန်ရေးပြပြီးနောက် ဆက်လက် ကြံစည်မည် ဟု စိတ်ကူးကာ အဝတ်အစား လဲလှယ်လေ၏။

ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးရှေ့တွင် တိုးဘရက်ကိုးလုံချည် အပြာရောင်ကို အတွင်းက ပိတ်လုံချည်ခံလျက် ဝတ်လေ၏။ အပေါ်ပိုင်း ရင်သား ၄ ပုံ ၁ ပုံခန့် ပေါ်သော ဘော်လီအင်္ကျီကို ခပ်လျော့လျော့ ထပ် ဝတ်၍၊ မှန်သားကဲ့သို့ ပဒုမ္မာအင်္ကျီကို အပေါ်က ထပ်၍ ဝတ်လိုက်၏။ ခေါင်းလျှော်ပြီး သွေ့ခြောက်စ ဆံပင်များကို ခူးခေါက်ကွေးအထိ ဖားလျားချလျက် ပန်းနုရောင် နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို ပန်လိုက်၏။ မျက်နှာကို သနပ်ခါးရေကြဲ လိမ်းရာတွင် ပေါင်ဒါ

ထပ်ပွတ်ကာ မိမိကိုယ်ကို ဘယ် ပြန် ညာပြန် စောင်းခဲ့ ကြည့်ရှုပြီးနောက် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။

မကြာမီ ဆံပင်ဖားလျားချထားသော မိန်းမချောကလေး တစ်ယောက်သည် ခွေးဖြူ၊ မွေးစုတ်ဖွားပုကလေး တစ်ကောင်နှင့် ခြံကြီး နှစ်ခြံရှေ့တွင် လမ်းသလားနေလေ၏။ ကတ္တရာစေး လမ်းမကြီးပေါ်၌ ပြေးလွှားနေကြသော မော်တော် ဘတ်(စ်)ကားနှင့် ပရိုက်ဗိတ်ကားများပေါ်မှ ယောက်ျားတို့ကား အာရုံစူးစိုက် လည်ပြန်အောင် ကြည့်ရှုရင်း လွန်၍သွားကြလေ၏။ မိန်းမပျိုကား လမ်းကို ဂရုမစိုက်၊ ခြံတွင်းကိုသာ ဂရုစိုက်နေရာ နာရီဝက်ခန့် လမ်းသလားသော်လည်း မင်းသားကို မမြင်ရသေး။ ၄ နာရီခွဲကျမှ ခြင်းလုံးတစ်လုံးနှင့် အောက်ဆင်းလာသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် သကြားလုံးတစ်လုံးကို ဘော်ဘီအား ကျွေးပြီးနောက် ကျန်တစ်လုံးကို ခြံကွယ်မှ မင်းသား၏ခြံထဲသို့ ပစ်လိုက်လေ၏။ ဘော်ဘီကလေးကား သကြားလုံးသွားရာ ခြံထဲသို့ အပြေး ဝင်သွားကာ ဟိုဟိုဒီဒီ လူးလားခတ်မျှ ရှာဖွေနေရာ ခင်ဆွေတင့်သည် သူ၏ခွေး ပျောက်သကဲ့သို့ အပေါက်မှ အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် 'ဘော် ဘီ... ဘော်ဘီ'ဟု ခေါ်လေ၏။ ဘော်ဘီကား အမြီးနှုတ်ပြီးနောက် ရှာမြဲ ရှာ၍နေရာ ခင်ဆွေတင့်သည် “တယ်ခက်တဲ့ ကောင်”ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် ညည်းလိုက်ရင်း အရဲစွန့်ကာ ခြံပေါက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်စဉ် မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေ၏။

မင်းသား၏ ဝင်းခြံတံခါးပေါက် လက်ယာဘက်အုတ်တိုင်တွင် သဘောဆေးအဖြူဖြင့် ပျဉ်ပြားအနက်ပေါ်၌ No Dogs Admitted 'ခွေးများ မဝင်ရ' ဟု ဆွဲကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်တည်း။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် အကြံတစ်ခုရကာ ဘော်ဘီအား အပြေးကလေး ပွေ့ယူလိုက်ကာ ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် ထိုင်နေသော မင်းသား ရှိရာသို့ သွားပြန်လေ၏။

“သည်းခံပါ အစ်ကိုကြီးရှင့်၊ ခွေးမဝင်ရလို့ စာဆွဲထားတာလည်း သတိမထားမိပါ။ ဒီအကောင် ဘာစိတ်ကူးရမှန်းမသိ၊ အမှတ်တမဲ့ ဝင်သွားလို့ပါ။ နောက်ကို မဝင်စေရပါဘူးရှင့်”

ခင်ဆွေတင့်သည် ပြုံးချိုသော အမူအရာဖြင့် မင်းသား၏မျက်နှာကို ဣန္ဒြေလည်း မပျက်စေဘဲ မခွဲတရို့ ကြည့်ကာ တောင်းပန်နေလေရာ၊ မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်အား စားမတတ် ဝါးမျိုမတတ် မျက်လုံးပြူး ကြည့်ရှုနေသဖြင့် ခင်ဆွေတင့်မှာ ရင်ကလေးများ တုန်ကာ ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်၍လာလေ၏။ သို့ရာတွင် မင်းသား၏အကြည့်မှာ စိတ်ဆိုး၍ကြည့်သော အကြည့်မျိုး မဟုတ်။ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော မိန်းမချောတစ်ယောက်ကို ချစ်အာရုံစိတ်နှင့် ကြည့်သကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ၊ ခင်ဆွေတင့်မှာ မင်းသား၏ မျက်လုံးအရှိန်ကို မခံနိုင်သဖြင့်

ခေါင်းအနည်းငယ် ငွဲ့လိုက်လေ၏။

“ကျွန်မ တကယ် မသိလို့ပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် အစ်ကိုကြီး”

ခင်ဆွေတင့်ကား တစ်ဖက်က မခုတ်တုံးကြီးလုပ်နေသဖြင့် ထပ်၍ ညှုလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ မျက်လုံးများမှာလည်း ကာကီဘောင်းဘီတို၊ အညိုရောင် ရှုပ်စွပ်ကျယ်နှင့် ကားတက်သော ရင်လုံး၊ ကြည်လင်သော မျက်လုံး၊ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံနှင့် တကယ်ချောသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို သေချာစွာ အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေမိလေ၏။

“ဪ... ဟိုအပေါက်က နှိုးဒေါ့(ခ)(စ)အ(ဒ်)မစ်တက်ဆိုတာ တွေ့ခဲ့လို့လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ကျွန်မ သိပ်ပြီး အားနာတာပဲ”

“အဲ... ဒီစာက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရလို့လဲ သူငယ်မရဲ့”

ခင်ဆွေတင့်ကား မိမိအား မည်သူကမျှ ကလေးသဖွယ် သဘောထားကာ သူငယ်မဟု မခေါ်ဖူးသဖြင့် ပြုန်းခနဲ ဒေါပွသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် မိမိ အကြံအစည်ကြောင့် အမူမပျက်စေဘဲ မပြုံးတပြုံးဖြင့်-

“အဓိပ္ပာယ် အရှင်းသားပဲ။ ခွေးများ မဝင်ရပါ ဆိုထားတာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ခွေးဆိုတာ ဘယ်လိုသတ္တဝါကို ခေါ်တာလဲကွယ့်”

ခင်ဆွေတင့်ကား လူကြည့်တော့ အ-ပိတုံးစကား ကတ်သီးကတ်သတ် ပြောလှသည်ဟု မိန်းမတို့ သဘာဝအတိုင်း ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး လုပ်ချင်သော်လည်း မိမိတာဝန်မှာ ဤသို့ ပြုမူရန် မဟုတ်သဖြင့် ဆရာ၏ရှေ့တွင် ရိုးသားစွာ အစစ်ခံနေသော တပည့်မလေးကဲ့သို့ ပွေ့ထားသော ဘော်ဘီ၏ ကိုယ်ကလေးကို ဘယ်လက်ဖြင့် ပုတ်ကာ ပုတ်ကာ

“ခွေးဆိုတာ ဒီလို အကောင်မျိုးကို ခေါ်တာရှင့်၊ တကတဲ ကလေးကျနေတာပဲ”

ခင်ဆွေတင့်သည် မည်မျှပင် ချုပ်တည်းသော်လည်း မိန်းမသဘာဝကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် ခပ်ငေါ့ငေါ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်မိလေ၏။ ဘော်ဘီကလေးကလည်း ခင်ဆွေတင့်၏စကားကို ထောက်ခံသည့်အလား မင်းသား၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ တဝုတ်ဝုတ်နှင့် ဟောင်လိုက်၏။

“အဖော်နှစ်ယောက်ကတော့ တယ်ပြီး အချီအချ ညီတာပဲ၊ ဟားဟား”

မင်းသားသည် အသံထွက်ရယ်လိုက်လေ၏။ ဤမျက်နှာထားနှင့် ဤသို့ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်လိမ့်မည် မထင်သော ခင်ဆွေတင့်မှာ အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ အံ့အားသင့်ရာမှ မိမိအားလည်း ခွေးဆိုလိုက်သဖြင့်

“ဘယ့်နှယ်လူကြီးမှန်း မသိဘူး၊ တောင်းပန်ပြီးပြီ၊ သွားမယ်ရှင်”

ခင်ဆွေတင့်သည် ချာခနဲ လှည့်ကာ ခြေလှမ်းပြင်လေ၏။ မင်းသားသည် နောက်ကျောကနေ၍ ခုံညားတည်ကြည်သော အသံဖြင့်-

“ဟေ့ သူငယ်မရဲ့ နေပါဦး၊ ဒီဘက် လှည့်ပါဦး”ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ မူလကပင် မူတူလုပ်နေသည့် ဖြစ်သဖြင့် ချစ်စဖွယ်သော မျက်စောင်းကလေးထိုး၊ နှုတ်ခမ်းကလေး စူသယောင်လုပ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်အထိ အဘိုးကြီးနှင့် ကုလားများသည် အနားသို့လည်း မလာ၊ အကဲခတ် တစေ့တစောင်း ကြည့်ရှုခြင်းလည်း မရှိကြချေ။

“မင်းက ဘယ့်နှယ်လူကြီးမှန်း မသိဘူးလို့ ကျုပ်ကို ပြောလို့ ရှင်းရဦးမယ်။ ကျုပ်ဟာ သူလို ကိုယ့်လိုလူပဲ။ စိတ်ထားတစ်ခုပဲ သူများနဲ့ မတူတာ”

“ဒါပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို ခွေးဆိုတာ စိတ်ဆိုးလို့”

“ဪ... ခွေးဆိုတာ စိတ်ဆိုးတယ် ဟုတ်စ။ မဆိုရသေးပါလား။ အဖော်လို့ ဆိုတာပါ။ အဖော်ဆိုတာ လူလူချင်းမှ ခေါ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်နဲ့လည်း အဖော်လို့ ခေါ်နိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ လူပါပဲကွယ့်။ ခွေး မဖြစ်ပါဘူး၊ အသွင်အပြင်ကို ပြောတာနော်။ ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ကို ခွေးလို့ ခေါ်ရင် အတော်စဉ်းစားပြီးမှ ခေါ်တာ”

ခင်ဆွေတင့်ကား ပြောရင်း ပြောရင်း ကြောက်ချင်သလို၊ ရွံ့ချင်သလို ဖြစ်လာလေ၏။ မင်းသားကား စကားဆက်လျက်-

“ကျုပ်အိမ် ခွေးမဝင်ရဘူး ဆိုတာက ခွေးအစစ်ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခွေးလိုလူတွေကို ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား။ ခု လောကကြီးမှာ ခွေးက လူ၊ လူက ခွေး ဖြစ်နေတာတွေ မင်း သိရဲ့လား”

“ရှင်ပဲ ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောတတ်လှတယ်။ လူက အမြီးပေါက်တာ မြင်ဖူးသလား”

“မင်းအသက် ဘယ့်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၁၈ နှစ်”

“ဒါကြောင့် လူမှုရေး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပုံကို နားမလည်သေးတာပဲ။ အသက် ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာကိုး”

“ရှင်က အသက် ဘယ်လောက်များ ကြီးလို့လဲရှင်၊ မိန့်တော်မူပါဦး”

“၂၇ နှစ်ရှိပြီ၊ ကမ္ဘာလည်း နဲ့ခဲ့ပြီကွယ့်၊ ခုနက စကားကို ရှင်းပြဦးမယ်။ ခွေးဟာ စရိယ နှစ်ဆယ်ထဲ ပါတယ်။ လုံ့လ ဝီရိ ရှိတယ်၊ ထမင်းရှင် ဟင်းရှင်ကို သိတတ်တယ်။ အအိပ်အနေ ဆတ်တယ်၊ ကျေးဇူးရှင်ကို မပြစ်မှားတတ်ဘူး။ ဒီခွေးကလေး မင်းကို ကိုက်ဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း မကိုက်ဖူးဘူး။ ကျွန်မခွေးကိုး၊ ကိုက်ပါ့မလား”

“အေး.. လူတွေကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ သူများ ဘယ်လိုနေနေ ကိုယ်ကျိုးရှာတတ်တယ်။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်တတ်တယ်။ ပျင်းတယ်။ ကျေးဇူးတရားကို မသိတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခွေးက လူ၊ လူက ခွေးတွေ ဖြစ်နေပြီလို့ ပြောတာ။ အနောက်နိုင်ငံ ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်က 'ဒီလူတွေ မြင်ရလေ ကျုပ် ခွေးကြီးကို သတိရလေ' လို့ ညည်းဖူးတဲ့အကြောင်း ကြားဖူးရဲ့လား”

ခင်ဆွေတင့်မှာ မင်းသား၏ လေးနက်သော စကားများကို တွေဝေစွာ စဉ်းစားနေ၏။ မင်းသား၏ ယောက်ျားပီသသော ရုပ်အသံဩဇာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ နဖူးကျယ် နားရွက်ကားတို့ကိုပါ အကဲခတ်ရင်း စိတ်ညစ်သလို ဖြစ်၍လာရာ ကိုဌေးအောင်ကို သတိရလာသဖြင့် မိမိ စိတ်ကို အတင်း နှိပ်ကွပ်လိုက်ကာ မပြုံးတပြုံး အမူဖြင့်-

“ရှင်ပြောစရာ စကားကုန်ပြီလား၊ ပြန်တော့မယ်ရှင်”

“ဪ... နေဦး နေဦး၊ မင်း ဟိုဘက်ခြံထဲက သူငယ်မလေး မဟုတ်လား၊ ကျောင်းနေတုန်းထင်တယ်။ ကျောင်းသွားတာလည်း မြင်ရတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင် ကျွန်မတို့ခြံကို အကဲခတ်ကြည့်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အို... ကြည့်ရတာပေါ့ကွယ့်၊ ခြံချင်းနီးပြီး လူလား ခွေးလား ဆိုတာ မသိရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မင်းအဖေကြီးကတော့ လူနဲ့ တူပါတယ်”

ခင်ဆွေတင့်မှာ ရန်တွေ့ စိတ်ဆိုးရအခက်၊ ငြိမ်ပြီးခံနေရအခက် ဖြစ်၍နေလေ၏။ မိမိတို့အား ဂရုမစိုက်ဘူးဟု ထင်ခဲ့သော မင်းသားသည် မိမိတို့အကြောင်း မည်မျှ စုံစမ်းခဲ့သည်ကို နားလည်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် များစွာ အံ့အားသင့်၍ သွားလေ၏။ မင်းသားကား အကဲခတ်သလို ကြည့်ရင်း-

“ပြီးတော့ မင်းတို့ ပန်းခြံထဲ မင်းနဲ့ တွဲတွဲပြီး ထွက်တဲ့အကောင် တစ်ကောင်

ရှိသေးတယ်။ ဒီအကောင်ဟာ ကျုပ် ကြည့်လို့မရဘူး။ ပုလိပ်လိုလို စုံထောက်လိုလို သူခိုးမျက်စိ ရိုးသားပုံ မရဘူး၊ မင်းရည်းစားလား”

ခင်ဆွေတင့်ကား ဤမျှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားပြောသူကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးချေ။ မိမိသည် အကြံအစည်နှင့် လာသူမဟုတ်က ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့မိမည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ မိမိအကြံကြောင့် မျိုသိပ်ထားလိုက်ကာ လူခြွေမပျက်စေဘဲ

“ရည်စား မဟုတ်ဘူး၊ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲ၊ ဒီကို အလည်လာတာပဲ။ ပုလိပ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ စုံထောက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ ပွဲစားလုပ်နေတာရှင်၊ ရှင် ဘယ်နှယ် စွပ်စွဲတာလဲ”

“စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထင်လို့ မေးတာကွယ့်၊ စိတ်ဆိုးစရာ မဟုတ်ပါဘူး”

ခင်ဆွေတင့်ကား လိမ်ပြောမိသော်လည်း မင်းသားသည် မိမိ၏စိတ်ကို အဖုံးအကွယ်မရှိ ဟာလာဟင်းလင်းသဖွယ် မြင်သွားပြီဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။ တည့်မတ်ရိုးဖြောင့်သူနှင့် လိမ်ညာတတ်သူတို့သည် စကား ကြာရှည်ပြောသောအခါ လိမ်လည်သူက အခြေပျက်တတ်သည့်အတိုင်း ခင်ဆွေတင့်၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ မသိမသာ ပျက်၍သွားလေ၏။

“တစ်နေ့က မင်းက ဒီခြံဘက်လှည့်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။ သူက မင်းနောက်က ခြေသံမကြားအောင် လိုက်လာတယ်။ ပြီးတော့ သူက မင်းပခုံးကို ကိုင်လိုက်တော့ မင်းက သူ့လက်ကို ပုတ်ချပြီး စကားများကြသေးတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင် အထင်လွဲလို့ပါ။ မောင်နှမပါ ဆိုနေမှ”

“ကျုပ်မျက်စိဟာ အလွန်မှားခဲ့တယ်။ ခုလိုမေးနေတာ ရိုင်းတယ်လို့ မအောက်မေ့နဲ့၊ မင်းက ဒီခြံထဲဝင်လာတော့ ဟိုအကောင်က မင်း ရည်းစား အမှန်ဖြစ်နေရင် သူ ခံချင်မှာ မဟုတ်လို့ မေးမိတာ”

“ကိုင်း ရှင့်စကားနဲ့ ရှင် မှတ်ထား၊ သူဟာ ကျွန်မရည်းစားဆိုရင် ရှင့်ခြံထဲ လာတာ မနာလိုပဲရှိလိမ့်မယ်တဲ့ ဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူ့ကို ဟိုခြံထဲထားခဲ့ပြီး ရှင့်ခြံထဲ ကျွန်မ လာနေမယ်။ ဒီတော့ သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုလဲ၊ အကဲခတ်ကြည့်၊ ရှင် သိမယ်”

“ဒီလိုထိအောင်လည်း စမ်းသပ်လိုတဲ့စိတ် မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စမ်းချင်တယ်”

“အို... ခက်တဲ့လူကြီးပဲ”

ခင်ဆွေတင့်သည် မျက်စောင်းတစ်ခါထိုးလိုက်ပြန်၏။ မင်းသားကား ဣန္ဒြေမပျက်ချေ။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ရယ်စရာပြောသကဲ့သို့ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ပြောဆိုနေလေ၏။

“ကိုင်း ခြင်းခတ်ဦးမယ်၊ ပြန်ချင်ရင်ပြန်၊ မပြန်ချင်ရင် ပန်းပင်တွေ ကြည့်နေ၊ ဒါပေမဲ့ မတောင်းမရမ်းဘဲ ပန်းတစ်ပွင့် မခူးရဘူး”

“ရှင် ကျွန်မကို သူခိုးမှတ်နေလား၊ ကျွန်မတို့အိမ်လည်း ပန်းပင်တွေ ရှိကြတာပါပဲ။ ရှင့်ဆီက ဘယ်လောက်များ ထူးလို့လဲ”

“ထူးတယ် မထူးဘူးဆိုတာ ကြည့်ရင် သိမှာပေါ့၊ ကြည့်လေ”

ခင်ဆွေတင့်မှာ ဘောက်တိုက်၍ မပြောလိုချေ။ မိန်းကလေးတို့သဘာဝအတိုင်း ပန်းကြိုက်တတ်သဖြင့် ဘော်ဘီကို အောက်ချလိုက်ကာ ပန်းခြံရှိရာသို့ သွားမည်အလုပ်-

“ဟေ့ သူငယ်မ ခွေးကို လွှတ်မထားနဲ့၊ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ကိုက်ရင် မင်းခွေးတွေ ဒုက္ခအရောက်ပဲ။ သိရဲ့လား”

“ကဲ... ဒီလောက်ရှိလှတာ မကြည့်ဘူးရှင်၊ သွားပါတော့မယ်”

“ဦးကျော်ခေါင် ဘာလုပ်နေသလဲ၊ ခြင်းခတ်ရအောင်လေ” ဟု ခင်ဆွေတင့်အား စကားပြန်မပြောဘဲ အဘိုးကြီးအား ခေါ်လိုက်ရာ၊ ခင်ဆွေတင့်မှာ စောင်းကန်းစောင်းကန်းနှင့် ခြံထဲက ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အပိုင်း (၃)

မိန်းမ မာယာ လမ်းလျှောက်ခါ

ခင်ဆွေတင့်သည် မိမိအိမ်ဝင်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းသားနှင့် တွေ့ပုံ၊ စကားပြောဆိုပုံများကို ရယ်ကာမောကာနှင့် ပြန်လှန် ပြောဆို၍နေလေ၏။ ထို့နောက် လူကြီးများဆီမှ ထလာခဲ့ကာ တယ်လီဖုန်းအနားသို့ ကပ်၍ ကိုဌေးအောင်ထံ အဆက်ခိုင်းလေ၏။

“ဟဲလို... ဟဲလို ဒါ ဘယ်သူလဲ၊ ကိုကိုဌေးလား၊ ဟုတ်တယ် ခင် လေ။ ဒီမယ် ကိုကိုဌေး၊ စောစောက မင်းသားနဲ့ တွေ့တယ်။ လူကတော့ လူထူးပဲ။ ဒီ... ဒီ... ဒီ... ထူးပါတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ ဪ... ဟုတ်လား။ ခင် အထဲမရောက်ရသေးဘူး၊ ဘော်ဘီက အောင်သွယ်ပေါ့။ မိတ်ဆွေ မဖြစ်တဖြစ်ပဲ။ ပြီးတော့ သူက မေးတယ်။ စုံထောက်လိုလို ဘာလိုလို လူတစ်ယောက် မြင်သတဲ့။ ခင်က မဟုတ်ဘူး၊ ကုန်သည်ပိုင်းကလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ မင်းနဲ့ ဘာတော်သလဲတဲ့။ အို... နောက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ပြောတာ နားထောင်ပါဦး။ အင်း... အဲသလို ပြောလိုက် တာပဲ။ မောင်နှမဝမ်းကွဲ တော်တယ်လို့။ ဒီတော့ သူက မေးတယ်။ ဒါဖြင့် ပခုံး ဘာလို့ ကိုင်သလဲတဲ့။ အို မဟုတ်ပါဘူးလို့ မြှောင်ငြင်းရတယ်။ နောက်တစ်ခါ မင်းလူလာရင် သူ့ရှေ့မှာ ပလူးနလူး လုပ်ရမယ်တဲ့။ မင်းလူက စိတ်မဆိုးရင်တော့ ဟုတ်မှာပဲတဲ့။ ဒီမယ် ကိုကိုဌေး၊ မနက် ၈ နာရီလောက် လာခဲ့နော်။ ခင်တော့ သူ့အရိပ်အဆင်ကြည့်ပြီး ၇ နာရီ လောက် သွားတန် သွားရမယ်။ ဟင့်အင်း မစားရသေးဘူး၊ ခုပဲ စားရတော့မယ်။ မလာပါနဲ့ ဆရာကြီး၊ နက်ဖြန်လာရင် တော်ရောပေါ့”

ခင်ဆွေတင့်သည် တယ်လီဖုန်းကို ချောက်ခနဲ မြည်အောင် ချထားပြီးလျှင် အသင့်ပြင်ထားသော စားပွဲတွင် မိဘများနှင့် ထမင်းအတူ စားသောက်နေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော ၅ နာရီ၌ကား ခင်ဆွေတင့်မှာ လုံ့လ ဝီရိယလွန်လျက် အိပ်ရာမှ နိုး၍နေ၏။ မိမိအိမ်အပေါ်ထပ် ဆင်ဝင်ခန်း ပြတင်းပေါက်မှ မြောက်ဘက်အိမ်သို့ လှမ်းကြည့်နေရာ သျှောင်ကြီးဗွေ မင်းသားသည် ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ဘုရားဝတ်ပြုနေဟန် တူ၏။ သဗ္ဗေသတ္တာ... သဗ္ဗေပါဏာ... စသော မေတ္တာပို့ အသံဝါ အောကြီးသည် ခင်ဆွေတင့်၏ နားထဲသို့ တိုးဝင်လာလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်အိမ်မှ အစောင့်များသည် ၅ နာရီခန့်တွင် နိုးကြရာ

ခင်ဆွေတင့်သည် မိမိအဖို့ ကော်ဖီ စောစောဖျော်ပေးရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် အဝတ်အစားလဲ၍ နေလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အပြာရင့် ရှုပ်လက်တို့ ဖလန်နယ် လုံချည်ကွက်ကြ ခြေသလုံး တစ်ဝက်ခန့်ပေါ်အောင် ဝတ်လျက် ရွက်ဖျင်ဖိနပ် သားရေခွာသံကို ဝတ်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား မင်းသား၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ရှုနေရာ မင်းသားမှာ ၆ နာရီမတ်တင်းတွင် ကာကီဘောင်းဘီ၊ ကာကီ ရှုပ်လက်တို့၊ ဖော့ဦးထုပ်ကြီးဖြင့် တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက် ထွက်ခွာသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ မင်းသားမှာ နေ့စဉ် ၇ နာရီခန့်အချိန်တွင် ပြန်လာလေ့ရှိရာ ပထမ ပြည်လမ်းတစ်လျှောက် တောင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် မြောက်ဘက်က လှည့်၍ ပြန်လာတတ်၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ မိမိ၏အလုပ်ကို စဉ်းစားလေ၏။ မင်းသားအိမ်သို့ တမင်သွားလျှင်ကား မတင့်တယ်သေး။ မိမိကိုယ်တိုင် မင်းသားကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်တတ်သူတစ်ဦးအနေနှင့် ကံအားလျော်စွာ အပြန်ချင်း တွေ့ဆုံသလို လုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးထား လေ၏။ မိဘများ အိပ်ရာက နိုးသောအခါ မိမိအကြံအစည်ကို ပြောပြခဲ့ပြီးလျှင် ၆ နာရီခွဲအချိန်၌ ဘော်ဘီကလေးကို အဖော်ပြုလျက် ပြည်လမ်း တစ်လျှောက် မြောက်ဘက်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဘော်ဘီကလေးကား သူ၏သခင်မနောက်က လိုက်သည့်အခါလိုက်၍၊ ရှေ့က ပြေးသည့်အခါ ပြေး၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ မင်းသားအိမ်နှင့်ပင် မြောက်ဘက်သို့ ၂ ဖာလုံခန့်အကွာတွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း သိသောအခါ အကယ်၍ မျက်နှာချင်း ဆုံတွေ့နေလျှင် သူနှင့် ပြန်လိုက်ရ မကောင်းဟု လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ ချိုးဝင်လိုက်လေ၏။ ထိုအနောက် ဘက် လမ်းချိုးထဲမှ မင်းသား ပြန်လာမည်ကို စောင့်လင့်နေ၏။ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ၇ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်သာ လိုတော့ ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ လည်တံရှည်လျက် မျှော်လင့်နေရာမှ ဂေါ်ရာခြေလှမ်းကဲ့သို့ လှမ်းလာသော မင်းသားကို တစ်ဖာလုံအကွာလောက်တွင် မြင်ရရာ ဟန်လုပ်၍ အနောက်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လိုက်သေး၏။ အနောက်မှ တစ်ဖန် မိမိအတွက် မင်းသားနှင့် ဆုံတွေ့ချိန်နှင့် ကိုက်အောင် အရှေ့သို့ ပြန်လျှောက်လာလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်သည် လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ မင်းသားမှာ မြောက်ဘက်တွင် ဝါးတစ်ရိုက် အကွာခန့်တွင် ရှိနေသေး၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် ဖြူဖွေးသော သွားကလေးများ ပေါ်အောင် ပြုံးရွှင်လျက် နီးကပ်လာသော မင်းသားအား-

“ဪ... အစ်ကိုကြီး ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန်လာပြီ၊ ကလေးမလည်း လမ်းလျှောက် ဝါသနာပါ သလား”

ခင်ဆွေတင့်သည် မနေ့ကလည်း ကလေးမ၊ ယနေ့လည်း ကလေးမ

ခေါ်ပြန်သဖြင့် အတော်အောင်၍ သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် သည်းခံလျက် အခြေမပျက်စေဘဲ-

“လမ်းလျှောက်ဝါသနာပါတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“အေး... လမ်းလျှောက်ဝါသနာပါရင် လမ်းမကြီး လူမပြတ်တဲ့ဆီ လျှောက်ပါလား၊ ဘာလို့ အကြိုအကြားဝင်ပြီး လျှောက်နေရတာလဲ၊ လူဆွဲသွားမှာ မကြောက်ဘူးလား”

မင်းသားသည် ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောလိုက်ရာ လူထူးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့နေရသော ခင်ဆွေတင့်မှာ ဒေါပွသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် မင်းသား၏စကားမှာ အမှန်ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ကို ချုပ်လျက်-

“မကြောက်ပါဘူး၊ လာစရင် ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ပစ်မှာပေါ့”

“မင်းမှာ ခြောက်လုံးပြူး အမြဲရှိသလား”

မင်းသားသည် သဘောရိုးနှင့်ပင် မေးလိုက်၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးကောက်လျက် မင်းသား၏မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။ မင်းသားကား အမူမပျက်ချေ။ ထိုအခါကျမှ မိမိဘာသာ ရယ်ချင်လျက်-

“အမြဲရှိအောင်လုပ်ရင် ရှိနိုင်တာပေါ့”ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ စကားပြောရင်းပင် တောင်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာကြရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ မင်းသားအိမ်သို့ ဝင်ရောက်ရန် စကားကို စဉ်းစားနေဟန် တူ၏။ မနေ့ညက ပန်းပွင့်စကားစပ်မိသည့်ကို သတိရမှ-

“အစ်ကိုကြီး ပန်းပင်ကလေးတွေ မကြည့်ရဘူးလား”

“ပန်းပင်ကလေးတွေ မရှိဘူး၊ ပန်းပင်ကြီးတွေ ရှိတယ်။ မင်းခွေးအတွက် တာဝန်ခံနိုင်ရင် လိုက်ကြည့်လေ”

“ကျွန်မခွေးက လိမ္မာပါတယ်။ စကားနားထောင်ပါတယ်”

“အေး... ဒါလည်း ဟုတ်မှာပဲ။ ခွေးဟာ လိမ္မာတတ်တာပဲ။ လူတွေသာ ခွေးလို လိမ္မာမယ်ဆိုရင် မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှာပဲ လမ်းလျှောက်လျှောက် အနှောင့်အယှက်တွေမှာ မဟုတ်ဘူးကွယ့်”

နှစ်ဦးသားမှာ စကားတပြောပြောနှင့် လာခဲ့ကြရာ မင်းသား အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်လျှင် အတူတူ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်ကြလျှင်

မင်းသားက လည်ပြန်ကာ ခင်ဆွေတင့်အား လှမ်း ကြည့်ရင်း-

“မင်း အစောကြီး လမ်းလျှောက်တယ်ဆိုရင် ကော်ဖီမသောက်ရသေးဘူးပေါ့”

ခင်ဆွေတင့်သည် အိမ်က သောက်၍လာသော်လည်း မင်းသား၏အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဝင်နိုင်သော အခွင့်အရေး ရနိုင်သဖြင့် ကော်ဖီသောက် ဖိတ်လိမ့်မည် ထင်ကာ-

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ မသောက်ရသေးဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းအိမ်ပြန်သွားပြီး သောက်ခဲ့လေ၊ ပြီးမှ ပန်းပင်ကြည့်တာပေါ့”

ခင်ဆွေတင့်မှာ အတော် ခွကျတဲ့ မင်းသားပဲဟု အောက်မေ့ကာ မော့ကြည့်ရင်း-

“ကျွန်မ ဒီက ပန်းပင်ကြည့်ပြီးမှပဲ ပြန်တော့မယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီမှာ ထိုင်ဦးလေ၊ ကျုပ် ရေချိုး အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ဆင်ဝင်အောက် သမံတလင်းပေါ်မှာပင် ကြိမ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ထိုင်စေလျက် မင်းသားမှာ အိမ် အောက်ထပ်သို့ ဝင်သွားလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်ကား ကိုဌေးအောင်အတွက် စုံထောက်မ လုပ်ရမည်ဖြစ်ရာ အစ ခပ်သိမ်း သည်းခံနိုင်မှ ဟန်ကျမည်ကို တွေးတောထားပြီးဖြစ်သဖြင့်သာ အောင့်အည်းနေနိုင်တော့လေ၏။ ခဏကြာလျှင် ဘွိုင်ကုလားတစ်ယောက်သည် ငွေလင်ပန်းတစ်ခုတွင် အကောင်းစား ကြွေပန်းကန်နှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက် လာပေးသဖြင့် အငွေ့ တထောင်းထောင်းနှင့်နေသော ကော်ဖီကို မိမိရှေ့ စားပွဲငယ်တစ်ခုပေါ် တွင် ချထားစေလေ၏။ ကော်ဖီအေးရန် စောင့်စားရင်း ကုလားထိုင် နောက်မှီပေါ်သို့ မေးတင်ကာ ခပ်ငေးငေး ဖြစ်နေလေ၏။

၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ မင်းသား ထွက်၍လာ၏။ ပန်းရောင် အချိတ်လုံကွင်း၊ မော်လမြိုင်ရှေ့ထိုးဖိနပ်၊ ပိုးရှုပ်အဖြူ၊ ရွှေလက်ပတ် နာရီ ဝတ်ဆင်လာသဖြင့် ခင်ဆွေတင့်မှာ အသံထွက် မရယ်မိရန် မနည်း သတိထားရလေ၏။

“အို.. အေးကုန်တော့မယ်။ ကော်ဖီသောက်ဦး ကလေးမ”

ခင်ဆွေတင့်သည် ကော်ဖီ ပန်းကန်ကို ကိုင်ကာ သောက်၍နေရာ ကော်ဖီမှာ သကြားနှင့်ဖျော်သော ကော်ဖီ မဟုတ်၊ ကြံသကာနှင့် ဖျော်ထားသဖြင့် အရသာတစ်မျိုးဖြစ်၍ နေလေ၏။

“သကြားကမှ လူကို ဥပဒ်ပေးသေးတယ်။ ကြံသကာက လူကို ကျန်းမာစေတယ်။ ပြီးတော့ ကြံသကာက တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ လုပ်ငန်းကွယ့်”

မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်၏အတွင်းစိတ်ကို ရိပ်မိသည့်အလား ရှင်းလင်းပြောကြားလိုက်ရာ ခင်ဆွေတင့်သည် ဇွတ်မှိတ်လျက် သောက် ပြီးနောက်-

“ကဲ... ကျွန်မတို့ ပန်းပင်ကြည့်မယ်၊ အစ်ကိုကြီး ပြပေးမယ်လား”

“ကြည့်လေ ပြပေးရတာပေါ့”

ပြန်ပြောသဖြင့် အိမ်ရှေ့ ပန်းခြံထဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြပြန်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား ပန်းပင်ကို များစွာကြည့်လို ဤမဟုတ်၊ မင်းသားနှင့် စကားစပ်မိစပ်ရာ ပြောဆိုခြင်းဖြင့် စကားထဲက ဇာတိရနိုင်သည်ဟု အတူယှဉ်တွဲ လျှောက်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်လေ၏။ မင်းသားမှာကား ခင်ဆွေတင့်၏အကြံကို မသိသကဲ့သို့ ဒါက မေမြို့ပန်း၊ ဘာပန်းမျိုး၊ ဒီအပင်က ဩစတြေးလျက အပင် စသည်ဖြင့် ပန်းဋီကာ ဖွင့်၍ နေလေ၏။ ထိုသို့ ပန်းပင်အကြောင်း ပြောပြရာက မင်းသားက ကြားဖောက်ပြီးလျှင်

“ဒါထက် မင်းနာမည် ဘယ့်နှယ်ခေါ်သလဲ။ မင်းမိဘကော သိရမယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ နာမည်က ခင်ဆွေတင့်တဲ့။ ကျွန်မအဖေက ဦးလှဘော်၊ အမေက ဒေါ်မြမြတင်၊ အဖေရဲ့အလုပ်က အတွင်းဝန်”

“ဪ... ဪ အတွင်းဝန်ရဲ့ သမီးကိုး။ ဒါကြောင့် မင်းကြည့်ရတာ ထောင့်မကျိုးတာပဲ။ အစ်ကိုကြီး ဆိုလိုတာက ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်ချင်တဲ့ အမူအရာကလေးတွေ ရှိတယ်လို့ ပြောချင်တာပဲ”

“အစ်ကိုကြီး ဘယ့်နှာကြောင့် ဒီလို ပြောချင်တာလဲ”

“ဪ... တစ်နေ့က မာလီကုလား တောင်းပန်လျက်နဲ့ မကျေမချမ်းနိုင် မာန်မဲနေတာတွေ မြင်ရလို့ပါ။ ကိုယ် ခိုင်းတဲ့ အစေခံ ဖြစ်ပေ မယ့် ချေချောင် ပြောမှပေါ့ကွယ့်”

“ကုလားက ပန်းတွေ ယူခဲ့ပါဆိုတာ ချက်ချင်း မလာလို့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“အဲလေ ဒါတွေက အသေးအဖွဲ့တွေပါ။ မင်းရုပ်ရည်က ပြုပြင်ရင် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သား”

ခင်ဆွေတင့်သည် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ပြုပြင်ရင်

မိန်းမကောင်းကလေး၊ မပြုပြင်သေးရင် မိန်းမကောင်း မဟုတ်သေးဘူး ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားကာ ဒေါမပွရန် စိတ်ကို အတင်း ချုပ်တည်းလိုက်လေ၏။

“ ဒီမယ် မင်းနာမည်ကို ခင်ဆွေတင့်လို့ ခေါ်ရင်လည်း လေကုန်လှတယ်။ ခင်လို့ ခေါ်ရင်လည်း ကနွဲ့ကလျ နိုင်လှတယ်။ ခင်ဆွေလို့ ခေါ်မယ်နော်”

ခင်ဆွေတင့်သည် စေ့နေသော နှုတ်ခမ်းကို ပြုံးအောင် ပြုပြင်လိုက်ကာ

“အစ်ကိုကြီး ခေါ်ချင်သလို ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

ထိုကဲ့သို့ စကားပြောနေကြရင်းပင် ၈ နာရီအချိန်သို့ ရောက်လေ၏။ ကားတစ်စင်းသည် ဟွန်းပေးလျက် ခင်ဆွေတင့်တို့ဝင်းခြံထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ကားသည် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်ထားပြီးသော် အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ချက်ချင်းလိုပင် အပြင်သို့ ထွက်လာကာ ပန်းခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေ၏။

“ဟော... ဟော မင်းမောင်ဆိုတာ ရောက်နေပြီ”

“ဘယ့်နှယ် 'ဆိုတာ' လို့ ပြောရတာလဲ။ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲ တော်ပါတယ်”

“မင်းကသာ မောင်လို့ပြောတာ၊ ငါ မင့်'အဆို' လို့ မှတ်ရမှာပေါ့။ ကဲ... ကဲ မနေ့က မင်းကတိအတိုင်း ကနေ့ စမ်းကြည့်ရမယ်”

“ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုစမ်းမှာလဲ၊ တော်တော်လည်း ထူးတဲ့ လူကြီးပဲ”

ခင်ဆွေတင့်သည် အတင့်ရဲလာကာ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိလေ၏။ မင်းသားကား အပြုံးမပျက် ကြည့်ရှုရင်း-

“မင်းပခုံးကို အစ်ကိုကြီးက ကိုင်မယ်၊ ကိုင်မယ် ဆိုပေမယ့် အဟုတ် မကိုင်ပါဘူး။ မင်းအသား မထိစေရပါဘူး။ နို့ပေမယ့် သူ ကြည့်တဲ့အခါ မင်းပခုံးကို အဟုတ်ကိုင်သလို ထင်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သူ့အမူအရာကို သိရောပေါ့”

“နေပါဦး၊ မောင် ဖြစ်တဲ့လူ မြင်ရင်ကော နှမတစ်ယောက်လုံး ဒီလို အကိုင်ခံနေရတာ ဒေါမပွဘဲ ရှိပါ့မလားရှင့်”

“နားထောင်၊ အစ်ကိုကြီး ရှင်းပြမယ်။ တကယ်လို့ မောင်တော်သူ မြင်ရင် ဟေ့ ခင်ဆွေတင့်လို့ လှမ်းခေါ်ချင် ခေါ်မယ်၊ အမေလုပ်သူကို ပြေးတိုင်ရင် တိုင်မယ်၊ အဝေးက ခဲနဲ့ စွပ်ထုချင် ထုမယ်၊ ရည်းစားလုပ်တဲ့လူ မြင်ရင် ကြိတ်မနိုင် ခဲရ လက်သီးဆုပ်မိလို ဆုပ်မိနဲ့၊ အော်ကျယ် ဟစ်ကျယ်လည်း မလုပ်ဝံ့နဲ့ နေရမယ်။ ဒီလို ခြားနားတယ်ကွယ့်”

မင်းသားသည် လက်ဟန် ခြေဟန်နှင့် ပြောပြနေရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ သွားကလေးများပေါ်အောင် ပြုံးရယ်၍ နားထောင်နေလေ၏။

“ကဲ... မင်းနဲ့ အစ်ကိုကြီး တံတောင်သာသာ ကွာလောက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်နေရမှာ၊ မင်းက ရာဟုထောင့် မျက်နှာလှည့်၊ အစ်ကိုကြီးက အင်္ဂါထောင့်”

“ရာဟုထောင့် ဆိုတာ ဘယ်ဘက်ထောင့်လဲ အစ်ကိုကြီး”

“ဪ... ဖျင်းလိုက်တဲ့ သူငယ်မ၊ အနောက်မြောက်ထောင့်ကွယ့်၊ အစ်ကိုကြီးက အရှေ့တောင်ထောင့်။ လာ... လာ ဆင်ဝင်အောက်မှာ သွားလုပ်ကြစို့”

ခင်ဆွေတင့်သည် အသည်းယားသလို ပခုံးကလေး ကြွတ်ကပ်သွားလေ၏။

ကိုဌေးအောင်ကား တစ်ဖက်ရှိ ခြံထဲမှ လမ်းလျှောက်သလို ပန်းပင်ကြည့်သလိုနှင့် လှမ်းမျှော် ကြည့်ရှုနေရာ မင်းသား၏အိမ်ရှေ့ ပန်းခြံတွင် မိမိချစ်သူနှင့် မင်းသား ရယ်ကာမောကာ စကားပြောနေကြခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မင်းသားက ရှေ့က လမ်းလျှောက်သွားရာ ခင်ဆွေတင့်နှင့် ဘော်ဘီကလေးသည် နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်သွားပုံကို လည်းကောင်း မြင်ရလေ၏။ တစ်ဖန် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ခင်ဆွေတင့်သည် ကိုဌေးအောင်၏ဘက် ကိုယ်ကို ကျောပေးလျက် ရပ်နေခိုက် မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်၏။ တစ်ဖန် ခင်ဆွေတင့်၏ပခုံးကို ကိုင်ကာ လှုပ်သလို ပြုလုပ်၍နေရာ မင်းသားမျက်နှာမှာ ပြုံးလျက်ဖြစ်သဖြင့် ကိုဌေးအောင်သည် အထူး ဒေါသသွားလေ၏။ လက်သီးကို ရှေ့တွင်လည်း မဆုပ်ခံ့သဖြင့် နောက်သို့ လက်နှစ်ဖက် ပစ်ထားကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်မိလေ၏။ မင်းသားက လက်ပြန်ချထားသောအခါ ခင်ဆွေတင့်က နောက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်ပြန်လေ၏။ ကိုဌေးအောင်ကား ကြာလျှင် အခြေပျက်မည်စိုး၍ အိမ်အောက်ထပ်ဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

“ကိုင်း... ဘယ့်နှယ်ထင်သလဲ အစ်ကိုကြီး၊ ဟိုမှာ အိမ်အောက် ဝင်သွားပြီ”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူဟာ မောင်တစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူမျိုးပဲ၊ နည်းနည်း ရှင်းသွားတာပေါ့လေ။ တကယ့်ကို ရည်းစားရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မိတ်ဖွဲ့မိရက်သား ကြုံနေရင် ဟိုတစ်ဖက်မှာလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်၊ ဒီမှာလည်း အပြောအဆို သတိထားရနဲ့ ခက်တာပေါ့ကွယ့်”

“အစ်ကိုကြီး စောင်းတီးတတ်တယ်နော်၊ ခင်ဆွေကို သင်ပေးမယ်လား”

ခင်ဆွေတင့်သည် သူ့မောင်အကြောင်း စကားဖြတ်လိုက်ကာ 'ခင်ဆွေ'

ဟူသော အသုံးအနှုန်းဖြင့် ခပ်ညာညာ ပြောလိုက်လေ၏။

“သင်တာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ အလွန် ပင်ပန်းတယ် ခင်ဆွေ၊ အစ်ကိုကြီးတော့ စောင်းမတီးတတ်ခင် ကြိုးညှိရတာနဲ့ လက်မ ၂ ခုစလုံး ထိပ်မှာ အသားမာလိုက်နေတော့တာပဲ”

“ဒီလောက်တောင် ခက်သလား၊ အချို့ မိန်းမတွေ တီးတတ်တယ်”

“အပင်ပန်းခံရင် တီးတတ်တာပေါ့၊ စောင်းဆိုတာ ကိုယ်တိုင် ကြိုးကျစ်တတ်မှ၊ ကိုယ်တိုင် အသံညှိတတ်မှ။ 'ပိုးသာကုန် မောင်ပုံ စောင်းမတတ်' ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ တော်တော် ဉာဏ်ထိုင်းတဲ့ လူဟာ စောင်းပညာ မတတ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုထားတာပဲ”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့စောင်းကို ခင်ဆွေ မကြည့်ရဘူးလား”

“ကြည့်ရပါတယ်၊ အိမ်ပြန် ထမင်းစားချေဦး၊ ပြီးမှ လာခဲ့ ဟုတ်လား”

ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသား၏အိမ်ပေါ်သို့ ချက်ချင်းပင် မတက်ရသေးသော်လည်း အခါအခွင့်ကောင်း ရရှိနေပြီ ဖြစ်သဖြင့်-

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ခင်ဆွေ ပြီးမှ လာခဲ့မယ်နော်” ဟု ပြောဆိုကာ အိမ်သို့ပြန်ရင် ခြေလှမ်းပြင်ရာ ဘော်ဘီကလေးလည်း ဝပ်ရာမှ ထလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်သည် မိမိ အိမ်ဝင်းခြံထဲသို့ ဝင်ရောက်လာတော့ရာ လည်တံရှည်ထွက်နေသော ကိုဌေးအောင်၏မျက်နှာကို ဆင်ဝင်အပေါက်ဝတွင် ရှေးဦးစွာ မြင်ရလေ၏။ မချီပြုံး ပြုံးရင်း-

“ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်၊ တော်တော် ဟန်ကျခဲ့ရဲ့လား”

“ကျလုပါပြီ ကိုကိုဌေး၊ ထမင်းစားပြီး တစ်ခေါက် သွားရဦးမယ်” ဟု ပြောကာ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်သွားရာ ကိုဌေးအောင်လည်း နောက်က ထက်ကြပ် လိုက်ပါ သွားလေ၏။ လူကြီးများကား သမီးနှင့် သမက်လောင်းကို အနှောင့်အယှက် မပေးလိုသဖြင့် မိမိတို့ဘာသာ အခြားတစ်နေရာတွင် နေကြလေ၏။ ကိုဌေးအောင်သည် သူ၏ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် ဖိလျက်-

“အခုမှ အလုံးကျသွားတယ် ခင်၊ ခင်ရဲ့မင်းသားက ကြမ်းလှချည်လား။ ဒီလိုသာဆိုရင် စုံထောက်အလုပ်က ထွက်ရမလား။ ခင့်ကိုပဲ လွှတ်ထားရမလား ဆိုတာ စဉ်းစားမိတော့တာပဲ”

“ဘာ ကြမ်းလို့လဲ၊ ပခုံးကို အဟုတ်ကိုင်တယ် ထင်လို့လား။ မကိုင်ပါဘူး၊

ပခုံးပေါ် ၊ လက်မလောက်ခွာပြီး ကိုင်ချင်ဟန် လှုပ်ချင် ဟန်ဆောင်ပြတာပါ။
ကိုကိုဌေး ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ အကဲခတ်ချင်လို့ တဲ့”

“အနို့ သူ ဘယ်လို အကဲခတ်ရသတဲ့လဲ”

“မောင်တစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူပဲတဲ့”

“ကောင်းပါလေ့ ခင်၊ ဒီက လက်နောက်ပစ်ပြီး လက်သီးဆုပ်တာ
မြင်ရင်တော့ အခက်ပဲ။ လက်သီးဆုပ်မိတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဟန်မကိုက်သေးဘူး ကိုကိုဌေး၊ ဒီလူကြီးက အလွန်ရဲတာ။
တော်တော်ကြာ လက်တွေ ဘာတွေ ကိုင်ချင်ကိုင်မှာ”

“လက်တွေကိုင်တာ ကိစ္စမရှိဘူး။ 'ဘာတွေ' တော့ အကိုင်မခံမှ ဖြစ်မယ်”

ခင်ဆွေတင့်သည် ကိုဌေးအောင် ပြောစကားကို ရှက်သလို
ဖြစ်သွားသော်လည်း ရဲတင်း ဖျတ်လတ်သော ကျောင်းသူကလေး ဖြစ်သဖြင့်
ချက်ချင်း စိတ်ကိုပြင်ကာ-

“သိပ် အထအနကောက်တာပဲ။ ခင် ပြောတာက ပုတ်လား ခတ်လား
နေချင်နေမယ့်လူ၊ သူ့ကြည့်ရတာ မိန်းမ ယောက်ျား တယ်ပြီး ခွဲခြားပုံ မရဘူး။ သူ
မထင်ရင် တွန်းပစ်ချင် ပစ်မှာ၊ ဒါတွေ သည်းခံ ပေါင်းရင် ကိုယ် လိုတဲ့ သတင်းတွေ
ရနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

ကိုဌေးအောင်သည် မိမိ၏ ပုလိပ်စုံထောက် အလုပ်ကို စက်ဆုပ်သလို
ဖြစ်၍လာ၏။ မိမိ ရာထူးတိုးတက်မှုကြောင့် အချစ်ဆုံး ရည်းစားအား ဝေသာန္တရာ
လုပ်ရမှာကလည်း ဘုရားလောင်း မဟုတ်၊ သူတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထိ၊ တွေ့၊
ကိုင်တွယ် ကျီစယ်နေကြမည်ကို စဉ်းစားမိသောအခါ များစွာ အခံရခက်လျက်
ခေါင်းကို လက်ကြီးနှစ်ဖက်နှင့် စုံကုတ်ဖြုတ်-

“ခက်တော့ခက်တယ်၊ အားကြီးခက်။ ကိုကိုဌေးတော့ ဘယ်လို ကြံရမှန်း
မသိတော့ဘူး ခင်ရဲ့”

“ခင် ဒါကြောင့် ကိုကိုဌေးကို အစက မေးတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးခဲ့တဲ့
ကမ္ဘာစစ်ကြီးတုန်းက သူလျှို့မတွေ ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသလဲ”

ကိုဌေးအောင်လည်း တွေဝေ စဉ်းစားနေ၏။ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက အချို့
သူလျှို့မများသည် မိမိ၏နိုင်ငံ အကျိုးရှိရာ ရှိကြောင်းအတွက် တစ်ဖက်
ရန်သူတိုင်းပြည်မှ အရေးပါ အရာရောက်သူများထံ သားမယားအဖြစ်
ရက်ရှည်လများ အသုံးတော်ခံကြရရှာကာ သတင်းယူခဲ့ကြရ၏။ မိမိမှာလည်း

နိုင်ငံသူပုန်ထမည့် လူတစ်ယောက်ထံမှ သတင်းယူဖို့ အရေးတွင် မိမိရည်းစားဖြစ်သူအား အဘယ့်ကြောင့် နောက်ဆံငင်၍ နေရသနည်းဟု တွေးတော ငေးမောနေ၏။

“အခုကပဲ ပြောမယ်နော် ကိုကိုဌေး၊ ဟိုလူကြီးက အလွန်ရဲတယ်။ သူ အပရီက ပြုမူသလောက် ခင် အလိုလိုက်မယ်လို့ အောက်မေ့ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင့်ကိုယ်ခင် ထိန်းနိုင်ပါတယ်။ ကိုကိုဌေးကသာ မသင်္ကာသလို တောင်မေး မြောက်မေး လုပ်နေရင် အခုကပဲ ဒီလုပ်ငန်းကို ရပ်လိုက်ကြစို့”

ကိုဌေးအောင်ကား များစွာ အကျပ်ရိုက်နေ၏။ ဤသို့ ဆောင်ရွက်ရန် ပထမ အကြံပေးသူမှာ မိမိပင် ဖြစ်၏။ ဆောင်ရွက်သူကလေးမှာလည်း မိမိ၏ တက်လမ်းအတွက်ဖြစ်ရာ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး သဘောထားမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု မျက်နှာကို ပြုံးချိုစွာ ပြုလိုက်ရင်း-

“အလကားပါ။ ကိုကိုဌေးဟာ ခင့်ကို ထိရင် မခံနိုင်တဲ့သဘောကို ပြောတာပါ။ ခင့်ကို ယုံပြီးသားပဲ။ ခင် သင့်သလို အလုပ်လုပ်သွားပေါ့”

“ဒါတော့ စိတ်ချ၊ လူကြီးက ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းကြီး၊ ပြောစရာ ရှိရင်လည်း ညာနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြောရတာ။ အခုလည်း ထမင်းစားပြီးရင် သူ့ဆီ စောင်းတီးသင်ချင်တယ် ဆိုပြီး ချိန်းထားခဲ့လို့ သွားရဦးမယ်”

“ဪ... နေ့လယ်လည်း သွားရဦးမယ်လား။ ဟန်ကျတာပဲ။ အိမ်ရဲ့ အခင်းအကျင်း အနေအထား၊ နံရံ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ အရုပ်ကား မကျန် မှတ်သားခဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ။ ခင် နားလည်ပါတယ်။ မြင်သမျှ အကုန်သိရမှာပေါ့ ကိုကိုဌေး”

“ဒါဖြင့်ရင် ခင် ပြန်တဲ့ အချိန်အထိ စောင့်နေရမှာလား”

“မစောင့်နဲ့၊ ည ၇ နာရီလောက်မှ တစ်ခေါက် အလည်လာပေါ့။ သူ့ရဲ့ အိမ်အနေအထားနဲ့ စောင်းပညာသင်ပုံပါ ပြောပြမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါထက် အိမ်ပေါ်မှာ သူ့မယ်တော် ရှိတယ်နော်”

“ဒီလို စိုးရိမ်သံကလေးတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ ခင်က အားကြိုးမာန်တက် လုပ်မယ်ကြံရင် ဒီလိုအသံ ကြားရတော့ စိတ်ပျက် ပျက်သွားတာပဲ”

“ခင့်ကို မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကြမ်းကြီးဆိုလို့ မေးမိတာပါ”

“ဒါလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင် ပရိယာယ် နားလည်ပါတယ်”

"ကဲလေ....."

စကားမဆုံးခင် ခင်ဆွေတင့်က “ဘာ... ကဲလေလဲ”

“အို... မပြောတော့ဘူး။ ခင် သင့်သလို လုပ်ပါတော့” ဟု ပြောဆိုကာ နေရာမှ ထလေရာ လူကြီးများလည်း ကိုဌေးအောင် ပြန်တော့မည် ဟန်ပြင်သည်ကို မြင်ကြရမှ ထွက်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေ၏။

<https://t.me/mmebooks>

အပိုင်း (၄)

အိမ်ကြီးပေါ် စောင်းတီးသင်ပုံ

ခင်ဆွေတင့်သည် ၎င်း၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ ရေမိုး အလျင်ချိုး ပြီးမှ ထမင်းစားလေ၏။ ထမင်းစားပြီးနောက် အဝတ်အစား ပြင်ဆင်သော အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ အဝတ်များ လဲလှယ်၍နေ၏။ ၎င်း၏ ဆံပင်ကို နောက်တွဲကျစ်ဆံမြီး ထုံး၍ ဆံပင်အဖျားတွင် ဖဲပြားအပွင့် အပြာရောင် တပ်၍ ထား၏။ နဖူးတွင် ဆံရစ်စများ ချထားရာ သနပ်ခါး ပေါင်ဒါ ခပ်ပြေပြေကလေး လိမ်းထားသော နုရေဖပ်ရေ အသားကလေးနှင့် များစွာ ပနံဟပ်လျက် အသက် ၁၅ နှစ် သာသာဟု ထင်ရ၏။ အင်္ကျီမှာလည်း ဒိုဘီချ အကောင်းဆုံး၊ အပါးဆုံး ပဒုမ္မာအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားရာ အတွင်းဇာဘော်လီမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် မဟုတ်။ ဝါးမျှစ် စို့ကဲ့သို့ နုထွားစိုပြည်သော ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ဖော်ပြထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ခါးတွင်လည်း အနီနှင့် အပြာ မန်ကျည်းစေ့ကွက် ရွှေတောင်လိုကွင်း၊ အထက်ဆင် အနက်တပ်ကို အတွင်းခံ ပိတ်လိုကွင်းနှင့် ထပ်၍ ဝတ်ဆင်ထား၏။ ခါးသေး၍ ကားတက်သော တင်ပါးဆုံကြီးသည် အထက်ရင်သားပိုင်းနှင့် အချိုးအစား များစွာ ကျလျက်ရှိ၏။

ခင်ဆွေတင့်မှာ အဝတ်အစားလဲပြီးလျှင် မင်းသား၏အိမ်ဘက်သို့ ချက်ချင်း မသွားသေးဘဲ မင်းသား၏အိမ်ဆီသို့ အကဲခတ်ရန် အိမ်ရှေ့ ပန်းခြံသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဘော်ဘီကလေးကား သူ့သခင်မ လမ်းလျှောက်ရာတွင် လိုက်ပါ၍နေရာ ဤအကြိမ်၌ ခေါ်ဖို့မလိုဟု အစေခံ တစ်ယောက်အား ဘော်ဘီကို သိမ်းထားရန် အပ်လိုက်လေ၏။ မင်းသား၏အိမ်၌ကား မင်းသားသည် ဆင်ဝင်အပေါ်ထပ်ရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် အခွံစား ထိုင်ကာ သတင်းစာကြည့်၍နေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရာမှ တောင်ဘက် ဝင်းခြံသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ခင်ဆွေတင့်သည် လက်ကလေး မြှောက်ပြလိုက်၏။ မင်းသားကလည်း ခေါင်းကို ညိတ်၍ ပြလိုက်သဖြင့် မင်းသားအိမ်ဘက်သို့ ကူးသွားလေ၏။

“ဪ... ခင်ဆွေ၊ ဒီလို ပြထားတော့ တစ်မျိုးပဲ။ ဘယ်က ကလေးမကလေး ရောက်နေသလဲ အောက်မေ့တယ်”

မင်းသားသည် အိမ်အောက်ထပ် အပေါက်သို့ ဆင်းလာကာ ခင်ဆွေတင့်၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုရင်း ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ မင်းသား၏

မျက်လုံးမှာ ခင်ဆွေတင့်၏ မျက်နှာတွင်သာ မဟုတ်၊ ပဉ္စငါးပါးမကျန် တစ်ကိုယ်လုံး ခြံ၍ကြည့်သဖြင့် ဘောက်များ ပြောလိုက်မလားဟု တွေးရွံ့နေစဉ်-

“အေး... ဒါမှ ခေတ်မီတော့မပေါ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ ဒီလိုမှကွယ့်”

မင်းသားသည် ကျယ်ဝန်းသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် ဖန်ပေါင်းချောင်အင်္ကျီအတွင်းက ဖြူဖွေးသော ရင်သား မပေါ်တပေါ်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ရှက်စိတ်ဝင်သော အမူအရာကလေး ဖော်ပြလျက်ရှိလေ၏။

“လာလေ၊ အိမ်ပေါ် သွားကြစို့” ဟု မင်းသားက ဆိုမှ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဝင်ရလေ၏။ အိမ်ကြီးမှာ သမံတလင်းခံ ၅ ခန်း ပတ်လည် အိမ်ကြီးဖြစ်ရာ ဆင်ဝင်နှင့် တည့်တည့် တစ်ခန်းစာမှာ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သော လှေကားခြေရင်းအထိ လမ်းလုပ်ထား၍ ဘေးနှစ်ဖက် နှစ်ချက်တွင် အခန်းဖွဲ့ထား၏။ မင်းသားမှာ ရှေ့က သွားနေရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ ဝဲယာ ဘေးခန်းများကို မျက်လုံးကစားလျက် ရှိ၏။ အခန်းမှာ တစ်ဖက်လျှင် ၃ ခန်းစီရှိရာ လက်ယာဘက် အခန်းများအနက် ပထမ ဧည့်ခန်း၊ နောက် စတုရန်းခန်း၊ ပထမ စာကြည့်ခန်း၊ ဓာတ်ခွဲခန်း၊ ထမင်းစားခန်းများ ဖြစ်လေ၏။ အခန်းတံခါးပေါက်တိုင်း၌ စာဆွဲထားသည်ကိုလည်း မှတ်သားလိုက်လေ၏။ တစ်ဖန် လှေကားကြီးမှ ၂ ဆစ်ချိုးကွေ့ ကောက်တက်ကြရာ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင်လည်း လူသွားလမ်းကို အောက်ထပ်ကဲ့သို့ လုပ်ထား၍ ဧည့်ခန်း၊ မယ်တော်ကြီးအခန်း၊ စောရန်အောင် အခန်းဟု ခွဲခြားထား၏။ ဧည့်ခန်းမှာ ၂ ခန်းရှိရာ တစ်ခန်းလျှင် တစ် ယောက်အိပ် ကျွန်းခုတင် ၂ ခုစီ ရှိ၏။

ခင်ဆွေတင့်သည် သေချာစွာ မှတ်သားပြီးနောက် မင်းသား သွားရာသို့ တကောက်ကောက် လိုက်ပါလာခဲ့ရာ အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်ခန်း အနောက်ဘက်နားတွင် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာတစ်ခု၊ ဖုံကုလားထိုင် ၄ လုံး၊ ပက်လက် ကုလားထိုင် ၂ ခု ကျနစွာ စီစဉ်ခင်းကျင်းထားသည် ကို မြင်ရလေ၏။ စန္ဒရား၊ ပတ္တလား၊ စောင်းကောက်ကြီးနှင့် တယောများလည်း မြင်ရရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ ဆင်ဝင်ခန်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံကြီး ၂ ခုကို စူးစိုက် ကြည့်ရှုမိလေ၏။ မင်းသားလည်း ခင်ဆွေတင့်အား ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ရန် လက်ညှိုးညွှန်ရင်း-

“ဒါ ခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်ရဲ့ပုံပေါ့ ခင်ဆွေ”

ခင်ဆွေတင့်ကား နဖူးကျယ်၊ ကျင်ခပ်ပဝါ အုပ်ပေါင်း၊ သားမွေး အင်္ကျီ အချိတ်ပုဆိုးနှင့် အသက် ၆၀ ကျော်ခန့် လူကြီး၏ဓာတ်ပုံကို လည်းကောင်း၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ အချိတ်ထဘီ၊ ဆံထုံးပိပ်ရှေ့တွင် ဘီးစိုက် ထားသော အသက် ၄၀ ခန့် မွန်မွန်ရည်ရည် မိန်းမကြီး၏ပုံကိုလည်း ကောင်း ကြည့်မြဲ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

“ဒါတွေ ဘယ်တုန်းက ရိုက်ကူးထားတာလဲ အစ်ကိုကြီး”

“မယ်တော်ရဲ့ပုံက ၁၅ နှစ်လောက် ရှိပြီ။ ခမည်းတော်ပုံက နှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက် ကြာရောမယ်။ အစ်ကိုကြီး ၅ နှစ်သားတုန်းက ရိုက်ကူးထားတာပဲ”

ခင်ဆွေတင့်သည် ထိပ်တင်ကြီး ခမည်းတော် ယခုရှိလျှင် အသက် ၈၀ ကျော်တော့မည်။ မယ်တော်မှာကား ၅၀ ခန့်မျှ ရှိသေးရာ ၃၀ မျှ ကွာခြားသည်ကို အံ့အားသင့်နေလေ၏။ မင်းသားကလည်း ခင်ဆွေတင့် တွေးတောနေသော အကြောင်းကို ရိပ်မိသည့် လက္ခဏာနှင့်-

“ခမည်းတော်ဘုရားက သံယောဇဉ်များတယ်ဆိုပြီး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အသက် ၄၀ ကျော်၊ ၅၀ နီးကျမှ မယ်တော်နဲ့ အကြောင်းပါကြတာ။ သား ဆိုလို့ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်တည်း မွေးခဲ့တယ်”

“အခု မယ်တော်ဘုရား အခန်းထဲမှာလား အစ်ကိုကြီး”

“မရှိဘူး ခင်ဆွေ၊ လန်ကာစတာလမ်းကို ထွက်သွားတယ်”

မင်းသား၏စကားကို ကြားလျှင် ခင်ဆွေတင့်မှာ ရင်ကလေးများ ဖို၍ သွားလေ၏။ ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ကြီးပေါ်တွင် အပျို လူပျို နှစ်ယောက်ထဲသာ နီးနီးကပ်ကပ် နေရခြင်းသည် မင်းသား စိတ်မရိုးက အခက်ပဲဟု တွေးတောမိလေ၏။ မင်းသားကလည်း ခင်ဆွေတင့်၏ တွေးတောချက်ကို ရိပ်မိသည့်လက္ခဏာနှင့်

“ဘာဖြစ်သလဲ ခင်ဆွေ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ နေရတာ ကြောက်သလား”

“မကြောက်ပါဘူး၊ မယ်တော်ဘုရားရှိရင် ဖူးရအောင်လို့ပေါ့”

“နောက်တော့ တွေ့လိမ့်မပေါ့။ ကိုင်း.. စောင်းကို အရင်ပြမယ်နော်” ဟု မင်းသားသည် နေရာမှ ထသွားကာ စောင်းကောက်ကြီးကို ယူခဲ့လေ၏။ ဖုံကုလားထိုင်တစ်ခုကို ခင်ဆွေတင့်၏အနီးသို့ ဆွဲယူ လိုက်ရင်း ခင်ဆွေတင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကာ စောင်းကောက် ကို ပေါင်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် တင်လျက်-

“ဟောဒီမယ် ကြည့်၊ ကြိုး ၁၃ ပင် ရှိတယ်။ ဒီလို ကြိုးညှိရတယ်” ဟု ခပ်လျော့လျော့ ချည်ထားသော စောင်းကြိုးများကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် စောင်းကြိုးသတ် ပြန်တပ်ကာ လက်မ နှစ်ခုဖြင့် အထက်သို့ မ ရှိ တင်းနေလေ၏။

ကြိုးအားလုံးကို ဘယ်လက်မ လက်ညှိုးများဖြင့် အသံကို တုံတုံတင်တင်နှင့်

စမ်းကာ စမ်းကာ ကြိုးညှိ၍ ပြီးလေ၏။

“ဒီ အုပ်ထားတဲ့ သားရေက ဘာရလဲ အစ်ကိုကြီး”

“သမင်ရေကွယ့်၊ သမင်ရေ ဆိုတာ ပျဉ်းတွဲခြင်း၊ လျော့ခြင်း မရှိဘူး။ စောင်းကြိုးလောက်တင်းတာ မပြောနဲ့။ တူနဲ့ ထုတာတောင် စန့်ပြီး မထွက်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရွှေခတ်တဲ့သူတွေဟာ အထုပ်ပေါ်က ပတ်တဲ့ဟာကို သမင်ရေ သုံးကြတာပေါ့”

မင်းသားသည် စကားပြောရင်း စောင်းကြီးကို ရင်ခွင်နားသို့ တိုးလျက် ဘယ်လက်ဖြင့် ထိန်းကာ ညာလက်ဖြင့် အတောတစ်ပုဒ်ကို စမ်း၍ တီးလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ဆရာက ဒေဝဏ္ဏန္ဒာဘွဲ့ခံ ဦးမောင်မောင်ကြီးပေါ့။ ဒီဆရာကြီးဟာ ဘယ်လောက် တော်သလဲဆိုရင် စစ်ကိုင်းချောင်မှာ သင်္ကန်းဆီးပြီးတဲ့နောက် သင်္ဂြိုဟ်တက်တာတောင် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓမတုလဲ၊ အဲဒီလို စတာကို စောင်းသံနဲ့ လိုက်တီးတယ်။ စောင်းသံနဲ့ လိုက်ပြီး သင်ရရင် ခဏကလေး ရလွယ်တာပဲ”

“ကြားတော့ ကြားဖူးတယ်။ အခု ကွယ်လွန်ရှာပြီနော်”

“အင်း... အတော်ကြာပေါ့။ ဘယ်က စ သင်ရသလဲဆိုရင် တံတျာတေးရှင်... တံတျာတေးရှင်... .. ခြုံ... ထုံ ခြန့်ခြန့် တောပင်တောလုံး နှံပါလို့....”

မင်းသားသည် အသံနေ အသံထားနှင့် ဆိုပြီးလျှင် စောင်းနှင့်လည်း လိုက်၍ တီးပြလေ၏။

“စောင်းသင်ရတာက အတော်ခက်မှာပဲ။ ခင်ဆွေတော့ စန္ဒရားနဲ့ သီချင်းကြီးတွေ တက်ချင်တယ်။ နောက်မှ စောင်းကို သင်တော့မယ်”

“ဒါတော့ ခင်ဆွေ သဘောပဲ။ သီချင်း ဘယ်နှပုဒ်လောက် ရဖူးသလဲ”

“လေးငါးဆယ်ပုဒ်လောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျကျနန ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ”

ခင်ဆွေတင့်မှာ အမှန်အားဖြင့် မင်းသားထံမှ မည်သည့် ပညာကိုမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ သင်ကြားချင်၍ မဟုတ်ချေ။ မင်းသားနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေထိုင်လိုသောကြောင့်သာ အကြောင်းရှာနေခြင်း ဖြစ်ရာ မိမိ အနည်းငယ် တီးတတ်သော စန္ဒရားနှင့် သာ၍ ဟန်ကိုက်မည်ဟု လှီးလွှဲ ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ မင်းသားမှာလည်း ခင်ဆွေတင့်၏ အလိုကို လိုက်လျက် စောင်းကောက်ကြီးကို သူ့နေရာတွင် ပြန်၍ထားလိုက် ကာ စန္ဒရားရှေ့တွင် ကပ်ပြန်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်လည်း မင်းသားနှင့် အတူလိုက်လာပြီး

မတ်တတ်ရပ်နေရာ မင်းသားသည် ကြိမ်ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို ကိုယ်တိုင် ထ ယူ၍ ပေးလေ၏။

“အို... နေပါစေတော့လား အစ်ကိုကြီး၊ ခင်ဆွေ ယူမယ်ပေါ့”ဟု အားနာစွာ ပြောပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်လေ၏။ မင်းသားသည် စောင်းတီးပြစဉ်က ခင်ဆွေတင့်အား ဂရုစိုက်ကြည့်ဟန် မတူချေ။ စန္ဒရားနား ထိုင်မှ ပါးလုပ်သော ပဒုမ္မာ ရင်သားမပေါ်တပေါ် ဇာဘော်လီတို့ကို မြင်မိရာ၊ မျက်လုံး မသိမသာ ကစားပြီးနောက် ဣန္ဒြေရရ နေလိုက်သည်ကို ခင်ဆွေတင့် သတိထားမိရာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ မလုံသလို ဖြစ်သွားလေ၏။

“ကဲ... ဘာသီချင်းရသလဲ ခင်ဆွေ၊ တစ်ပုဒ်ဆိုစမ်းပါ”

“ဟင့်အင်း ခုတော့ မဆိုချင်သေးဘူး။ နောက်တော့ ရဲလာမှ ဆိုမယ်။ ဟိုသီချင်း တီးပြစမ်းပါ။ ဂန္ဓမာတောင်”

“ဪ... နောက်ပိုးသီချင်းကို ပြောတာလား”

“ဘယ်က နောက်ပိုးသီချင်းလဲ။ ကြံကြီးစည်ရာ ပြောရော့မယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ သီချင်းသား အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ ဂန္ဓမာတောင်မှာရှိတဲ့ မဇ္ဈပန်းပင်ကလေးကို ဆွတ်ချူ ပန်ဆင်ချင်ပေမယ့် ဂုဗ္ဘာန်ရကွဲ့တို့ စောင့်နေလို့ မှိုင်တွေချနေရတဲ့ အကြောင်းတွေ ပါတယ် မဟုတ်လား”

မင်းသားသည် သီချင်းကို အစ အဆုံး ဆိုပြပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြနေရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ သဘောကျသလို ပြုံး၍ နားထောင်နေလေ၏။

“အစ်ကိုကြီးလက်က အတော်သွက်တာပဲ။ ပျင်းပျင်းရှိ ဒါပဲ လုပ်နေတာ ထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့် သွက်နေတာပေါ့”

“အလေ့အကျင့်များရင် နိုင်နင်းတာပေါ့။ အစ်ကိုကြီးက ကိုယ့်စိတ်ကို ညစ်အောင်မလုပ်ဘူး။ အပူတွေ အရှုပ်အထွေးတွေ စိတ်ထဲမှာ ကြာကြာမထားဘူး။ အတီးအမှုတ်ဆိုတာလည်း စိတ်ကို အတော်သာယာ စေတာကွယ့်”

“ကောင်းပါတယ်၊ စိတ်မညစ်တတ်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“အစ်ကိုကြီးတော့ အစ်ကိုကြီးစိတ်ကို ညစ်ညူးအောင် လုပ်တဲ့ သူများဟာ အကြီးဆုံး ရန်သူပဲ”

ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသား၏မျက်နှာကို ငေး၍ ကြည့်နေလေ၏။ မင်းသား၏ရုပ်ရည်မှာ နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်မှ ယောက်ျားပီသလျက်၊ အလွန်

သန့်ပြန်သော လက္ခဏာကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်ရလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် စန္ဒရားဘေးတွင် ထိုင်ရာမှ မှန်စီရွှေချအိမ်နှင့် ပတ္တလားကြီးကို ကြည့်ပြန်ရာ မင်းသားက-

“ပတ္တလား နားထောင်ဦးမလား” ဟု မေးလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဆိုတော် စောမြအေးကြည် ဆိုတဲ့ မြရည်နန္ဒာသီချင်း ဓာတ်ပြား ဖွင့်နားထောင်ဖူးလို့။ အစ်ကိုကြီး ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ စောမြအေးကြည်ဟာ အဆိုဘက်ကတော့ အတော် တောင့်တင်းတာပေါ့ ခင်ဆွေ၊ ဆရာ ဦးထွန်းအိုင်၊ ဆရာ ဦးလူကြီးထက် လက်ဖျားခါရတဲ့ မိန်းမပေါ့”

မင်းသားသည် စန္ဒရားကို ဆွဲပိတ်ပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ ပတ္တလားကြီးရှေ့တွင် တင်ပျဉ်ချိတ်၍ ထိုင်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်လည်း နေရာမှ ထပြီးလျှင် မင်းသား၏ဘေးတွင် ဒူးတုပ်လျက် ထိုင်နေလေ၏။ မင်းသားမှာ ဝါးပတ္တလားကို မြရည်နန္ဒာအလိုက် တစ်ပိုဒ်ဆုံးအောင် တီးပြလေ၏။ မင်းသားကား စိတ်ပါလက်ပါနှင့် တီး၍ ပြနေလေရာ အတီးအမှုတ် ဝါသနာပါသူဖြစ်လျှင် အလွန် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလေ၏။ သို့ရာတွင် ခင်ဆွေတင့်မှာ အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်ရှိ အခန်းများအနက် စာကြည့်ခန်းတွင် မည်ကဲ့သို့ စာအုပ်များ ရှိလေသနည်း။ ဓာတ်ခွဲခန်း တွင် မည်ကဲ့သို့ ပစ္စည်းများ ရှိလေသနည်း စသည်တို့ကို တွေးတောနေတော့ရာ မင်းသား သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးမှပင် ပြုံးရွှင်သော အမူအရာဖြင့်

“အစ်ကိုကြီးက အတီးမှာဖြင့် အတော်စုံတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဆွေ သင်မယ်ဆိုရင် စနေ တနင်္ဂနွေ ၂ ရက် ၂ ရက်မှာ သီချင်းကြီး တစ်ပုဒ်လောက်တော့ ကျကျနန သင်ကြားနိုင်မှာပဲ”

“အို စနေ တနင်္ဂနွေတွင် ဘယ်ကမလဲ အစ်ကိုကြီး၊ ဒီပြင်နေ့တွေလည်း ကျောင်းက ပြန်တဲ့အခါ အစ်ကိုကြီးက နှင်မချရင် လာမှာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးက ဘာလို့ နှင်ချရမှာလဲ၊ အစ်ကိုကြီးက ရုပ်လက္ခဏာကို ကြည့်လိုက်ရင် လူဆိုးလူကောင်း ခွဲတတ်ပါတယ်”

“အနို့ ခင်ဆွေကို အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“မိန်းမကောင်းကလေးပဲ ပြောဖူးပြီကော။ နည်းနည်းပါးပါး အပြစ် အနာအဆာတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပြင်လိုက်ရင် ရပါတယ်”

ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသားက မိမိအား မိန်းမကောင်းကလေးဟု

ဆိုထား၏။ စင်စစ် မိမိသည် မင်းသားနှင့် မိတ်ဖွဲ့၍ မိမိ ခင်ပွန်း လောင်းကောင်းစားရေးအတွက် ပရိယာယ် ဟန်ဆောင်နေသည်မှာ မင်းသားဘက်က ကြည့်လျှင် မိန်းမကောင်းစစ်စစ် မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ မင်းသား၏စကားကို ကြားသိရလျှင် အတွင်းကျိတ် ရယ်ချင်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုဌေးအောင်နှင့် ဖခင် ဦးလှဘော်တို့ ပြောပြကြသလို မင်းသားသည် လူဆိုးရုပ် မပေါ်ချေ။ တိုင်းပြည် ပုန်ကန်မည့် အကြံဉာဏ် ရှိကောင်း ရှိမည် ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းသဘော ဖြူစင်သော လက္ခဏာကား ၂ ရက် ဆက်ဆံကြသည့်အတွင်းမှာပင် ခင်ဆွေတင့် သိမြင်ပြီး ဖြစ်တော့လေ၏။

မင်းသားလည်း ပတ္တလား လက်တံ ၂ ခုကို ပတ္တလားပေါ်တွင် တင်ထားပြီးလျှင် ခင်ဆွေတင့်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်၏နားတွင် ရတီ ၅ မတ်ခန့်ရှိ စိန်နားပွင့်ကလေးများ ပန်ဆင်ထား ရာ မင်းသားသည် ဘာတစ်ခုမှ မပြောဆိုဘဲ သူ၏ လက်တံရှည်ကြီးဖြင့် ခင်ဆွေတင့် နားကို ကိုင်ကြည့်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ များစွာ အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် မင်းသား၏အမူအရာမှာ အပျိုကလေး တစ်ဦးအား မကိုင်မတွယ်ရပါလား ဟူသော လူသဘောကို သတိမထားသည်မှအပ အစ်ကိုကြီးသည် ညီမငယ်ကလေး၏ နားရွက်ကို ကိုင်တွယ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ဆိုးရမှာ ခက်၍ နေလေ၏။

“ဒါ စိန်အစစ်လား ခင်ဆွေ”(မင်းသားသည် လက်ကို ပြန်သိမ်းလိုက်၏။)

“အစစ်ပေါ့၊ ခင်ဆွေတို့ အဆင့်အတန်းနဲ့ ဓာတုဗေဒ ပန်ရင် ရှက်စရာကြီး”

မင်းသားသည် ဘာမျှ စကားပြန်မပြောဘဲ နေရာမှ ထကာ အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ မကြာမီ တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုင်ယူကာ ပြန်ထွက်လာရာ ခင်ဆွေတင့်၏ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ငွေကြူတ် ကလေး တစ်ခုကို ရှေ့သို့ ချထားလျက် ကိုယ်တိုင် ဖွင့်၍ အထဲကပစ္စည်းကို ခင်ဆွေတင့်အား ပြလေ၏။ ထိုပစ္စည်းကား တစ်ဖက် နှစ်ရတီခန့်ရှိ စိန်နားပွင့်ကလေးပင် ဖြစ်၏။ စိန်၏အရည်အရောင်မှာ အလွန်ကောင်းမွန်လေရာ ခင်ဆွေတင့်၏နားက စိန်သည် စိန်အစစ်ဆိုရစေကာ မူ မင်းသား၏စိန်နှင့်စာလျှင် ဖန်ကွဲကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေ၏။

“ခင်ဆွေရဲ့ နားပွင့်နှစ်ဖက်စလုံး ချွတ်စမ်းပါ”

ခင်ဆွေသည် ဆရာအမိန့်ခံယူရသော တပည့်ကဲ့သို့ ၎င်း၏နား နှစ်ဖက်မှ စိန်နားပွင့်ကလေးများကို ဖြုတ်ယူကာ မင်းသား လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်၏နားပွင့်နှင့် သူ၏နားပွင့်ကို ပြည့်ဖြိုးသော လက်ဖဝါးထဲတွင် ထည့်ကာ နှိုင်းယှဉ်ပြလေ ၏။

“အစ်ကိုကြီးစိန်က သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ရွှေချင်းကလည်း တကယ် ကွာတာကို၊ ဒီရွှေက ဘာရွှေတုံး အစ်ကိုကြီး၊ ဇမ္ဗူရစ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပုရပိုက်ခေါက်ရွှေကို ထပ်မီးကြည်ထားတာ”

“ဪ... ဒါကြောင့် ဒီလောက် အရောင်ကောင်းတာကိုး”

“ကဲ... အစ်ကိုကြီး နားပွင့်ကို ပန်ကြည့်စမ်း။ ဟန်ကျရဲ့လား ကြည့်ရအောင်။ ဒီစိန်တွေက ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်က စိန်တွေ။ တစ်ရတီ ၅၀၀ ကျော်လောက် ပေးရတယ်။ တူမတော်ကလေး ဆင်မလို့၊ မယ်တော်ဘုရား စိန်လည်တုံက ဖြုတ်ပြီး နားပွင့်လုပ်ထားတာ၊ သင်း မထိုက်လို့ ကွယ်လွန်ရှာပြီ”

မင်းသားမှာ ထိုသို့ပြောရင်းပင် မျက်နှာညှိုးသွားရာမှ ချက်ချင်းပင် ပြုံးရွှင်လိုက်ကာ စိတ်ညစ်ညူးခြင်းပင် ဖြေဖျောက်လိုက်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာလည်း မင်းသား ပြောသည့်အတိုင်း မင်းသား၏စိန်နားပွင့်ကို သူ၏နားတွင် ပန်ဆင်ရာ မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်၏ စိန်နားပွင့်ကို ငွေကြုတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ရင်း ခင်ဆွေတင့်အား ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ရှုကာ

“အဲ... အခုမှ ခင်ဆွေတင့်နားနဲ့ လိုက်တော့တယ်။ ပါးပြောင်တယ် ဆိုတာ ဒီလို စိန်မျိုးပြောတာ။ ခင်ဆွေ အမြဲပန်မယ်ဟုတ်...”

“ပန်တော့ ပန်ချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေမေနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမှ။ ငွေပို ရှိသလား မရှိဘူးလားဆိုတာ။ ရှိရင်တော့ အစ်ကိုကြီး ပြောသမျှနဲ့ ယူ မှာပေါ့”

“အို... ရောင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဆွေ အမြဲပန်မယ်ဆိုရင် ပေးရတာပေါ့။ အစ်ကိုကြီး အလွန်မြတ်နိုးတဲ့ တူမတော်ဖို့ဟာ ပေးတာကို ထောက်ရင် အစ်ကိုကြီး ခင်ဆွေအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားတယ် ဆိုတာ သိရောပေါ့”

“သိပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ နှမတော်မရှိ၊ အစ်မတော်လည်း မရှိမို့ အခုတွေ့ရတဲ့ နှမတော်ကလေးကို မြတ်နိုးလွန်းလို့ ပေးသနားတယ် ဆိုတာ စဉ်းစားမိပါတယ်”

ခင်ဆွေတင့်သည် အလွန် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပြောကြားလိုက်ရာ မင်းသားသည် အညွန့်တက်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ကျေနပ် ရိုးဖြောင့်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်-

“ကဲ.. ကဲ ဒါလည်း ဒီငွေကြုတ်နဲ့ပဲ ယူသွားနော်။ တီးရ မှုတ်ရနဲ့ အစ်ကိုကြီး အတော်ဆာသွားပြီ။ ဘွိုင်ကို ခေါက်ဆွဲအကြော်ခိုင်းထားတယ်”ဟု သူ၏ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လေ၏။ ၁၂ နာရီထိုးရန် ၅ မိနစ်သာ လိုတော့သဖြင့်-

“လာ ခင်ဆွေ၊ အောက်ထပ်သွားကြစို့၊ ထမင်းစားခန်းမှာ

ခေါက်ဆွဲကြော်ထားတယ်” ဟု ပြော၍ ခေါ်ငင်ရာ ခင်ဆွေလည်း လိုက်ပါသွားလေ၏။

ဘွိုင်ကုလားကား ၁၂ နာရီတိတိတွင် ခေါက်ဆွဲကြော် အသင့်ရှိရန် မှာထားပြီးဖြစ်ရာ နှစ်ဦးသား ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အထူးအထွေ ပြောမနေရဘဲ နှစ်ယောက်စာ ခေါက်ဆွဲကြော်များကို ပေးဆက်လာလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်မှာ ဇွန်းခက်ရင်းနှင့် စားသောက်နေရာ မင်းသားမှာ ဆင်စွယ်တူနှင့် စား၍နေလေ၏။ ထမင်းစားခန်းမှာ စားပွဲတစ်တန်းမျှ ရှိရာ တစ်ကြိမ်တည်း လူ ၁၀ ယောက်မျှလောက် စားနိုင်၏။ အခန်းထောင့် တစ်ခုတွင်ကား ဖရစ်ဂျစ်ဒိုင်ရာခေါ် အအေးခံ ဓာတ်သေတ္တာကြီး တစ်လုံး ရှိ၏။ အခြားတစ်နေရာ၌ ကျောက်စားပွဲ လူ ၅ ယောက်ထိုင် ၂ ခု ရှိ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် အခန်းအခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း စားသောက်နေရာ ခေါက်ဆွဲ တစ်ပန်းကန် ကုန်လုနီးအောင် ခံတွင်း တွေ့နေလေ၏။

“ခင်ဆွေ ကောင်းရဲ့လား၊ ထပ်ပြီး ယူဦးမလား”

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝနေပြီ အစ်ကိုကြီး”

နှစ်ဦးသား စားသောက်ကြပြီးသော် အိမ်ကြီးပေါ်သို့ တက်ကြပြန်လေ၏။ မင်းသားမှာ ရှေးကထက် စိတ်ပါလက်ပါနှင့် စန္ဒရားတီးလိုက်၊ စောင်းကောက်တီးလိုက်၊ သီချင်းစာသား အဓိပ္ပာယ်ပြောလိုက်နှင့် များစွာ ပျော်ရွှင်နေဟန် တူလေ၏။ ခင်ဆွေမှာလည်း အံ့ဩသလို၊ သဘောကျ သလို အမူအရာများဖြင့် လိုက်လျောနေရာ ဤနေ့အဖို့၌ ဤမျှနှင့် တော် လောက်ပြီဟု ညနေ ၂ နာရီခန့်အချိန်တွင် မင်းသားအား လည်ကလေး ပြန်အောင် ပြုံးချိုစွာ နှုတ်ဆက်လျက် မိမိအိမ်ဘက်သို့ ကူးခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် လူကြီးများအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ လေ၏။ လူကြီးများလည်း ကိုဌေးအောင်အတွက် မုချ သဲလွန်စ ရတော့မည်ဟု သမီးကလေးအား ချီးမွမ်းကာ များစွာ ကျေနပ်၍နေကြလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပြီးနောက် ကျောင်းက စာများကို ကြည့်ရှုနေရာ အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လျက် ညနေစာ စားခြင်း၊ အညောင်းအညာဖြေ လမ်းလျှောက်ခြင်းဖြင့် ည ၇ နာရီသို့ တိုင်ခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်ကား အခြားသူ ဂရုမစိုက်သော်လည်း ကိုဌေးအောင်မှာ ဂရုအစိုက်ဆုံးသူတစ်ဦး ဖြစ်နေရာ ၇ နာရီတိတိတွင် သူ၏ ကားသည် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်နေပြီး ဖြစ်လေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်၊ ဟန်ကျခဲ့ရဲ့လား။ တစ်နေ့လုံး အောင့်နေလိုက်ရတာ”

“ကားပေါ်ကမှ မဆင်းသေးဘူး၊ မေးနေရသလား။ အိမ်ထဲလာမှ မေးပါတော့”ဟု ဆီးကြို ခေါ်ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ မင်းသား အိမ်ကို နေ့ခင်းက သွားပုံ အကြောင်းစုံကို ပြန်လှန် ပြောဆို၍နေရာ ကိုဌေးအောင်မှာ ရယ်မော လိုက်၊ မျက်နှာပျက်သွားလိုက်၊ ခြေထောက်ကြွမိလိုက်၊ လက်သီးဆုပ်မိ လိုက်နှင့် နားထောင်၍နေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် ထိုသို့ ပြောဆိုရာ၌ စိန်နားပွင့်အကြောင်း ချန်ထားခဲ့ရာ ခင်ဆွေတင့်၏မျက်နှာကို ဝါးမျို မတတ် ကြည့်ရမှ ကျေနပ်သော ကိုဌေးအောင်သည် ခင်ဆွေတင့်၏နားနှစ်ဖက်ကို သေချာစွာ ကြည့်၍နေလေ၏။

“ခင် နားပွင့် ဘယ်တုန်းက အသစ်လဲလိုက်သလဲ”

“ကနေပဲ။ ဟိုအစ်ကိုကြီးက ပေးလိုက်တာလေ။ သူက ခင့်ရဲ့နားက နားပွင့်ကလေးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ဒါက အရောင်ကောင်းတယ် ဆိုပြီး လဲပေးလိုက်တာ”

ကိုဌေးအောင်သည် သူ၏ ရင်ဝကို ယောင်ယမ်းကာ လက်နှင့် မိမိလေ၏။ သို့ရာတွင် နံနက်စောစောကပင် သင်္ကာမကင်း မဖြစ်တော့ပါဘူးဟု ဝန်ခံမိသောကြောင့် ရင်ဝကို စမ်းသပ်သော လက်မှာ အယားဖျောက်သလို ပြုမူလိုက်လေ၏။ အသက်ရှူပြင်းသွားမည် စိုးသဖြင့် အသက်ကို ခပ်ချုပ်ချုပ် ရှူ၍နေရာ တစ်ချီ တစ်ချီ ဟင်းခနဲ ဖြစ်၍သွား လေ၏။ မင်းသားအား မင်းသားရှေ့တွင် အစ်ကိုကြီး ခေါ်၍ကား အရေးမကြီး။ မိမိရှေ့ မင်းသား ကွယ်ရာမှာ ခေါ်လိုက်သည်ကို ကိုဌေးအောင် မခံရပ်နိုင်ချေ။ မင်းသားက ခင်ဆွေတင့်၏နားကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ကိုင် ကြည့်၏။ ထိုသို့ ကိုင်ကြည့်သည်ကို ခင်ဆွေတင့်က ကျေကျေနပ်နပ် ခံခဲ့၏။ ကြာလျှင်... ကြာလျှင် ဟူသော တွေးတောချက်သည် ကိုဌေးအောင် ၏ရင်ဝကို အပ်သွားနှင့် ဆွ သကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

“သူ့မယ်တော်ကော တော်တော် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း၊ ခင် ပြန်လာတဲ့အချိန်အထိ လန်ကတ်စတာလမ်း ကြွသွားတာ ပြန်မလာသေးဘူး။ အိမ်ကြီးပေါ်မှာ နှစ်ယောက်ထဲ ပျော် ကြတာပေါ့”

ကိုဌေးအောင်သည် ခေါင်းမူးသလိုလို ဖြစ်၍လာလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်၏ မျက်နှာကို ကြောင်တက်တက်နှင့် ကြည့်နေမိလေ၏။ အင်း... အိမ်ကြီးပေါ်မှာ နှစ်ယောက်ထဲ ခုနေခါ ကိစ္စမရှိနဲ့ဦး၊ နောက်တစ်ခါ နှစ်ယောက်ထဲ ဆိုရင်တော့။ အို... ဒီလို မတွေးတာပဲ ကောင်းပါတယ် ဟု စိတ်ကို ထိန်းလိုက်လေ၏။

အပိုင်း (၅)

အကျင့်စာရိတ္တ

ခင်ဆွေတင့်ကား ကိုဌေးအောင် အမူအရာပျက်သည်ကို တွေ့မြင်ပြီး ဖြစ်ရာ နှုတ်ဖြင့် မည်သို့ အပြစ်တင်ဦးမည်လဲဟု ခန်းခနဲ့ မခံချင်အောင် ပြော၍နေခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုထက် လုပ်ဇာတ်ကလေးတစ်ခု ခင်းပြရလျှင် ကိုဌေးအောင်မှာ ခံနိုင်ရည် ရှိ မရှိ၊ အကယ်၍ လုပ်ဇာတ်ပေါ် အခြေပြု၍ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် ရရှိက စုံထောက်အလုပ်ကို နောက်ဆုတ်တန် ဆုတ်မည်ဟု ဆက်လက်တွေးကာ-

“ဒီမယ်လေ ကိုကိုဌေး၊ အစ်ကိုကြီးဟာ လူမှုလူရေး အတော့်ကို ဝေးတဲ့ လက္ခဏာနဲ့ တူတယ်။ ခင့်ကို သိပ်အံ့အားသင့်နေတာပဲ”

“ဘာပြုလို့တုံး ခင်ရဲ့၊ ဘယ့်နှယ် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ဪ... နေ့လယ်က ခင် ပြန်မယ်လုပ်တော့ သူတို့အိမ် အပေါ်ထပ် ဆင်ဝင်တည့်တည့်က အနောက်လျှောက်လာကြတာကိုး။ အခန်းလယ်လောက်ရောက်တော့ ဘာမပြော ညာမပြော ခင်ရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ကြီး နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ထားတာပေါ့။ ခင်လည်း အံ့အားသင့်နေတာနဲ့ သူ့လက်ကို ပုတ်မချမိဘူး”

ကိုဌေးအောင်ကား တံတွေးကို ကြိတ်၍ မျိုချလိုက်လေ၏။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် လှုပ်ရှားနေ၏။ လက်မောင်းကြောနှင့် မွေးညင်းများသည် ထောင်ထနေကြ၏။ ခင်ဆွေတင့်က စကားဆက်လျက်-

“ပြီးတော့ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ခင်ရဲ့နဖူးကို ငုံပြီး နမ်းတယ်။ ဒီအထိလည်း အာစေးထည့်ထားသလို ခင် ငြိမ်ပြီး နေမိတယ်။ အမယ်လေး သူကတော့ အပြုံးမပျက်ဘူး။ နှမကလေးလို ချစ်စနိုးလို့ နမ်းရှုပ်တာပါ တဲ့”

ထိုအသုံးအနှုန်းမှာ မိန်းမပျိုကလေး တစ်ဦးက သုံးနှုန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ခင်ဆွေတင့်သည် မိမိစကားနှင့်မိမိပင် ရှက်သွေးများ ဝင်၍ လာလေ၏။ ကိုဌေးအောင်ကား ကုလားထိုင်မှ ကြမ်းပိုးထိုးသလို ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေ၏။

“ဒါပဲလား၊ နောက် အခန်းထဲ ဆွဲမသွင်းဘူးလား” ဟု ကိုဌေးအောင်

မေးလိုသော်လည်း မမေးရဲချေ။ မိမိအကျိုးအတွက် မိမိကပင် ခိုင်းစေမိပြီဖြစ်၍ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇွတ်မှိတ်ရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေ၏။

“သူ့မှာ တန်ခိုးရှိတယ် ထင်တယ် ကိုကိုဌေးရဲ့။ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုရင် သူ့ရှေ့ကျရင် ခင်ဟာ ဘာမှ မပြောရဲသလိုပဲ။ လူကြီးက သူ ပြောချင်ရင် ဇွတ်ပြောတာပဲ။ သူ လုပ်ချင်တာလည်း ဇွတ်လုပ်မယ့် လူကြီးပဲ”

“အံ့မာလေး ခင်ရယ်၊ အဲဒီ နောက်ဆုံးစကားကလေးတော့ ကိုကိုဌေး မကြားပါရစေနဲ့။ အသည်းယားလွန်းလို့ပါ”

“ဘာများ အနက်ကောက်နေလို့လဲ။ ဒီပြင် လုပ်ငန်းတွေကို ပြောတာပါ”

“ခင့်ကို အကုန်တာဝန်လွှဲလိုက်ပြီ။ တစ်ခုတည်းသာ တောင်းပန်ပါရစေ။ ဟိုက ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကိုကိုဌေးကို ပြန်ပြီး ပြောမပြဖို့ပါပဲ”

“ဒါတော့ ကိုကိုဌေး စကားကို နားထောင်ရမှာပေါ့”

ကိုဌေးအောင်ကား ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ဘီအက်စီ အောင်ပြီးနောက် ဘီစီအက် ကလပ်ဝမ်းမှ အောင်မြင်ထားသူ ဖြစ်၍ ပုလိပ်ဘက်သို့ ပို့လွှတ်ခြင်း ခံရသူလည်း ဖြစ်ရာ၊ မိမိ အရည်အချင်းအလျောက် တက်လမ်းများစွာ ရှိ၏။ မြန်မာပြည်မှလည်း အလုပ်ဌာန ဟူသမျှတွင် ဘားမင်းနိုင်ဇေးရှင်းခေါ် မြန်မာများအား ရာနှုန်းအပြည့် ခန့်ထားရန် ဆူပူလျက်ရှိကြသဖြင့် အခါကောင်းနှင့်လည်း ကြုံကြိုက်နေ၏။ ဒုတိယ ပုလိပ်မင်းကြီး ရာထူးအထိ တက်ရောက်ရန် လမ်းမှာ ကိုဌေးအောင်၏မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်၏။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် လူကုယ် ခေတ်ပညာတတ် အမျိုးသမီးများနှင့် လက်ထပ်ရခြင်းသည် အပေါင်းအသင်း သွားလာ နေထိုင်မှု အမျိုးမျိုးကြောင့် အပျိုစစ်ကြလှသည် မဟုတ်ကြောင်းကို လည်း ကိုဌေးအောင် တွေးမိ၏။ လူကုယ် မယားကြီးသည် မင်းပွဲသဘင်တွင် ဂုဏ်အတွက်သာ အသုံးကျ၍ တကယ်တမ်း ကာမစည်းစိမ်ကို ခံစားလိုသောအခါ ရန်ကုန်မြို့တွင် အသက် ၁၃-၁၄ နှစ်မှ ၂၀ အထိ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သော အမျိုးသမီးများကို ငွေကြေး အထိုက်အလိုက် ဖြန့်ဖြူးခြင်းဖြင့် အမြှောင်မယား၊ အပျော်မယား ရနိုင်၏။ အချို့သော လူကုယ်တို့သည် ဤလမ်းရိုးကို လိုက်နေကြသည်ကို ကိုဌေးအောင် သိပြီး ဖြစ်၏။

ကိုဌေးအောင် နောက်ဆုံး စဉ်းစားမိသည်ကား အတွင်းဝန်ကြီး ဦးလှဘော်၊ ဝန်ကတော်ကြီး ဒေါ်မြမြတင်၏သမီး ခင်ဆွေတင့်နှင့် စုံထောက် ဝန်ထောက်ကလေး မောင်ဌေးအောင်တို့ လက်ထပ်ကြရာ တရားဝန်ကြီးချုပ် မည်သူမည်ဝါ၊ ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးချုပ် ဦးမဲ၊ စက်ရှင် တရားသူကြီး ဦးဟဝါ စသော ရေးမဆုံးသည့် အထက်တန်းစား ပရိသတ်စာရင်း၊ မဆုံးနိုင်သည့်

လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတို့၏ ခမ်းနားစွာ မင်္ဂလာပွဲကြီး ဆင်ယင် ကျင်းပရုံမှအပ၊ တကယ့်စည်းစိမ်မှာ လူကုန်ထံတို့ လမ်းရိုး အတိုင်း လိုက်နာလျှင် ပြီးနိုင်တာပဲ ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလေ၏။ ထိုအခါ၌ ခင်ဆွေတင့်အပေါ်တွင် စွဲလမ်းခဲ့သော အချစ်စိတ်သည် အနည်းငယ်မျှ သက်သာခွင့်ရအောင် ဒီဂရီ လျော့ခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုဌေးအောင်၏ အမူအရာမှာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ပြုံးရွှင် ကြည်လင်ခြင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းခဲ့လေ၏။

“ဘာတွေများ ငေးပြီး တွေးနေရတာလဲ ကိုကိုဌေးရဲ့”

“ဪ... ရှေ့အကြောင်း နောက်အကြောင်း ဆိုသလိုပါပဲ။ အခုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါပြီ။ စိတ်ကို ထိန်းနိုင်ပါပြီ ခင်ရဲ့”

“ဘာများ ဆုံးဖြတ်ချက် ချနေရတာလဲ”

“မင်းသား ကိစ္စပေါ့၊ ခင်နဲ့ မင်းသား ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပါလေစေတော့။ ကိုကိုဌေး ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး။ နောက်ဆုံး လက်ထပ်ဖို့သာ အရေးကြီးတယ်လို့။ ဒီထိအောင် ဆုံးဖြတ်ထားတော့ စိတ်သက်သာတာပေါ့ ခင်ရဲ့”

ခင်ဆွေတင့်သည် ကိုဌေးအောင်၏မျက်နှာကို အံ့သြသလို ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ကိုဌေးအောင်၏အမူအရာမှာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပြောင်းလဲသွားသည့်အပြင် စိတ်ဓာတ်ကလည်း ပြောင်းလဲသွားသောကြောင့် ဓာတ်ပြန် သဘောဖြင့် ခင်ဆွေတင့်၏စိတ်မှာလည်း ကိုဌေးအောင်အပေါ်တွင် ပေါ့လျော့စွာ ဖြစ်၍သွားလေ၏။

“တကယ်လို့ ဟိုအစ်ကိုကြီးနဲ့ လက်ပွန်းတတီး ဘယ်လိုပဲ ရင်းနှီး ရင်းနှီး ကိုကိုဌေး စိတ်ခု စိတ်ကွက်ခြင်း မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

ခင်ဆွေတင့်သည် အကဲခတ်သလို မေးလိုက်ရာ ကိုဌေးအောင်သည် နှုတ်ဖြင့် မဖြေဘဲ ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညိတ်၍ ပြလိုက်လေ၏။ ပြရာက နေရာမှ ထပြီးလျှင် ပြန်တော့မည် ဟန်ပြင်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်လည်း ဆင်ဝင်ပေါက်ထိအောင် လိုက်လာပြီးလျှင် ကိုဌေးအောင် ကားပေါ်တက်မှ ဝှံ့နှိုက်ဟု အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြကာ လူချင်း ခွဲလိုက် ကြလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်ကား ညအိပ်ရာထဲတွင် မင်းသားကို အမြဲအမှတ်ရနေ၏။ မင်းသား၏အတွင်းသဘောဖြူစင်ပုံ၊ မင်းသား၏သန့်ပြန့်သော ရုပ်လက္ခဏာတို့သည် ခင်ဆွေတင့်၏အတွင်းစိတ်နှင့် မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် ပေါ်ပေါက်နေလေ၏။ မိမိ အဘယ်ကြောင့် ဤစိတ်မျိုး ပေါ်လာရသည်ကို မစဉ်းစားတတ်ချေ။ အမှန်အားဖြင့် ခင်ဆွေတင့်မှာ အချစ်၏ နက်နဲသော

ပြဿနာကို ကြည့်ရှု စဉ်းစားဖူးသူ မဟုတ်။ လက်တွေ့လည်း နားမလည်ခဲ့ချေ။ ကိုဌေးအောင်နှင့် ရင်းနှီးသည်ဟု ဆိုစေကာမူ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကိုင်တွယ် စမ်းသပ်ခြင်းလည်း မပြုရ။ ချစ်သည်၊ ခင်သည်ဟု တီတိတာတာ ပြောဆို၍လည်း မနေရ။ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူကြ ၍သာ နောင်အခါတွင် မိမိနှင့် လက်ထပ်ရမည့်သူ တစ်ဦးဟု အမှတ်ထား ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ မင်းသားနှင့် စနေ တနင်္ဂနွေ ၂ ရက်မျှ တွေ့ရာ၌ ဒုတိယနေ့တွင် အချိန်အတော်ကြာခဲ့၏။ အရည်ကောင်းသော စိန်နားပွင့်တစ်ရန် မင်းသားက စေတနာထက်သန်စွာနှင့် ပေးလိုက်ခြင်းသည် သာမညဖြစ်သော်လည်း မိန်းကလေးများစိတ်တွင် ထူးခြားစွာ ကျေးဇူးတင်တတ်၏။ ပေးသူကို ခင်မင်တတ်၏။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင်းကောက်၊ စန္ဒရား၊ ပတ္တလား တီးပြနေသည်မှာလည်း ခင်ဆွေတင့်၏စိတ်ကို ပိုမို နူးညွတ်စေလေ၏။

သို့ရာတွင် ခင်ဆွေတင့်မှာ မိမိ၏ ဖောက်ပြားသောစိတ်ကို နှိမ်နင်းလိုက်ကာ ထိုအတွင်းမှ ကာဆီးနေသော တောင်ကြီးကို စဉ်းစားမိလေ၏။ ထို တောင်ကြီးကား အခြားမဟုတ်၊ တစ်နေ့ ကိုဌေးအောင်နှင့် လက်ထပ်ရမည် ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်တော့၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ ဝတ္တရားမှာ မင်းသားနှင့် ရင်းနှီးအောင် ပေါင်း၍ သတင်းရသမျှယူပြီး ကိုဌေးအောင်အား ကူညီရမည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကူညီရာ၌ အကယ်၍ မင်းသားသည် ရာဇဝတ်အမှု အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ရလျှင် မိမိ ပယောဂ မကင်း။ မိမိအား စင်စင်ကြယ်ကြယ် ခင်မင်နေသူတစ်ဦးအား ဒုက္ခ ရောက်အောင် လုပ်လျှင် မိမိသည် မိန်းမကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ ဆောင်ရွက်မှုမှာ တိုင်းပြည် ကောင်းစားရေးနှင့် ဆက်သွယ်နေသဖြင့် တိုင်းပြည် ကောင်းစားအောင် လုပ်သောအလုပ်၊ သူပုန်ထ ခြင်းသည် ဆင်းရဲသားအများ ဒုက္ခရောက်သော အလုပ်၊ ထိုအလုပ် မဖြစ် မြောက်ရန် ကယ်တင်ခြင်း ဖြစ်၍ မင်းသားတစ်ဦးထက် အများ၏မျက်နှာကို ငဲ့ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

နံနက် ၅ နာရီ အချိန်တွင်ကား ခင်ဆွေတင့်သည် အိပ်ရာမှ နိုး၍နေ၏။ နိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာမသစ်သေးဘဲ အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်သို့ ထွက်ကာ မင်းသားအိမ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရာ မင်းသားမှာ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ကျယ်လောင်စွာ ဘုရားရှိခိုးနေသံကို ကြားမှ ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် မိမိ ရေချိုးခန်းသို့ သွားကာ ကိုယ်လက်သုတ်သင်၍နေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား မိမိစိတ် မည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ကောင်းစွာ နားမလည်ချေ။ မင်းသား လမ်းလျှောက်ချိန်၊ မင်းသား ပြန်လာချိန်တို့ကိုပါ စောင့်စား ကြည့်ရှုနေမိလေ၏။ နေ့ခင်း ကျောင်းတက်သွားရာ၌လည်း စာတွင် စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ကိုဌေးအောင် စိတ်ပြောင်းသွားပုံ၊ မင်းသား အလိုလိုက်ပုံတို့ကို စဉ်းစားနေမိလေ၏။ အထက်တန်း ပညာသင်များမှာ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားလျှင် မသိမသာ

အကဲခတ် ကြည့်တတ်သော်လည်း ဖွင့်ဟ မေးမြန်းခြင်းပြုလေ့ မရှိကြချေ။ အလွန် ရင်းနှီးသူများကသာ ခင်ဆွေတင့်၏နားက စိန်အရောင်ကောင်းပုံ၊ ရွှေမွဲနေပုံများကို ချီးမွမ်း ပြောဆိုကာ နေကြလေရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ မင်းသားကို ပိုမို သတိရစေတော့လေ၏။ ကျောင်းတက်ရသော အချိန်သည် ခါတိုင်းထက် ပို၍ ကြာသည်ဟု ထင်မှတ်လေ၏။ ညနေ ကျောင်းပြန်၍ အဝတ်အစား လဲလှယ်နေသောအခါ မင်းသားထံမှ ဘွိုင်ကုလားတစ်ယောက်သည် စာတစ်စောင် လာပေးသဖြင့် ဖတ်ကြည့်ရာ-

ခင်ဆွေ

အားသလား၊ အားရင် အစ်ကိုကြီး၏ခြံထဲမှာ ဘက်တမင်တန် ကစားရအောင် ၅ နာရီလောက်မှာ လာခဲ့မလား။ အစ်ကိုကြီး စောင့်နေမယ်။

ဟူသော စာကို တွေ့ရသဖြင့် မိမိက မင်းသားခြံထဲသို့ သွားရန် ရမယ်မရှာရတော့ဘဲ မင်းသားအလိုနှင့် သွားရမည်ဖြစ်သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်၍နေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် ချက်ချင်းလိုပင် အဝတ်အစား လဲသော အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၍ အဝတ်များ လဲလှယ်၍နေလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ဆွယ်တာအင်္ကျီ လက်ရှည်၊ တိုဘရက်ကိုးလုံချည်၊ ရှူးဖိနပ်အဖြူနှင့် ဘက်တမင်တန် ရက်ကတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ မင်းသား၏အိမ်ဘက်သို့ ကူး၍သွားလေ၏။

“ဪ... ချက်ချင်းလိုပဲ လိုက်လာသလား ခင်ဆွေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အိမ်မှာတော့ အဖော်မရှိဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေလာမှ ကစားရတယ်”

မင်းသား အပေါက်က ဆီးကြို မေးသည်ကို ခင်ဆွေတင့်သည် ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြောရင်း လုံချည် ဒူးဖုံးရုံ ဝတ်၍ ခြောက်လုံးပြူးကို သားရေအိတ်နဲ့ မထည့်ဘဲ ခါးတွင် အလွတ်ထိုးထားသော မင်းသားအား ကြည့်ရှုရင်း-

“သေနတ်က ကစားတုန်း ခဏချထားပါဦးလား အစ်ကိုကြီး”

“အို... ဒါက အစ်ကိုကြီး အကျင့်ပဲ၊ ဒီလို ကစားနေကျပဲ”

ခင်ဆွေတင့်သည် ဆင်ခြေမတက်တော့ဘဲ ကစားကွင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မင်းသားက “လာ သွားကြစို့” ခေါ်သဖြင့် လိုက်ပါသွားလေ၏။ ချက်ချင်းပင် ပိုက်တန်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ၌ နေကြကာ တဖတ်ဖတ်နှင့် ကြက်တောင်ရိုက် ကစားနေကြလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား အတော် လက်သွက်သူဖြစ်ရာ မင်းသားမှာ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် အတော် ကျေနပ်၍ နေလေ၏။ တစ်ပွဲပြီးလျှင် ခဏနား၍ တစ်ပွဲ ဆက်ရိုက်လေ့ ရှိကြရာ ၄

ပွဲပြီးသောအခါ ခင်ဆွေတင့်မှာ မောဟိုက်နေတော့လေ၏။ စည်းနှောင်ခြင်း မရှိသော ရင်သားအပေါ်မှ ဆွယ်တာအင်္ကျီသည် ချွေး ရွဲ၍နေရာ ရေချိုးအဝတ် ဝတ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေ၏။ မင်းသား သည် မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်သော်လည်း ဣန္ဒြေမပျက်စေဘဲ

“ကဲ.. ကဲ ခင်ဆွေလည်း မောသွားပြီ၊ လင်မနစ် သောက်ရအောင်” ဟု အိမ်အောက်ထပ်သို့ ခေါ်ယူသွားရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ ကလေးငယ်ကဲ့သို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်ကြလျှင် မင်းသားသည် အအေးခံသေတ္တာထဲမှ လင်မနစ် တစ်လုံးကို ကိုယ်တိုင်ယူလျက် ဖောက်၍ ဖန်ခွက်တွင် ထည့်ပေးရာ ခင်ဆွေတင့်က-

“အို ... အစ်ကိုကြီးကော မသောက်ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်ရာ

“အစ်ကိုကြီး ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်။ ခင်ဆွေလည်း ဒီမှာ ထမင်းစားနော်။ စောစောကပဲ စိတ်ကူးရလို့ ပိုပြီး အချက်ခိုင်းထားတယ်”

“အို ... နေပါစေ၊ ခင်ဆွေ အိမ်မှာ စားမှာပေါ့ အစ်ကိုကြီး”

“ဘာလို့နေရမှာလဲ၊ အစ်ကိုကြီးကျွေးတာ မစားချင်လို့လား”

“ “ကိုင်း... ဒီလောက် သဒ္ဓါရင်လည်း စားရတာပေါ့” ဟု ပြုံး၍ ပြောလိုက်ရာ မင်းသားသည် ရေချိုးခန်းဆီသို့ ထွက်၍ သွားလေ၏။ ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် ရေနံရောင် ဘန်ကောက်လုံချည်၊ စပွဲရှပ်၊ ခြောက်လုံးပြူး ခါးထိုးလျက် သန့်ရှင်းသော မျက်နှာနှင့် မင်းသား ဝင်ရောက်လာလေ၏။ အအေးခံ သေတ္တာထဲမှ ဆိုဒါတစ်လုံးနှင့် ဒရိုင်ဂျင် အရက် ပုလင်းကြီးကို ဆွဲထုတ်ကာ ခင်ဆွေတင့်၏ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် ချထား လိုက်ရာ ခင်ဆွေတင့်သည် အံ့အားသင့်၍ နေလေ၏။ နံနက်စောစော ဘုရားရှိခိုးသံကို သတိရလေရာ မင်းသား၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးလျှင် ပြုံးမိလေ၏။ မင်းသားကား ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆိုဒါနှင့် အရက် စပ်လျက်နေစဉ် ဘွိုင်ကုလားသည် ဘဲကင်တစ်ပန်းကန်ပြား လာပေးသဖြင့် တစ်ခွက်မျှ မော့သောက်ကာ အမြီးကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးကော်စားရင်း-

“ဘာ ပြုံးတာလဲ ခင်ဆွေ၊ အစ်ကိုကြီး အရက်သောက်တာကိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မနက်က ဘုရားရှိခိုးသံကြား၊ ည အရက်သောက်တာ တွေးမိလို့”

“အို... တခြားစီပဲဟာ၊ ဘုရားရှိခိုးတော့ အဲဒီအချိန် ကုသိုလ်ရတာပေါ့။ အရက်သောက်ချိန် အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ဒီအချိန်ဟာ အကုသိုလ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အရက်သောက်ပြီး အကုသိုလ် မလုပ်ရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ငရဲမကြီးပါဘူး”

ခင်ဆွေတင့်သည် ငါးပါးသီလတွင် အရက် ရှောင်ကြဉ်ရန် ပါနေသဖြင့် မင်းသား၏စကားကို များစွာ အံ့အားသင့်နေလေ၏။ အရက်သောက်လို့ ငရဲမကြီးဘူး ဆိုသည်ကို များစွာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။

“အစ်ကိုကြီးစကားက အဆန်းသား၊ အရက်သောက်ပြီး ငရဲမကြီးဘူး ဆိုတော့”

“မဆန်းပါဘူး၊ ငရဲကြီးတာလုပ်မှ ငရဲကြီးတော့မပေါ့။ အဘိဓမ္မတ္ထ၊ သဘာဝနဲ့ကျတော့ စိတ်သာ ပဓာနမို့ အရက်သောက်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်ရင် ကုသိုလ်တောင် ရနိုင်သေးတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းမှာ အာရုံဝင်စားရင် တကယ် ကုသိုလ်ရတယ် ခင်ဆွေ”

ခင်ဆွေတင့်ကား ကျမ်းအကိုးအကားနှင့် ပြောတတ်သူ မဟုတ်သဖြင့် “အရက်သောက်တာဟာ အကျင့်စာရိတ္တကို မထိခိုက်ဘူးလား” ဟု မေးလေ၏။

“ဘာအကျင့်စာရိတ္တလဲ။ အကျင့်စာရိတ္တဆိုတာ ဘာကို ဆိုတာလဲ။ နားထောင်၊ အစ်ကိုကြီး ပြောပြမယ်။ အကျင့်စာရိတ္တဆိုတာ ငွေရေး ကြေးရေးနဲ့ လိမ်တာ၊ ကောက်တာ၊ ကတိမတည်တာ၊ သူ့ပစ္စည်းကို ခိုးတိုက်တတ်တာ၊ သူတစ်ပါးသားမယားကို ပြစ်မှားတတ်တာ၊ အဲဒါမျိုးတွေမှ အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းဘူးဆိုတာ။ သူ့ဘာသာသူ သောက်ပြီး ဘာမှ မကျူးလွန်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ နို့ပေမယ့် သောက်လို့မူးရင် မှားတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သောက်တာကိုလည်း အပြစ်ကြီးလို့ ရှေးပညာရှိတွေက ဆုံးမခဲ့တာ”

“ရှင်သာရိပုတ္တရာအလောင်းဟာ မူးလို့ သားကိုတောင် သတ်စားဖူးတယ် ဆို”

“ဒါကတော့ သတိကင်းအောင် သိပ်သောက်ကြတာကိုး ခင်ဆွေရဲ့၊ အသင့်အတင့် ချိန်ဆသောက်ရင် ဘယ် ဒီလိုဖြစ်မလဲ”

“မြန်မာပြည်မှာ ရာဇဝတ်မှုတွေဟာ သောက်စား မူးယစ်လို့ ဆိုပါကလား”

“ဒါကတော့ အောက်တန်းစား စိတ်မထိန်းနိုင်တဲ့လူတွေအတွက် ဟုတ်မှာပေါ့”

မင်းသားသည် ပြောရင်းပင် တစ်ခွက်မော့ချလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ မင်းသား၏မျက်နှာ အနည်းငယ် နီမြန်းလာသည်ကို သတိထားမိ လေ၏။ မင်းသား၏ ဆင်ခြေဆင်လက်ကိုကား ခင်ဆွေတင့် သဘောမကျချေ။

မင်းသားက-

“ဒီမယ် ခင်ဆွေ၊ လူတွေဟာ ကိုယ်မလုပ်တတ်ရင် သူများကို ကဲ့ရဲ့ကြတာပဲ။ မသောက်တဲ့သူက သောက်တဲ့သူကို နွားထင်ကြတာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေဟာ တစ်နေရာမှာ မတော်တာ လုပ်တတ်တဲ့လူတွေပဲ။ ဥပမာ တချို့က မိန်းမလိုက်တယ်၊ အချို့က မြင်းလောင်းတယ်၊ တချို့က ဖဲကစားတယ်၊ အဲသလို ကိုယ်ဝါသနာပါရာ တစ်ခုခုကို လုပ်ကြတာပဲ။ ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ တစ်ယောက်ထက် တစ်ယောက် တယ်ပြီး မသာကြပါဘူး။ ဘယ်လိုဟာကျတော့ သာသလဲဆိုရင် စိတ်ကောင်းရှိတာ၊ စိတ်နှလုံးသား ဖြူစင်တာ၊ တိုင်းပြည်နဲ့ အမျိုးသားအပေါ် စေတနာထား မွန်မြတ်တာတွေကျတော့ ဒီလိုလူတွေက လူ့အဖိုးတန်တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်”

မင်းသားသည် ခါတိုင်း အချိန်ဆွဲ သောက်သော်လည်း ယနေ့ အဖို့ ခင်ဆွေတင့်အား ထမင်းကျွေးရမည်ဖြစ်၍ အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ တတိယတစ်ခွက် သောက်ပြန်လေ၏။ မျက်နှာမှာ ပိုမို၍ နီမြန်းလာ၏။ “ဘွိုင် ထမင်းပြင်တော့”ဟု လှမ်းပြောလိုက်သော အသံပင် ခင်ဆွေတင့်၏ရင်ကလေးကို ခုန်ကြွသွားစေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား မင်းသားအား အကဲခတ်သလို ကြည့်ရှုနေ၏။

ဘွိုင်ကုလားကား ထမင်းပွဲများကို လာရောက် ပြင်ဆင်ပေးနေရာ မကြာမီပင် နှစ်ဦးသား မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ စားသောက်နေကြလေ၏။ ငွေဇွန်း၊ ငွေခက်ရင်း ပန်းကန်ခွက်ယောက်မှ စ၍ အတော် ဗိုလ်ဆန်၍နေရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ အစပင်သိမ်း အကဲခတ်ရင်း စားသောက်နေလေ၏။

“ကဲ... ခင်ဆွေ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ထမင်း လည်ချောင်းထဲက ကျသွားပြီနော်။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ဘာမှ မလုပ်ရဘူး”

ခင်ဆွေတင့်သည် မိမိ၏အကြံကို မင်းသား ရိပ်မိသွားလေပြီလား ဟု ထိတ်ခနဲ ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ လက်နှစ်ဖက်သည် ခဏမျှ ရပ်တန့် နေမိလေ၏။

“ခွေးတွေဟာ သစ္စာရှိတယ်လို့ အစ်ကိုကြီး ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ခင်ဆွေတင့်သည် မျက်လုံးပြူးလျက် မင်းသားအား ကြည့်မိလေ၏။ မင်းသားက ဆက်၍-

“ရှေးကလူတွေဟာ ထမင်းရှင် ဟင်းရှင်ဆိုရင် ကျေးဇူးသိတတ်တယ်။ အသက်နဲ့လဲပြီး ကျေးဇူးဆပ်တတ်တယ်။ ထမင်း မဆိုထားနဲ့၊ မွန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးဟာ သေခါနီး ကွမ်းတစ်ယာနဲ့ ရေတစ်ခွက်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို မျှော်ပြီး စစ်ရေးစစ်ရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေ ဖွင့်ပြောသွားတယ်”

“ဪ... မင်းရဲကျော်စွာနဲ့ ရာဇာဓိရာဇ်အရေး မဟုတ်လား။ ရာဇာဓိရာဇ်နဲ့

စီးချင်း မစမ်းနဲ့လို့ မှာသွားတာ မဟုတ်လား”

“အေး... အေး... ဟုတ်တယ်။ ဗမာတွေကတော့ မယုံကြဘူး။ နောက်မှ မွန်မှာတဲ့အတိုင်း မွန်ကြောင်း သိရတယ်”

နှစ်ဦးသား စကားတပြောပြောနှင့် ထမင်းစားသောက် ပြီးစီးကြလေ၏။ မင်းသားမှာ ဒရိုင်းဂျင်ကို ၃ ခွက် ဆက်သောက်ထားရာ စောစောကမူ မမူးသေးချေ။ ထမင်းစားရင်း အရက်တန်ခိုး ပြလာသဖြင့် အတော်ကလေး မူးနေသည်ကို ကိုယ်တိုင် သိရှိလေ၏။ ထိုင်နေစဉ်ကား ကိစ္စမရှိ၊နေရာမှ ထလိုက်မှ အနည်းငယ် ယိုင်သွားရာ အထူးသတိထားလျက် လမ်းလျှောက်လေ၏။ မင်းသားကား စကားကောင်းကောင်း ပြောနိုင် သည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ဟန်လုပ်နိုင်သည်ဟု ထင်နေ၏။ တစ်စက်မျှ မသောက်သော ခင်ဆွေတင့်သာလျှင် မင်းသား အနည်းငယ် မူးနေသည်ကို သိရှိလေ၏။ ထိုသို့ မူးလျှင် “ထန်းရည်မူး ကျွဲခိုးပေါ်” ဟူသကဲ့သို့ မင်းသားဆီက စကားတစ်လုံးစ နှစ်လုံးစနှင့် စကားစများ ရလိမ့်မည်ဟု တွေးတောကာ အိမ်ရှေ့ စာကြည့်ခန်းနားသို့ ရောက်လျှင်-

“အစ်ကိုကြီး ဘာစာအုပ်တွေ ရှိသလဲ”ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“တော်တော်စုံတာပဲ ခင်ဆွေ၊ လာလေ ဝင်ခဲ့”ဟု စာကြည့်ခန်း တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွားကာ ဓာတ်မီးခလုတ်များကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား အစပင်သိမ်း သတိထားသူဖြစ်ရာ မင်းသား၏စာကြည့်ခန်းကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

မင်းသားကား

“အဲဒီမှာ ဘာစာအုပ်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ကြည့်တော့”ဟု ပြောကာ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် မှိန်း၍ နေလေ၏။

မင်းသား၏စာကြည့်ခန်းမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းလေရာ ခင်ဆွေတင့်သည် များစွာ အံ့သြနေလေ၏။ ဤစာအုပ်တွေအတိုင်းသာ ဂရုစိုက်တတ်သူဖြစ်ကတိုင်းပြည် ပုန်ကန်မည့်သူဟု စွပ်စွဲကြခြင်းမှာ စွပ်စွဲသင့်၍သာဟု တွေးတောမိလေ၏။ စာအုပ်ဖီရိုများမှာ တစ်ကန့်စီထားရာ မြန်မာနိဿယပြန်ထားသော ပိဋကတ်စုံ၊ ၅၅၀ နိပါတ်၊ ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ မိလိန္ဒပညာ၊ စွယ်စုံကျော်ထင်၊ ပကိဏ္ဍက ဝိသဇ္ဇနီ စသော စာအုပ်များ၊ မြန်မာပြဇာတ်နှင့် ဝတ္ထုများ၊ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများ၊ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များ၊ ဥပဒေစာအုပ်များ၊ ဓာတုဗေဒ ရုက္ခဗေဒ စာအုပ်များ၊ အင်ဆိုင်းကလိုပီး ဒီးယား စသော စာအုပ်များ စသည်ဖြင့် ဖီရိုကြီး ၆ လုံးတွင် ပြည့်နှက် နေ၏။ စားပွဲပေါ်တွင်လည်း ရန်ကုန်ထုတ် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း

အကုန်ရှိသည့်အပြင် စတိတ်မင်း၊ လန်ဒန်တိုင်း၊ မန်ချက်စတာ၊ ဂါးဒီးယန်း စသော နိုင်ငံခြားသတင်းစာများ၊ ဝီယာဆင်- တစ်ဘစ်-ပန့်ချစဖီးယား စသော အင်္ဂလိပ် ဂျာနယ် တစ်ကြိမ်ထုတ် သတင်းစာများလည်း ပြည့်နှက်နေလေသည်။

ခင်ဆွေတင့်၏ဖခင်မှာ အတွင်းဝန်ကြီး ဖြစ်ရာ နေ့စဉ်သတင်းစာ ဆိုလျှင် သူရိယနှင့် ရန်ကုန်ဂေဇက်သာရှိ၍ တစ်ခါတစ်ရံ ဖခင်ကြီးရုံးက ယူလာသော အိန္ဒိယက ထုတ်သည့် စတိတ်မင်း သတင်းစာတို့လောက်သာ ဖတ်ရှုရလေ၏။ မင်းသားမှာ တစ်လ တစ်လလျှင် သတင်းစာ ဂျာနယ်ဖိုးပင် ၄၀-၅၀ ဖိုးမျှ ကုန်ကျမည်ဖြစ်ရာ မြန်မာပြည်က သူဌေး အမည်ခံသူများပင် ဤမျှ စုံလင်အောင် ကြည့်ရှုမည် မဟုတ်သဖြင့် ပိုမို အံ့သြနေလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်သည် စာအုပ်တွေ ကြည့်ရာမှ မင်းသားဆီသို့ ပြန် လှည့်လာရာ မင်းသားသည် ခြေသံကြားဟန်ဖြင့် မှိန်းနေသော မျက်လုံးကို ဖွင့်၍ ကြည့်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီးက စာအုပ်တွေ သတင်းစာတွေ သိပ်စုံတာပဲ။ တချို့ ပိဋကတ်တိုက်တောင် အစ်ကိုကြီး စာကြည့်ခန်းလောက် စုံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုကြီးမှာ ပျင်းရင် ဒီစာအုပ်တွေပဲ အဖော်လုပ်ရတော့ တတ်နိုင်သမျှ စုဆောင်း ဝယ်ယူထားရတာပေါ့။ ခင်ဆွေ စာဖတ်ဝါသနာပါသလား”

“ဘယ့်နှယ် မေးပါလိမ့်။ ပါတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“အေး... တချို့လည်း ဘီအေ အမ်အေသာ အောင်ကြတာ၊ စာဖတ် ဝါသနာမစွဲတာ တွေဖူးလို့ မေးကြည့်ရတာပဲ”

“ခင်ဆွေ ဖတ်မယ်ဆိုရင် ဒီစာကြည့်ခန်း အမိန့်မတောင်းဘဲ အခါမရွေး ဝင်ခွင့်ပြုမယ် မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီး”

“သဘော... သဘော ခင်ဆွေ သဘောပဲ”

မင်းသားသည် အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးကြီးဖြင့် ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်လေ၏။ တံခါးမမှာ ဖွင့်၍ ထား၏။ ပြတင်းပေါက်တံခါးများကား ပိတ်လျက်ရှိသေးရာ ဖွင့်ထားသော တံခါးဘက်မှ လူတစ်ယောက်မျှ မကပ်ရသဖြင့် ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသား၏ အကြည့်အရှုကို ရိုးရိုးဟု မထင်ဘဲ အသည်းယားစ ပြု၍ လာလေ၏။

အပိုင်း (၆)

စာကြည့်ခန်းမှ အချစ်လမ်း

မင်းသား၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို အကဲခတ်မိပြီးဖြစ်ရာ မင်းသားသည် သူထင်ရာကို တစ်စွတ်လုပ်မည့်သူဟု သိရှိသောကြောင့် ကိုယ်ကလေးမှာ ကျုံ့၍နေ၏။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ထိုင်လေ ခင်ဆွေ။ အဲဒီနားမှာ ထိုင်ပါ”

မင်းသားသည် ၎င်းနှင့် လက်တစ်ကမ်းကွာ ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် အထိုင်ခိုင်းရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့် ကြည့်လျက် ထိုင်လိုက်ရလေ၏။ ကျားရှေ့ မှောက်လျက်လဲသလို ဖြစ်နေတော့မလား ဟူသော စိတ်သည် စုံထောက်မ၏ နှလုံးသားကို ယားကျိကျိနေအောင် ကလိသကဲ့သို့ မချိတရိ နေလေ၏။

“ကြောက်သလား ခင်ဆွေ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ နေရတာ ကြောက်သလား”

“ကြောက်တော့ မကြောက်ဘူး။ စိတ်ထဲ မသိုးမသန့်နဲ့ လန့်သလို ဖြစ်နေတယ် အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး မျက်လုံးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး”

“ခင်ဆွေမှာ ချစ်တဲ့သူ ရည်းစားရှိသလား”

မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့် တွေးပူနေတုန်းမှာပင် ပြုန်းခနဲ မေးလိုက်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်၏ မူလရည်ရွယ်ချက်မှာ မင်းသားအား အချစ်နှင့် မြှူပြီး ယူချင်သောသတင်းကို ယူမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ခဲ့၏။ ရည်းစားသနာ ရှိသူ ဟု မပြောရန် စိတ်ကူးခဲ့သည်အတိုင်း ကိုဌေးအောင်နှင့် မသင်္ကာ၍ မေးစဉ်ကလည်း ‘မောင်’ ပါဟု ပြောခဲ့၏။ ယခုမူကား ရည်းစား မရှိဘူးဆိုလျှင် သောင်းကျန်းနေမည်လား၊ ရှိတယ်ဆိုလျှင် စိတ်ပျက်သွားမှာလား စသည်ဖြင့် ဝေခွဲမရဘဲ-

“အစ်ကိုကြီး စိတ်ထဲမှာ ဘယ့်နှယ် ထင်သလဲ” ဟု မရေမရာ မေးလိုက်မိလေ၏။

“အသက်ကလည်း ၁၈ နှစ်၊ ကောလိပ်ကျောင်းသူ၊ ရုပ်လည်း

ချောတဲ့သူဆိုတော့ ရှိများ ရှိနေမလားလို့ မေးချင်လို့ပါ ခင်ဆွေ”

“တကယ်လို့များ ခင်ဆွေမှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုရင် အစ်ကိုကြီး အရင်လို ခင်ဆွေကို ဂရုစိုက်ပြီး ချစ်နိုင်ပါဦးမလား”

“မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် မေးကြည့်နေတာ ခင်ဆွေ”

ခင်ဆွေကား မင်းသားသည် မူးမူးနှင့် ရမ်းလိမ့်မည်ဟု ပထမ စိုးရွံ့ခဲ့၏။ မင်းသားမှာ အနည်းငယ် မူးပုံရသော်လည်း စကားပြော ဣန္ဒြေမပျက်၊ အတင်းဗလက္ကာရ ပြုလုပ်မည့် လက္ခဏာ မရှိသဖြင့် ရဲတင်းလာကာ

“အစ်ကိုကြီး မနေ့က ပြောတော့ နှမကလေးလို ချစ်တယ်ဆို၊ အဲသလို ချစ်ရိုးမှန်ရင် ခင်ဆွေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်မြဲ ချစ်ရမှာပေါ့”

“အေး... အဲဒါ အစ်ကိုကြီး ပြောမလို့ပဲ ခင်ဆွေ၊ မနေ့က အစ်ကိုကြီး ပြောလိုက်မိတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးစိတ်ကို ညက ဆန်းစစ်ကြည့်တဲ့အခါ အစ်ကိုကြီး ပြောသလို စိတ်မျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုစိတ်မျိုးလဲ အစ်ကိုကြီး” ဟု ခင်ဆွေသည် မမေးမြန်းဝံ့ချေ။ မင်းသား၏မျက်နှာကိုသာ အကဲခတ် ကြည့်ရှုလျက် ဘာတွေ ဆက်ပြောဦးမှာလဲ ဟူသော အမူအရာဖြင့် တွေဝေ၍နေမိလေ၏။ မင်းသားက ဆက်၍

“ခမည်းတော်ဘုရားက မှာကြားခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အကြံ အထမမြောက်သေးခင် ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ အရောမဝင်ရဘူးတဲ့၊ မိန်းမပျက်ရင် ပျက်တတ်သတဲ့။ ဒါနဲ့ ခမည်းတော်ဘုရားရဲ့ စကားကို နားထောင်လာလိုက်တာ အခု အသက် ၂၇ နှစ်ရှိပြီ၊ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ နီးနီးစပ်စပ် မနေခဲ့ဖူးဘူး ခင်ဆွေ”

ခင်ဆွေတင့်သည် 'အကြံ အထမမြောက်သေးခင်' ဟူသော မင်းသား၏စကားကို ကြားရသဖြင့် စိတ်ဝင်စားလာလေ၏။ ကျုံ့နေသော ကိုယ်ကလေးသည် ကျယ်ပြန့်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် ဝင်ရောက် မမေးမြန်းသေးဘဲ ငေး၍ နားထောင်နေစဉ်

“အရွယ်ရောက်တဲ့ လူစိမ်းမိန်းမထဲကဆိုရင် ခင်ဆွေဟာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ရတာ ပထမပဲ ခင်ဆွေ၊ နိလိနိကာဇာတ်ကို ဖတ်ဖူးသလား”

“ဖတ်ဖူးတယ် အစ်ကိုကြီး”

ခင်ဆွေတင့်သည် ထိုသို့ ပြောရင်းပင် ဇာတ်သွားကို စဉ်းစားမိသဖြင့် ရှက်သွေးများ ဝင်၍လာလေ၏။

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ခင်ဆွေ၊ အစ်ကိုကြီးက ရသေ့လေးဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဆွေဟာ သာမိကလား၊ အ သာမိကလား မသိသေးလို့ မေးနေတာပဲ”

မင်းသားသည် ဘုန်းကြီးလူထွက်သံနှင့် ပြောလိုက်ရာ ခင်ဆွေတင့်သည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော်ပြီး ပြုံး၍ ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ကြည့်ရာမှ “အစ်ကိုကြီးစိတ် ဒီလို မရိုးတော့ဘူးဆိုရင် ခင်ဆွေ ကြောက်သွား ပြီ၊ နောက်များ မလာဘဲ နေတော့မှာပေါ့”

“အေး... အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ် ခင်ဆွေ၊ အခု နှစ်ရက်လောက် တွေ့ရသေးတယ်၊ ဒီလိုစိတ်တွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ကြာရင် ခက်တော့မပေါ့”

“အစ်ကိုကြီး ယောက်ျားကောင်း မဟုတ်ဘူးလား”

“ယောက်ျားကောင်းမို့ ခက်တာပေါ့။ စွဲမိရင် သူများနဲ့ တူမယ် မထင်လို့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဆွေမှာ ရည်မှန်းထားတဲ့သူ ရှိရင်တော့ စိတ်ကို ထိန်းရမှာပေါ့။ အဲဒါကို အခုက တစ်ခါတည်း ရှင်းရှင်းပြောသွားပါ”

ခင်ဆွေတင့်ကား မင်းသားသည် သူ၏စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ အလွန်အကျွံဖြစ်မည် စိုးရိမ်နေသူဖြစ်ရာ အကယ်၍ မိမိက ရည်းစားရှိသည်ဆိုက နောက်မလာရန် ပြောတော့မည်။ မရှိဘူးဆိုက အတင်း လူပျို စကား ပြောတော့မည်။ ထိုနှစ်ခုအနက် ဘယ်သင်းကို အလျင်လိုက်နာရမည်လဲဟု စဉ်းစားသောအခါ ဒုတိယနည်းက လှည့်ဖယ် ပြောဆို အချိန်ဆွဲနိုင်သေးသောကြောင့် မျက်နှာထားကို ပြင်လိုက်ကာ-

“မရှိပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ခင်ဆွေ ရည်းစားထားဖို့ အချိန် မရပါဘူး။ ကျောင်းစာတွေ တစ်ပြုံတစ်ခေါင်းကြီးနဲ့ မအားနိုင်ရတဲ့အထဲ”

“ဟုတ်လား ခင်ဆွေ၊ အဟုတ် မရှိဘူးနော်”

မင်းသားသည် ပြုံး၍ သော အမူအရာနှင့် ကိုယ်ကို မတ်မတ်စန့်လိုက်ကာ ခင်ဆွေတင့်၏လက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် ရုန်းရ ကောင်းမလား၊ ဒီအတိုင်းနေရ ကောင်းမလား ဟု စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်၏ပါးပြင်ကလေးကို အားပါးတရ မွှေးလိုက်ပြီး ပြန်၍လွှတ်ချကာ ပြောင်လက်ရွှန်းဝေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား မနေ့ညကပင် ကိုဌေးအောင်အား လုပ်ဇာတ်ခင်း၍ ပြခဲ့သေး၏။ ယခုမူကား ထိုလုပ်ဇာတ်သည် အဟုတ်ဇာတ် ဖြစ်၍နေ၏။ ဤကဲ့သို့ ယောက်ျားပျိုတစ်ဦး၏ ကိုင်တွယ် နမ်းရှုပ်

ခြင်းကို တစ်ခါမျှ မခံခဲ့ရဖူးသဖြင့် ရှက်စိတ်နှင့် ဒေါသစိတ်ကလေး ရောနှောလာကာ မင်းသားကိုလည်း စိတ်မဆိုးသာ။ ခင်ပွန်းလောင်း

ရာထူးတက်ရေးအတွက် စုံထောက်မ အတတ်ဆန်းမိသောကြောင့် ဤသို့ ကြုံတွေ့ရခြင်းဖြစ်ရာ၊ မျက်ရည်ပေါက် အဖြာဖြာ စီးကျနေတော့လေ၏။

“ဟင်... ခင်ဆွေ ဘာဖြစ်သလဲ၊ စိတ်ဆိုးသလား။ အေး... အစ်ကို ကြီး လွန်သွားသလား။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးစိတ်ကူးကို ရှင်းပြဦးမယ်။ အစ်ကိုကြီး ညက ဒီလို စိတ်ကူးထားတယ်။ ခင်ဆွေကို ချစ်တယ်။ သူ့မှာ ရည်မှန်းထားသူရှိရင်လည်း လမ်းစဖြစ်စေမယ်၊ ရည်မှန်းထားသူ မရှိရင်လည်း အကြံမယ်လို့။ ခင်ဆွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲက အားရဝမ်းသာကြီးဖြစ်ပြီး ဒီလို ရုတ်ခနဲ လုပ်မိတာပဲ။ မကြိုက်ဘူးလား”

“မကြိုက်ဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ခင်ဆွေမှာ ရည်းစားမရှိဘူးဆိုရုံနဲ့ အစ်ကိုကြီး ကြိုက်နေပြီလို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ရင် မှားမှာပေါ့”

“ဒီလို မကောက်ပါဘူး၊ နို့ပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးက လူတစ်မျိုးပဲ။ စွဲမိရင် နောက်မဆုတ်တတ်ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဆွေကလေး မကြိုက်ဘူး ဆိုရင် လမ်းစဖြစ်တာပဲ ကောင်းတယ်။ မဖြစ်ရင် တစ်နေ့နေ့မှာ အစ်ကို ကြီး ထင်သလို နေမိ ပျော်မိ ပြုမူမိမှာပဲ ခင်ဆွေ”

ခင်ဆွေကား မြန်မာပြည်တွင် တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသော အလုပ်ကို အနောက်နိုင်ငံစိတ်ကူးနှင့် လုပ်ကိုင်၍နေလေပြီ။ တိုင်းပြည် အကျိုးရှိအောင်ဟု ဆိုရသော်လည်း အမှန်မှာ ခင်ပွန်းလောင်း နာမည်ကြီးဖို့အတွက် ဖြစ်၏။ ယခုမူကား မင်းသားသည် အကျပ်ကိုင်၍နေချေပြီ။ ဘယ်လို ကြံရပါမလဲဟု ခဏမျှ တွေဝေ စဉ်းစားရာက

“နေပါဦး အစ်ကိုကြီး၊ အခုတော့ အစ်ကိုကြီးကို မောင်အရင်းလိုပဲ ခင်ပါသေးတယ်။ ဒီတော့ နောက်ထပ် စိတ်မပြောင်းမချင်း သည်းခံစေချင်ပါတယ်။ ဒီက နှမလေးလို သဘောထားပြီး အစ်ကိုကြီးက နှမလေးလို သဘောမထားဘဲ ခုလို ပြုမူတာ မလွန်ဘူးလား။ ဒါကို သည်းခံနေရတာ ထောက်ရင် နှမကလေးဟာ နှမလေးလို ခင်တယ်လို့ နားလည်ထားစေချင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ အစ်ကိုကြီးလို မခင်တာနဲ့ နှမလေး ကို ငါ့အိမ် မလာနဲ့ဆိုရင်လည်း အစ်ကိုကြီးဟာ ရက်စက်ရာ မကျဘူးလား အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ခင်ဆွေတင့်သည် ထိုစကားကို ဟန်ဆောင် ပြောဆိုနေရာ ပြောရင်း ပြောရင်းပင် စိတ်ထဲက တကယ်ပါလာပြီးလျှင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲကာ မျက်ရည်ပေါက်များ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျဆင်းလာတော့လေ၏။ မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်၏ ငိုမဲ့မဲ့အသံကို ကြားရရာ ကရုဏာ လွှမ်းမိုးသော မျက်လုံးကြီးဖြင့် ငေးစိုက် ကြည့်ရှုနေရာက

“အစ်ကိုကြီး မှားချင်မှားသွားသလား မသိဘူး ခင်ဆွေ၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့က ခင်ဆွေ လုပ်လာတာက အင်္ကျီပါးကလေး၊ အနံ့အသက်တွေကလည်း နှာခေါင်းထဲထိုးလို့၊ နေတာကလည်း နီးနီးကပ်ကပ်ဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးဟာ နွားလည်း မဟုတ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းယောဂီသမားလည်း မဟုတ်တော့ စိတ်ဖောက်ပြားမိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးစိတ်ကို နိုင်အောင် ထိန်းပါတယ်။ ညကျမှ ခုနက ပြောသလို ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြုမူမိတာပဲကွယ်”

မင်းသားသည် လေးလေးတွဲ့တွဲ့ကြီး ပြောဆိုနေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် တနင်္ဂနွေနေ့က မိမိ ဝတ်စားပုံ၊ မင်းသားနှင့် အိမ်ပေါ်တွင် နှစ်ယောက်ထဲ နေပုံများကို စဉ်းစား၏။ ထိုအခါ၌ မိမိ အပြုအမူမှာ ဘယ် ယောက်ျားမှ ထိန်းချုပ်နိုင်မည် မဟုတ်သည်ကို စဉ်းစားမိလေ၏။ ယနေ့လည်း ရင်သား လျော့လျော့စည်းလျက် ဆွယ်တာတစ်ထပ် ဝတ်ဆင်၍ထားသည်မှာ မင်းသားမို့သာ နမ်းရုံ နမ်းတော့သည်ဟု ခေါင်၍ တွေးသောအခါ မိမိ၏ စုံထောက်မအလုပ်ကို စက်ဆုပ်လာလေတော့၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ ယောက်ျားဆို၍ ယင်ဖို မသန်းခဲ့သော မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ယင်မမဲရိုင်းကြီး သန်းလိုက်သည်ကိုကား ရှက်၍မပြီး၊ ဝမ်းနည်း၍ မဆုံးသဖြင့် ခြောက်နေသော မျက်ရည်သည် ပြန်၍ စိုလာတော့သည်။

“ခင်ဆွေ”

မင်းသားသည် အသံဝါကြီးနှင့် ခေါ်လိုက်ရာ ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသား၏မျက်နှာကို မော့၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီးတော့ နားမလည်ဘူး၊ ခင်ဆွေတော့ အပေါင်းအသင်းများလို့ နားလည်မှာပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် အစ်ကိုကြီးလိုပဲ လုပ်ကြသလား”

မင်းသားသည် ပြောင်ချော်ချော်နှင့် မေးမြန်းနေခြင်း မဟုတ်။ တကယ်ပင် မသိ နားမလည်သော အမူအရာနှင့် မေးမြန်းနေရာ ခင်ဆွေ တင့်မှာ ငိုချင်လျက် မျောက်ပွဲတွင် ထိုင်မိသူကဲ့သို့ မျက်ရည် မခြောက် တခြောက်တွင် နှုတ်ခမ်းကလေး လှုပ်ကာ ပြုံးမိရှာလေ၏။

“ခင်ဆွေလည်း ဘယ်သိမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဆွေ မကြိုက်တဲ့အလို ထောက်ရင် ဒါဟာ နည်းမှန်လမ်းမှန် မဟုတ်ဘူးပေါ့ အစ်ကိုကြီး”

မင်းသားသည် ရည်းစားထားနည်းကို ခင်ဆွေတင့်အား မေးမြန်းနေ၏။ ၎င်းရည်မှန်းထားသူကား ခင်ဆွေတင့် ပင်တည်း။ သို့ရာတွင် သူ၌ ထိုကဲ့သို့ မေးမြန်းခြင်းသည် သင့် မသင့် ဟူ၍လည်း မစဉ်းစား၊ တစ်ဖက်က

ဘယ်လိုသဘောထားမည်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ ဇွတ်တိုး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ခင်ဆွေတင့်၏အဖြေကို ကြားရသောအခါ စိတ်ရှုပ်သော လက္ခဏာနှင့် သူ၏ခေါင်းကို ညာလက်ဖြင့် သန်းယားသလို ကုတ်၍နေလေ၏။ မင်းသားသည် ထိုသို့ ခေါင်းကုတ်နေရာမှ ခင်ဆွေတင့်၏မျက်နှာကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုရင်း-

“အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်တည်းပဲ ထူးခြားရသလား၊ သူများကော ဒီလို မဖြစ်တော့ဘူးလား။ အဲဒါကို စဉ်းစားမရဘူး။ ဒီမျက်လုံး မျက်ခုံး သန့်ပြန့် ချောမွေ့တဲ့ ရုပ်ကလေးနဲ့ လက်ပွန်းတတီး လာနေတာဟာ အစ်ကိုကြီး စိတ်မလှုပ်ရှားဘဲ မနေနိုင်ဘူး ခင်ဆွေ၊ အစ်ကိုကြီး အပြစ်ပဲလား”

မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး၏ ရုပ်ရည်ကို အမြှောက်အပင် မပါ၊ ရိုးဖြောင့်စွာ ချီးမွမ်းနေသည်ကို ခင်ဆွေတင့်သည် မကျေနပ်ဘဲ ရှိမည်လော။ မိမိ၏ အဝတ်အစား အပြုအမူ အနေအထိုင်ကြောင့် မင်းသား စိတ်ဖောက်ပြားရရှာသည်ကို စဉ်းစားမိသောအခါ မင်းသားအား သနားစိတ် ပေါ်လာဟန် တူလေ၏။ မျက်တောင်ကော့ကလေးနှင့် ကြည်လင် သော မျက်လုံးဖြင့် မင်းသားအား ငေးစိုက် ကြည့်မိရာ၏။

“အစ်ကိုကြီးတော့ စိတ်ဓာတ် အပြန်အလှန် ကူးစက်ပုံကို ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ အစ်ကိုကြီးစိတ်မှာ ခင်ဆွေကို တကယ်ချစ်တယ်။ ဒီတော့ ခင်ဆွေကလည်း ဓာတ်ပြန်သဘောနဲ့ ချစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်”

“ချစ်သားပဲ အစ်ကိုကြီး၊ ခင်ဆွေ ချစ်တာက မောင်အရင်းလို ချစ်တာ။ အစ်ကိုကြီးက တစ်မျိုးချစ်နေတော့ ခက်တာပေါ့။ တကယ်လို့ နှမအရင်းကလေးလိုများ ချစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ့်လောက် ပျော်စရာကောင်းမလဲ”

“အဲဒီလို နှမအရင်းကလေးသဖွယ် ချစ်ဖို့ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ သိပ်မပျော်ဘူး။ ဒီပြင် အစ်ကိုကြီးချစ်သလို ချစ်ကြည့်တော့ အတော်ပျော်တယ်။ အစ်ကိုကြီးချစ်သလို ခင်ဆွေ ချစ်မယ်ဆိုရင် အပျော်ဆုံး ဖြစ်မှာပဲ”

မင်းသားသည် သမီးရည်းစားစကားကို ဖိမ်နှင့်ဆွဲ၍ ပြောနေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ထပြေးရအခက်၊ ထိုင်နေရအခက် ဖြစ်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် မင်းသားမှာ အတွင်းစိတ် ဖြူစင်လျက် သူ ခင်လျှင် ခင်သည့်အလျောက် ခပ်ဘွင်းဘွင်း ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ရာ စိတ်မဆိုးသာအောင် ဖြစ်၍နေလေ၏။ မင်းသားကပင် ဆက်၍-

“ခင်ဆွေ အစ်ကိုကြီးကို အဟုတ် မချစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ဟင်”

မင်းသားသည် စကားပြောရင်းပင် ခါးက ခြောက်လုံးပြူးကို

ခွဲထုတ်လိုက်ရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး-

“အို... အို အစ်ကိုကြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ဘယ့်နှယ်ဟာလဲ” ဟု စိတ်နှလုံး ချောက်ချားသွားကာ မင်းသားလက်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးကို လုမိလေ၏။

“ခင်ဆွေကို ရန်မရှာပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးတို့လူမျိုးတွေက လူတစ်မျိုး ခင်ဆွေ၊ နည်းနည်းရှက်လာတယ်ဆိုရင် အသက်ကို ဂရုစိုက် တာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဆွေက အစ်ကိုကြီးကို အစ်ကိုကြီး ချစ်သလို မချစ်ဘူး ဆိုရင် တစ်ခါတည်း ကိစ္စတုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို စီရင်လိုက်မှာပဲ”

ခင်ဆွေတင့်ကား ကြာလေ အခက်တွေ့လေ ဖြစ်နေရှာတော့၏။ မိမိ အလုပ်ဝတ္တရားမှာ မင်းသားအား ချစ်ခင်ဖို့ရာ မဟုတ်။ မိမိမှာ အသေအချာ လက်ထပ်ရမည့်သူ ရှိ၏။ ထိုသူ ကြီးပွားရေးအတွက် မင်းသားနှင့် ပေါင်း၍ ကြံစည်နေသူ ဖြစ်၏။ မင်းသားသည် သူ့ဘာသာ အလိုအလျောက် မိမိက မချစ်ဘူးဆိုရုံနှင့် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလျှင် စောစော ဇာတ်သိမ်းသွားမည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကိုဌေးအောင် တက်လမ်းမှာ ထိုသို့ မဟုတ်။ မင်းသားသည် သူပုန်ထရန် မည်သို့ ကြံစည်သည်၊ မင်းသားနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသူထံမှ မည်ကဲ့သို့ သက်သေခံစာများ ရှိသည်၊ မင်းသားအိမ်တွင် မည်ကဲ့သို့ အလုပ်များ လုပ်ကိုင်နေသည် စသည်တို့ကို စကော့တလန်ယဒ် စုံထောက်အဖွဲ့ မသိခင် ကိုဌေးအောင် စုံထောက် သိရှိမှသာလျှင် ရာထူးတိုးနိုင်မည်ဖြစ်ရာ၊ မင်းသားအား အလွယ်တကူ ခန္ဓာကြွေလိုသောဆန္ဒ မရှိချေ။ ထို့အပြင်လည်း မည်ကဲ့သို့ စိတ်နှလုံး ဖြစ်ပျက်နေသည် မသိ။ မင်းသားကို သနားသလို ဖြစ်နေ၏။ မနေ့ တမြန်နေ့က နီးကပ်စွာ ရောနှောနေရခြင်းသည် ပျော်သလို ဖြစ်ခဲ့၏။ မင်းသား၏ရုပ်ရည်သည် အပြစ်အနာအဆာ ကင်းလျက် ကိုဌေးအောင်ထက် သိသိသာသာကြီး ချောမွေ့၏။ မင်းသား၏ အတွင်းစိတ်သည် အလွန် ဖြူစင်သည်ကို ခင်ဆွေတင့် ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် တိုင်းပြည်ပုန်ကန်မှု စုံစမ်းရေးထက် အချစ်ပြဿနာ ဆုံးဖြတ်ရာ၌ပင် ခင်ဆွေတင့်သည် အလွန် အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြုံနေတော့လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသား စကားတစ်ခွန်းကို သတိရသဖြင့်-

“နေပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီး ခမည်းတော်က အကြံအစည် မအောင်မြင်ခင် ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မနီးရဘူး ဆို”

“အို.. ခမည်းတော်က စိုးရိမ်တော်မူလို့ မှာသွားတာပါ။ ယုံကြည် စိတ်ချရတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ခင်ဆွေကို အစ်ကိုကြီး ယုံကြည်သမိုလား”

“ယုံတယ်၊ အားကြီးယုံတယ်၊ အစ်ကိုကြီး လူကဲခတ် မညံ့ပါဘူး”

ခင်ဆွေတင့်သည် ပြုံးရယ်ချင်သော်လည်း မင်းသား ရိပ်မိမည် စိုးသဖြင့် တက်ကြွလာသော လေလုံးကို မနည်း နှိမ်နင်းလိုက်ရလေ၏။

“ကဲ... အဲဒါကို ထားလိုက်ပါဦး၊ အစ်ကိုကြီးဘက်က စဉ်းစားကြည့်ရင် ဆွေတော် မျိုးတော်တွေရဲ့ ဂုဏ်နဲ့ သာမန် ဆင်းရဲသား တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးနဲ့ သဘောတူကြပါ့မလား”

“အို... ဘယ်ဆွေတော် မျိုးတော်မှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ အစ်ကိုကြီး အကြံအောင်ဖို့လည်း နီးလှပြီ။ ကိုယ့်ဘာသာ ခွံခွံထည်ထည်ဝါဝါ နေနိုင်မှာပါ”

“အစ်ကိုကြီးဘက်က စိတ်ချရပြီ ထားဦး။ ခင်ဆွေတို့ဘက်ကလည်း မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေ နိမ့်ကျတဲ့ဘဝမှာ သဘောတူချင်မှတူမှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ဒါလည်း ပူစရာ မရှိပါဘူး။ ခင်ဆွေ အသက် ၁၈ နှစ်ရှိပြီ မဟုတ်လား။ လူကြီးလူကောင်း သားသမီးပီပီ ပြောပြကြတာပေါ့။ ပြောမရရင် ကိုယ့်သဘောအတိုင်း နေကြတာပေါ့။ အစ်ကိုကြီးစိတ်ဟာ မင်းသွေးမင်းစိတ် ဆိုတာ တစ်စက်မှ မရှိဘူး။ ဆင်းရဲသားစိတ်မျိုးပဲ ရှိတယ် ခင်ဆွေ”

ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသားအား အချိန်ခွဲ လှည့်စားရန် အမျိုးမျိုး တွေးတောနေလေရာ၊ မင်းသားလည်း ဆိတ်ငြိမ်စွာ ခင်ဆွေတင့်၏မျက်နှာကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။

၎င်းတို့မှာ ထမင်းစားပြီးနောက် ၇ နာရီခန့်က စာကြည့်ခန်းသို့ ရောက်ရှိနေရာ တိုင်ကပ်နာရီကြီးသည် ဒင်... ဒင် ဟု ရှစ်ချက်တီးလိုက်လေ၏။

“ဟော.. အိမ်က မျှော်လှကြတော့မယ် အစ်ကိုကြီး”

“မျှော်ရင် ပြန်တာပေါ့။ အစ်ကိုကြီးကို သဲကွဲအောင် ပြောခဲ့ပါဦး”

“အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ နောက်များမှ ပြောကြသေးတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ခင်ဆွေ ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ခင်ဆွေတင့်သည် နေရာမှ ထလေ၏။ မင်းသားလည်း ခင်ဆွေတင့်နှင့်အတူ နေရာမှ ထလိုက်စဉ် တောင်ဘက်ခြံထဲမှ မော်တော်ကား ဟွန်းသံကို ကြားရလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ထိုဟွန်းသံကို အရကျက်ပြီးဖြစ်၍ ကြားလျှင်ကြားချင်း ကိုဌေးအောင်၏ကား ရောက်နေမှန်း သိရှိလေ၏။

“ဟော... ခင်ဆွေရဲ့ မောင်ဆိုသူကား ထင်တယ်”

“အစ်ကိုကြီး မှတ်မိသားပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ သူကားပဲ အစ်ကိုကြီး”

“ဒီအိမ် အချိန်မတော် လာနေလို့ ဆူနေပါဦးမယ်”

“မဆူတတ်ပါဘူး၊ ဆူလည်း ဘာဂရုစိုက်စရာ ရှိသလဲ”

နှစ်ဦးသားသည် မင်းသား၏အိမ်ရှေ့ခြံပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာကြလေ၏။
မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်နှင့် ယှဉ်လျက် ပါလာလေရာ တောင်ဘက်ခြံမှ
တစ်စုံတစ်ဦးကို မြင်သဖြင့် ခင်ဆွေတင့်၏လက်ကို လှမ်းဖမ်းဆွဲလိုက်ရင်း-

“ဟော... ဟိုမယ် ကြည့်စမ်း၊ လူရိပ်လို မြင်တယ်။ ချောင်းကြည့်တာလား”

ခင်ဆွေတင့်သည် လက်ကို ပြန်မရုန်းမိဘဲ စိုးရိမ်ကြီးစွာ လှမ်းကြည့်ရင်း-

“ချောင်းကြည့်ရင်လည်း မောင်မောင် ဖြစ်မှာပေါ့ အစ်ကိုကြီး၊ မသကာ
မေမေတို့ကို တိုင်ရုံပေါ့။ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကဲ... ခင်ဆွေ သွားမယ်”ဟု
မင်းသား၏လက်ထဲက ရုန်းထွက်သွားရာ မင်းသားသည် ငေးမောရင်း
ကျန်ရစ်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် မိမိခြံပေါက်သို့ ရောက်၍ လှည့်အဝင်လိုက်
တစ်စုံတစ်ဦးသည် ဘာမှ မပြောမဆိုဘဲ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရာ
လမ်းဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ကိုဌေးအောင်မှန်း ချက်ချင်း သိရှိကာ“အို... အို ကိုကိုဌေး၊
ဘယ့်နှယ်လုပ်တာလဲ၊ လွှတ်ပါ၊ ခင် ဘယ်လို ပြောထားသလဲ။
လက်မထပ်သေးမချင်း လက်ဖျားနဲ့မှ မတို့ရဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”ဟု
မင်းသား အိမ်ဘက်ကလည်း မကြားရလေအောင် ကျိတ်၍ ပြောဆိုရင်း
ရုန်း၍နေလေ၏။ ကိုဌေးအောင်ကား တရုတ်ဟိုတယ်တစ်ခုမှ ဘီယာများ
အတော်မူးအောင် သောက်လာ၏။ အနားသို့ ကပ်လာသော တရုတ်မ၊
မြန်မာမကလေးများအား ကလိချင်တိုင်း ကလိခဲ့၏။ လက်ဖောက်ပြန်ခဲ့၏။ နှာခေါင်း
ကမြင်းခဲ့၏။ ထို အရှိန်သည် မပြေသေး။ ရည်စားသည်အား မင်းသားက
လက်ဆွဲသည်ကို မြင်ပြီးနောက် တကယ် ပေါင်းမယ့် ငါက ဘာလို့ အညံ့ခံရမှာလဲ
ဟူသော စိတ်များ ပေါ်ပေါက်ကာ အတင်းဆွဲနေခြင်း ဖြစ်၏။ ၎င်း၏ပါးစပ်မှ
ဘီယာနံ့သည် အခိုးတထောင်းထောင်းနှင့် ထွက်နေ၏။ မွတ်သိပ်သော
ကိလေသာစိတ်သည် သောင်းကျန်းနေတော့၏။

“မင်းသားတော့ လက်ဆွဲခံတယ်၊ လင်ယောက်ျားလောင်းတော့
ရုန်းနေရသလား”

ဤအသုံးအနှုန်းသည် ခင်ဆွေတင့်၏နားထဲတွင် နှင့်ခနဲ ဖြစ်၍သွားလေ၏။
အမှတ်တမဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆောင့်၍ ရုန်းလိုက်ရာ လွတ်၍သွားလေ၏။
ကိုဌေးအောင်သည် ချက်ချင်းပင် လိုက်၍ ဖမ်းရာ မိပြန် လေ၏။ ဝင်းပေါက်နားတွင်
ဆွဲလိုက်ငင်လိုက် ဖြစ်၍နေ၏။ ထိုအခိုက် သန်မာသော လက်ကြီးတစ်ဖက်သည်
ကိုဌေးအောင်၏အင်္ကျီလည်ပင်း ကော်လာကို ညှစ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ ချက်ချင်းပင်

မင်းသားမှန်း သိသဖြင့် ကိုဌေးအောင်သည် ခါးက ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ မင်းသား ၏ လျင်မြန်သော လက်သည် ကိုဌေးအောင်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို လိမ်လိုက်ခြင်းဖြင့် လက်မှ လွတ်ကျသွားလေ၏။ မင်းသားသည် ခြောက်လုံးပြူးကို ခြေနှင့် ကန်ပစ်လိုက်ပြီး

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုလုပ်ရသလား”

ခင်ဆွေတင့်မှာ သာ၍ ပျာယာသွားကာ မင်းသား၏ရင်ခွင်နားသို့ မျက်နှာချင်း တိုးရပ်လိုက်လျက် ချက်ချင်း ဟန်ဆောင်ပြီးလျှင်

“အလကား စကားမများပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မောင်မောင်က အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကျွန်မ နေတာမြင်ပြီး သူက ရိုက်မလို့ အတင်းဆွဲတာပါ။ ခင်ဆွေ သဘောပေါ့။ သူက ဘာလို့ ရိုက်ရမှာလဲ။ လာ... လာ အစ်ကိုကြီးတို့ ဝင်းထဲ သွားကြစို့”

မင်းသား၏လက်ကိုဆွဲကာ မြောက်ဘက် ဝင်းထဲသို့ သွေးဆောင်သွားလေ၏။ ဦးလှဘော်နှင့် ဒေါ်မြမြစာင်လည်း ဝင်းပေါက်မှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အဖြစ်အပျက်ကို မြင်ကြရာ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်လာကြလေ၏။ ၎င်းတို့ ဝင်းပေါက်ရောက်ချိန်၌ကား ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသားကို ဆွဲခေါ်သွားခိုက်ဖြစ်၍ ကိုဌေးအောင်သည် ခြောက်လုံးပြူးကို ကောက်ယူကာ သားရေအိတ်တွင် ထည့်နေခိုက် ဖြစ်လေ၏။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ မောင်ဌေးအောင်၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“အို... ကျွန်တော်က ခင်ရဲ့ မောင်ကြီးယောင်ဆောင်ပြီး ဆွဲဝင် ရိုက်ချင်ဟန်လုပ်တာ မင်းသားက ဘာထင်တယ် မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်လည်ပင်း အပြေးလာအစ်တာပါပဲ။ သဏ္ဌာန်သရုပ်နဲ့တူအောင် ကြံရတာပဲ ဦးရဲ့”

ကိုဌေးအောင်သည် ရယ်ကာ မောကာနှင့်ပင် ပြောဆိုနေရာ လူကြီးများမှာ အဟုတ် ယုံကြည်လျက်၊ ဦးလှဘော်က

“ကျုပ်တို့ဖြင့် လူသတ်မှုများ ဖြစ်နေကြမလားနဲ့ စိုးရိမ်ပြီး ပြေးထွက်လာကြတာပဲ။ ကိုယ့်အကြံအောင်ဖို့ ကိုယ်က သည်းခံပြီး အလုပ်လုပ်ကြမှ ဖြစ်မယ်။ သဘောထားကြီးမှ ဖြစ်မယ်”

“ကျွန်တော် ပေးတဲ့အကြံပဲဟာ၊ ကြီးပါတယ် ဦးရဲ့”

သုံးဦးသားသည် လမ်းလျှောက်လာကြကာ အိမ်အောက် ဆင်ဝင်ခန်းတွင် ထိုင်ကြလေ၏။ ကိုဌေးအောင်ကား ဘီယာနဲ့ ပျောက်အောင် အိတ်ထဲက ဆင်းဆင်း

လေးငါးခဲကို လုံး၍ မျိုချလိုက်လေ၏။

<https://t.me/mmebooks>

အပိုင်း (၇)

ဆွေးတမြည်မြည်

ခင်ဆွေတင့်ကား မင်းသားအား ချော့မော့ထားခဲ့ပြီးလျှင် မိမိအိမ်ဘက်သို့ ကူးခဲ့လေ၏။ ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် ဆင်ဝင်ပေါက်မှ ဆွယ်တာ အင်္ကျီ လက်ရှည်နှင့် ဝင်ရောက်လာသော ခင်ဆွေတင့်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုဌေးအောင်မှာ အသံထွက်အောင် တမင် ရယ်မောလိုက်ရင်း-

“ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်၊ မောင်ကြီးလို ရိုက်မယ် ပုတ်မယ် ဟန်ဆောင်တော့ သူ မခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ လူတောင် သူက သတ်ဦးမလို့၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ဒီလို သရုပ်ပါမှ သူ တကယ်ယုံကြည်သွားမှာပဲ”

ကိုဌေးအောင်သည် ဝင်းပေါက်နားက ချောင်း၍ ခင်ဆွေတင့်၏လက်ကို ဆွဲစဉ်ကမူ ညစ်ပတ်ရန်အတွက် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လူကြီးများ ရှေ့တွင် လုပ်ဇာတ်တစ်ခု ခင်းနေသဖြင့် ခင်ဆွေတင့်မှာ လူကြီးများ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အမူအရာကို မပြလိုသောကြောင့် အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကာ အဝတ်အစားများ လဲနေလေ၏။ ထိုအတွင်းမှာပင် ကိုဌေးအောင်သည် စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြန်၏။ မိမိ စုံထောက်ရမည့် အကြီးဆုံး ဝတ္တရားကား မင်းသား၏ အကြံအစည်ကို သက်သေ အခိုင်အမာနှင့် ရရှိရန် ဖြစ်၏။ ထိုအကြံ အောင်က ရာထူးတိုးမည်ကား ကျိန်းသေပေါက် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ မင်းသား၏ သတင်းကို စုံစမ်းမရသော် လည်း မိမိ လက်ရှိရာထူးမှာ တည်မြဲလျက်ရှိမည် ဖြစ်ရာ၊ ခင်ဆွေတင့် တည်း ဟူသော အလှပန်းကလေးကို သူတစ်ထူးက အလျဉ်း၌ ဆွတ်ခူးသွားမည်ကို မခံနိုင်။ မိမိသာလျှင် ပန်းဦးပန် ဖြစ်ချင်၏။ ထို့ကြောင့် အထက်လူကြီးများက ဘာမျှ အမိန့်မရှိသော်လည်း လုပ်ဇာတ်တစ်ခုကို ခင်းတော့မည်ဟု စိတ်ကူးထားလိုက်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့် ပြန်ထွက်လာ လျှင်-

“ခင်ရဲ့ အလုပ်ဝတ္တရားကို အများကြီး ချီးမွမ်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် သတင်းများအရ မင်းသားအပေါ် လုံးပန်းဖို့ မလိုတော့ဘူးလို့ မင်းကြီးက ပြောပြတယ်။ အဲဒါကြောင့် စောစောက ကိုကိုဌေး မင်းသား အထင်လွဲပြီး ခင့်ကို ဥပေက္ခာပြုချင်အောင် လုပ်လိုက်တာပဲ”

ကိုဌေးအောင် စကားကား ရှေ့နောက်မညီချေ။ ထိုသို့ မညီသည်ကို

ခင်ဆွေတင့်သာလျှင် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမိ၍ လူကြီးများကား စကားအပြောင်းအလဲ အမူအရာ မှင်မပျက်သဖြင့် ယုံကြည်ကြဟန် ရှိလေသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းသားဆီ ခင်ကို လွှတ်ဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

ဦးလှဘော်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးတွင် ခဲနေသော ပြာကို ပြာခံခွက်တွင် ခါချလိုက်ကာ ထောက်၍ မေးမြန်းလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ မလိုဘူး ဦးရဲ့၊ မင်းသားဆိုတဲ့ အကောင်က ခပ်ရမ်းရမ်းရယ်၊ နောက်ထပ် ဆက်သွယ်နေရင် ခင်ရဲ့ဂုဏ် ပျက်မှာ စိုးရတယ်”

ခင်ဆွေတင့်ကား ဘာမျှ ဝင်စွက်၍ မပြောချေ။ ထို ညအဖို့ ကိုဌေးအောင်အပေါ်၌ တွေးလိုက်တိုင်း မကျေမနပ်ဖြစ်၍ နေလေ၏။ ကိုဌေးအောင်လည်း စုံထောက်လုပ်ငန်း၏ သိမ်မွေ့နက်နဲ ညဏ်များရပုံ၊ စွန့်စားရပုံများကို အနည်းငယ် ပြောဆိုပြီးလျှင် ပြန်ရန် နှုတ်ဆက်၍ ဆင်ဝင်သို့ ဆင်းလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်လည်း မင်းတိုင်းကျေ လိုက်၍ ပို့ရာ ကားသမားသည် အိပ်ပျော်နေလေ၏။ ကိုဌေးအောင်သည် ကား သမားအား လက်သီးနှင့် တစ်ချက် နှစ်ချက် ထိုးလျက် ဆဲဆိုလိုက်ရာ၊ ဤမျှ ရုန့်ရင်း ကြမ်းတမ်းသော အမူအရာကို ပထမအကြိမ် တွေ့မြင်ရသော ခင်ဆွေတင့်မှာ ကိုဌေးအောင်အား သာ၍ အထင်သေးမိလေ၏။

“ခွေးမသား ဘယ်အချိန်ရှိပလဲဟင်၊ နင့် လူလုပ်သွားရင် သိမလား၊ ငါ ... တယ် ထပ်ပြီး လုပ်လိုက်ရ မကောင်းတော့ဘူး” ဟု မာန်မဲလျက် ခင်ဆွေတင့်၏ဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်နှာပြုံးချိုလိုက်ပြီး “ဂွဒ်နိုက် ခင်” ဟု နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်လည်း အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ရောက်လာကာ ဦးလှဘော်နှင့် ဒေါ်မြမြတင်တို့ နေရာတွင် ထိုင်မြဲရှိသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

“သမီး တာဝန်ပေါ့သွားတာပေါ့၊ အနို့ မဟုတ်ရင် အတော်ခဲယဉ်းတယ်”

ဒေါ်မြမြတင်သည် သမီးကလေးအတွက် မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာကာ ပြုံးရယ်စွာ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ဦးလှဘော်ကား ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ခဲနေ၏။

“တာဝန်ပေါ့တာက ကိစ္စမရှိဘူး မေမေရဲ့၊ ကျွန်မက ကိုယ့်အကြံ အောင်အောင် မင်းသားကို အတော်နှူးနှပ်ထားတာ။ သူကလည်း အတော် ခင်နေတယ်။ ဒီတော့ ခင် တစ်ရက်မသွားဘူးဆိုရင် လူလွှတ်ခေါ်မယ်။ လူလွှတ်ခေါ်မရရင် သူကိုယ်တိုင် ဒီဘက် ကူးလာချင် လာမှာ။ ဒီလို လာလို့ ဒီဘက်က ကိုးရိုးကားရား လုပ်ကြရင်လည်း ကောင်းမယ် မဟုတ်ဘူး”

“အေး... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ခမ္မာ သနားစရာပဲကွယ်”

ဒေါ်မြမြတင်သည် မိန်းမဖြစ်သည့်အလျောက် သနားစိတ်ဖြင့် ပြောမိလေ၏။

“ဒီအိမ်မှာ ခင် ရှိရင်တော့ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီတော့ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လောက် လှသော် အိမ်မှာ ခင် သွားနေရင် ကောင်းမှာပဲ။ ဒီအတွင်း တစ်စတစ်စ သူ့စိတ် ပြေလာမှာပဲ ထင်တယ်”

ဦးလှဘော်သည် ကုက္ကိုင်းလမ်းရှိ ညီဖြစ်သူ ရာဘက် တရားသူကြီး ဦးလှသော်၏ထံတွင် နေရန် အကြံပေးလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်လည်း စဉ်းစားပြီးနောက် သဘောတူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သား အဖ သုံးဦး အသီးအသီး ကိုယ့်အခန်းရှိရာဆီသို့ တက်ရောက်ကြလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား အိပ်ရာထဲတွင် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ မင်းသား အိမ်ဘက်မှ အလွမ်းဘွဲ့ပတ်ပျိုးတစ်ပုဒ်ကို စန္ဒရားတီးနေသံကို ကြားရသောအခါ လွမ်းသလို ဆွေးသလို ဖြစ်၍သွားလေ၏။ စောစောခိုက်က ကိုဌေးအောင်၏အပြုအမူသည် ခင်ဆွေတင့်၏ စိတ်နှလုံးတွင် ရွံ့မုန်းစရာ ဖြစ်ခဲ့လေရာ မင်းသား၏သတ္တိ၊ ဖြူစင်ရိုးသားသော စိတ်တို့ကို တွေးတောမိလျှင် မင်းသားအား ညွတ်လိုသော စိတ်များပင် ပေါ်လာလျက် မတော်ပါကလားဟု ချိုးနှိမ်ကာ အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားရှာလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဆွေတင့်သည် အိပ်ရာက နိုးနေ၏။ ကြည့်နေကျအတိုင်း မင်းသား၏အိမ်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ နံနက်စောစော ဘုရားရှိခိုး၏။ ၅ နာရီခွဲတွင် လမ်းလျှောက် ထွက်၏။ လမ်းလျှောက်က ပြန်လာလျှင် ခင်ဆွေတင့် အိမ်ဘက်သို့ လည်တံစင်းလျက် မျှော်ကြည့်နေရှာ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် ခါတိုင်းနေ့ထက် ၎င်း၏စိတ်ကို တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေစေလေ၏။ ဘထွေးတော်၏အိမ်သို့ ယနေ့ပင် သွားရတော့မည်။ လူရိုး လူသူတော်ကောင်းကြီးသည် မိမိအား စွဲလမ်းနေရှာ၏။ မိမိတို့တစ်သက် တစ်ဝမ်း တစ်ခါး ကောင်းစားဖို့အတွက် မင်းသားအား လှည့်စားခဲ့၏။ မင်းသားသည် သူပုန်ထရန် ကြံစည်သူ ဖြစ်စေကာမူ ၎င်းသည် ခေတ်ပညာတတ်ဖြစ်၍ ဒီမိုကရေစီခေတ်တွင် ၎င်းသည် ရှင်ဘုရင် မဖြစ်နိုင်သည်ကို မတွေးဘဲ နေမည်မဟုတ်။ သို့ဖြစ်လျှင် အမှားအမှန် အပထား၍ ၎င်း၏စိတ်ရင်း စေတနာမှာ တိုင်းပြည်နှင့်အမျိုးကို ချစ်ခင်သူအစစ် ဖြစ်နေ၏။ သူတကာတို့ မကြံရဲ မလုပ်ရသည်တို့ကို လုပ်ကိုင်နေသည် ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကလေးသဖွယ် သဘောထားကာ မိမိပြုမူခဲ့လေပြီဟု နောင်တရစ ဖြစ်၍လာလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်ကား နံနက်ခင်းအချိန် တစ်ပိုင်းလုံး စဉ်းစား တွေးတောနေခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်စေရာ ကျောင်းတက်ချိန်တွင် အိမ်က

မော်တော်ကားနှင့် ထွက်ခွာသွား၏။ မင်းသားမှာ ဆင်ဝင်ပေါက်မှ မျှော်ကြည့်နေရာရာ ခင်ဆွေတင့်သည် စိတ်ကူးမရှိဘဲ လက်ပြ နှုတ်ဆက်မိ၏။ မင်းသားကလည်း လက်မြှောက်ပြလိုက်လေ၏။ မင်းသားကား အကျိုးအကြောင်း ဘာမျှ မသိရှာချေ။ ညနေ ကျောင်းပြန်ချိန်ကိုသာ စောင့်စားနေဟန် တူ၏။ ခင်ဆွေတင့်အိမ်က မော်တော်ကားကြီးသည် ခါတိုင်းထွက်နေကျအချိန်အတိုင်း ဒရိုင်ဘာချည်း မောင်း၍ ထွက်ခွာ သွား၏။ ထိုကားထဲ၌ ခင်ဆွေတင့်၏စာအုပ်အချို့နှင့် အဝတ်အစားထည့်သော သံသေတ္တာကြီးတစ်လုံး ပါသွားသည်ကို မင်းသား သိလိုက်ဟန် မတူချေ။ ကားသည် တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် ခင်ဆွေတင့် မပါဘဲ ပြန်လာလေ၏။ မင်းသား၏စိတ်ထဲတွင် ဟာ၍ သွားတော့၏။ ကား သည် မင်းသားအိမ်ရှေ့တွင် ခဏမျှရပ်၍ ဒရိုင်ဘာ ဆင်းခဲ့ရာ မင်းသားသည် အိမ်ပေါ်က ပြေးဆင်းလာ၍ အောက်ထပ်ရောက်မှ သတိရပြီး ဣန္ဒြေဆည်ကာ လူယုံတော် ဦးရဲကျော်ခေါင်အား အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းစေလေ၏။ ဦးရဲကျော်ခေါင်သည် ဒရိုင်ဘာနှင့် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောပြီး ဒရိုင်ဘာ၏လက်ထဲက စာအိတ်တစ်ခုကို ယူခဲ့၏။

“ဘာတဲ့လဲ ဦးကျော်ခေါင်၊ ဟိုကလေးမ ပါမလာဘူးတဲ့လား”

“မပါလာဘူး ကိုယ်တော်လေး၊ သူ့ဘထွေးတော်အိမ် ပြောင်းသွားသတဲ့”

“အို... ဘာကိစ္စ၊ ဘောက်မဲ့ပြောင်းသွားသလဲ။ ဘယ်မှာ နေကြတာလဲ”

မင်းသားသည် စကားကို အထစ်အငေါ့မရှိ ဆက်တိုက် မေးမြန်းလိုက်ရာ ဦးရဲကျော်ခေါင်သည် မင်းသား၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လျက်

“မသိဘူးဘုရား” ဟု တစ်ခွန်းသာ ဖြေနိုင်ရာ မင်းသားလည်း တက်တခေါက် ခေါက်လိုက်ကာ ဦးရဲကျော်ခေါင်၏လက်ထဲမှ စာအိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်၍ အဘိုးကြီးအား သွားတော့ဟု အမိန့်ပေးပြီး စာအိတ် ကို ဖွင့်ဖောက် ဖတ်ရှုနေလေ၏။

အစ်ကိုကြီး/

ဘထွေးတော်အိမ်က ကိစ္စရှိသည်ဆို၍ ကျောင်းသို့ လိုက်ခေါ် လာသဖြင့် ကျောင်းအဆင်းတွင် လိုက်ပါသွားရပါသည်။ အစ်ကိုကြီးကိုနှုတ်မဆက်ခဲ့ရ၍ ဝမ်းနည်းပါသည်။ ဘထွေးတော်အိမ်မှာ အနည်းဆုံး တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်လောက် ကြာလိမ့်မည် ဟု ထင်ပါသည်။

/ခင်ဆွေတင့်

မင်းသားသည် စာကို ဖတ်ပြီးလျှင် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် အိမ်ပေါ်သို့

တက်၍ သွားလေ၏။ ဦးရဲကျော်ခေါင်ကား မင်းသား နေ့ခင်းက အမိန့်ပေးထားသည့်အတိုင်း ခြင်းလုံးတစ်လုံးနှင့် စောင့်၍နေ၏။ ခြင်းလုံးကို ဒူးခြေဖျားနှင့် တော့ကစားလိုက်၊ အပေါ်ထပ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေ၏။ မင်းသားကား မပေါ်လာချေ။ အပေါ်သို့လည်း တက်ပြီး မခေါ်ဝံ့သဖြင့် သက်ပြင်းရှူ၍ နေလေ၏။ မာလီကုလားနှစ်ယောက်ကား ဘက်တမင်တန် ကစားရန် ပိုက်တန်းနေ၏။ မင်းသား မကစားမချင်း စောင့်စားနေရန်မှာ ၎င်းတို့တာဝန် ဖြစ်၏။ ဘက်တံ နှစ်ချောင်းနှင့် ကြက်တောင်တစ်ခုသည် ပိုက်တန်းသော တိုင်ခြေရင်းတွင် လက်ကမြင်း မည့်သူများကို စောင့်စားနေကြ၏။ မြန်မာအစေခံ ဖြစ်လျှင် ကစားသူ မလာခင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ကစားမိကြမည် ဖြစ်သော်လည်း ကုလားများကား မကိုင်တွယ်ဝံ့ကြပေ။ ဘုရားဆပ်လာမည်ကိုသာ လည်တမော့မော့နှင့် ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။ နေဝင်မှပင် ၎င်းတို့ ပိုက်တန်းကို ၎င်းတို့ ဖြုတ်၍ သိမ်းလိုက်ကြရ၏။

ခင်ဆွေတင့်မှာ ဘထွေး၏အိမ်တွင် ငယ်ငယ်က ကူးချည်သန်းချည်နှင့် နေဖူးသော်လည်း အသက် ၁၃ နှစ်လောက်က စ၍ ညအိပ်ညနေ မနေခဲ့ ဘဲ ရှိရာ၊ ဦးလှဘော်၏ သွန်သင်ချက်အရ ဗေဒကို အယုံအကြည်မရှိ သော်လည်း ဒေါ်မြမြတင်၏ စိတ်ကျေနပ်အောင် ခင် ဇာတာညွှ၍ ခဏမျှ ပြောင်းရွှေ့နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ် လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ပြည်လမ်း ဝင်းခြံကြီးထဲတွင် အသက် ၅ နှစ် အရွယ်လောက်ကပင် နေထိုင်ခဲ့ကြရာ ပြည်လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ဝင်းခြံနှင့် အိမ်ကြီးများမှာ အထက်တန်းစားများသာ ဖြစ်ကြ၍ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် ကူးသန်းလေ့ မရှိ။ ၎င်းမှာ ငယ်စဉ်ကပင် အရပ်သူကလေးများနှင့် မပေါင်းသင်းရဘဲ ဗိုလ်ဆန်သော ကျောင်းသူကလေးများနှင့် ကွန်ဗင့်တွင် နေခဲ့ရ၏။ ယောက်ျားမိတ်ဆွေ သင်္ဂဟ ဆို၍လည်း ရင်းနှီးသူ တစ်ဦးမျှ မရှိ။ ပူးပူးကပ်ကပ် ဆို၍လည်း ကိုဌေးအောင် တစ်ယောက်သာ အသက် ၁၇ နှစ်လောက်ကစ၍ နေခဲ့ရရာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖက်လှဲတကင်း ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ခြင်း မခံခဲ့ရ။ ခင်ဆွေတင့်၏ တစ်သက်လုံးအဖို့မှာ မင်းသားသည် ရှေးဦးစွာ ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်၍ ပါးပြင်ကလေးကိုပင် အမွှေးခံခဲ့ရ၏။ မင်းသားသည် ရုန့်ကြမ်းခက်ထန်သူ မဟုတ်။ ၎င်းအား များစွာ အလိုလိုက်၏။ နားက အရောင်ကောင်းလှသော စိန်နားပွင့်ကလေးသည် မင်းသားအား ပိုမို သတိရစေလေ၏။ အချစ်၏ ပြဿနာ အစကလေးကို ခင်ဆွေတင့် စဉ်းစားမိတော့ရာ ဘာကို ဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ နေရှာလေ၏။

မင်းသားကား အသက် ၂၇ နှစ် ရှိ၍ ကိုဌေးအောင်မှာ ၂၅ နှစ် မျှ ရှိသေး၏။ သို့ရာတွင် မင်းသား ရုပ်ရည်မှာ ကိုဌေးအောင်ထက် နုပျို၏။ စိတ်မှာလည်း ဖြူစင်သန့်ရှင်းပုံ ရ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် ဤသို့ တွေးတောမိခြင်းဖြင့် မင်းသား၏ဘက်က ချိန်ခွင်ညှာ သာ၍နေသည်ကို စဉ်းစားမိပြန်၏။

နှစ်ဖက်လူကြီးတို့၏ စကားရိပ်နှင့် စီမံလျာထားချက်သည် ကိုဌေးအောင်ဘက်မှ အလေးဖြန့်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ကို ခင်ဆွေတင့်သည် လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားမိသေးချေ။ သို့ရာတွင် တစ်ပတ်ကာလကြာအတွင်း မင်းသားနှင့် မတွေ့ရန် အထူးဆင်ခြင်မည်ဟု ပိုင်း ဖြတ်ထားလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်မှာ ကျောင်းသို့ တက်ရသော်လည်း စိတ်မပါလှ။ သူငယ်ချင်းမများ ရယ်မော ပြောဆိုကြသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အံ့အားသင့်ရမည့် နေရာတွင် ရယ်မိ၍၊ ရယ်ရမည့်နေရာတွင် ငေး၍ နေမိလေ ၏။ ၃ ရက်မြောက်နေ့၌ကား မိန်းကလေးများ ဧည့်ခန်းတွင် သျှောင်ကြီးဗွေနှင့် အဝတ်အစား အချိုးမကျသော အသက် ၂၀ ကျော် လူချောကြီးတစ်ယောက် ခင်ဆွေတင့်အား မေးမြန်းသွားကြောင်း၊ အစ်ကိုကြီး ဆိုလျှင် ခင်ဆွေတင့် သိကြောင်းများ မှာသွားကြောင်းဖြင့် တွေ့လိုက်သူ ကျောင်းသူများက ပြန်ပြောလေရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီး ပါပဲဟု ပြောသော်လည်း မျက်နှာမကောင်းတော့ချေ။ မင်းသား စွတ်စွတ် ရွတ်ရွတ် ဝင်လာလျှင် မတွေ့နိုင်ရန် တိမ်းဖယ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ထိုသို့ မင်းသားကိုယ်တိုင် လိုက်လာ၍ မတွေ့ဘဲ ရှိပြန်သောအခါ ဝမ်းထဲက ဟာတာတာဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ထိုနေ့ကား ဦးလှဘော်အိမ်က အကြိုခိုင်းနေကျကား ၃ နာရီလောက်တွင် ရောက်လာသဖြင့် နောက်ဆုံး အတန်းတက်ချိန် မပြီးတပြီးမှာပင် ခေါင်းခဲသလိုလိုပြောကာ ကုက္ကိုင်းလမ်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ ရောက်လျှင် အဝတ်များလဲလျက် အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ ပန်းခြံထဲရှိ သန့်ပြန့်သော ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ထွေရာလေးပါးကို စဉ်းစားနေလေ၏။ လွန်ခဲ့သော ၃ ရက်ခန့် တနင်္ဂနွေနေ့က မင်းသားနှင့် ရင်းနှီးစွာ တွေ့ဆုံပုံတို့သည် ခင်ဆွေတင့်၏ မှတ်ဉာဏ်တွင် အစွဲမြဲဆုံးဖြစ်၍ နေလေ၏။ ထိုအခိုက် ကားဟွန်းသံတစ်ခုကို ကြားရ၏။ ထို ဟွန်းသံ မှာ မင်းသား၏ကားဟွန်းသံဖြစ်ရာ မိမိသည် အိမ်က ဒရိုင်ဘာအား နှုတ်ပိတ်လိုက်လျက် ဘယ်နည်းသိနေသလဲ ဟု စဉ်းစားနေမိ၏။ အပြင်က မမြင်နိုင်သော ပန်းရုံတစ်ခုသို့ ကပ်လိုက်ကာ လမ်းဘက်သို့ ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ဦးလှသော်၏ ဝင်းထရံအုတ်တိုင်တွင် “ဦးလှသော်” ဟူသော ကြေးစာလုံး ကပ်ထား၏။ ဦးလှသော် ဆိုလျှင် ဦးလှဘော်၏ ညီ ဟု မင်းသား အတပ်တွေးကာ ဝင်များ လာမလားဟု စိုးရိမ်နေ၏။ မင်းသား၏ ကားသည် ဝင်းပေါက်နားသို့ ရောက်နေ၏။ ဘီးမှာ ဖြည်းဖြည်းကလေး လိမ့်နေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ချုံကွယ်က ချောင်း၍ ကြည့်နေရာ မင်းသား၏မျက်နှာမှာ အဝေးက ကြည့်ရ၍လား၊ မိမိ စိတ်ထင်၍လား မသိ။ အနည်းငယ် ချောင်၍နေရှာသည်ကို ခင်ဆွေတင့်သည် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ငေးကြည့်မိရှာ၏။

ကိုယ်ယောင်ပြကာ ထွက်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ချင်ရှာ၏။ သို့ရာတွင်

မိဘတို့သည် ကိုဌေးအောင်နှင့် မလွဲတမ်း စီမံပြီးကြလေပြီ။ အကယ် ဤသား မင်းသားနှင့် အလျင်တွေ့ပါက ကိုဌေးအောင်အား အနားကပ်မျှ ခံမည် မဟုတ်။ ဤမျှ ဖြူစင်သော လူကောင်းကြီး တစ်ယောက်ကို အားပါးတရ ချစ်လိုက်မိမည် ဖြစ်ပေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် ငေးကြည့် တွေးတောနေရာ အသက် ၁၃ နှစ်ခန့် အစေခံမကလေး ရောက်လာကာ-

“မမ ပန်းခူးမလို့လား၊ ကျွန်မ ခူးပေးမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ

“ဪ... မနှင်းလား၊ မမ လှလို့ကြည့်နေတာ။ မခူးဘူးကွယ်၊ ဟောဟိုအပေါက်မှာ ကားတစ်စင်းရပ်ကြည့်နေတယ်။ သွားထွက်ပြောလိုက်၊ ဒီ ဦးလှသော်ဟာ ပြည်လမ်း အတွင်းဝန်ကြီး ဦးလှဘော်ရဲ့ညီ မဟုတ်ဘူး။ တခြားလှဘော်လို့”

ကလေးမသည် ဝင်းပေါက်နားသို့ ထွက်၍သွားလေ၏။ မင်းသားနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောနေဟန်တူ၏။ ခဏကြာလျှင် မင်းသား၏ကား ထွက်၍ သွားတော့ရာ ခင်ဆွေတင့်သည် သူ၏ရင်ကလေးကို မ၍ နေမိတော့၏။

“ပြောလိုက်ပြီ မမ၊ ဦးလှဘော်ရဲ့ညီ ဦးလှသော်ရဲ့အိမ် မဟုတ်လားတဲ့။ ဦးလှဘော်ရဲ့သမီး ဒီမှာ ရောက်နေတယ် မဟုတ်လားတဲ့။ ကျွန်မက မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဒီ ဦးလှသော်က တစ်ယောက်ဆိုတော့ မျက်နှာမကောင်းဘူး။ ကားကို ခပ်မြန်မြန် မောင်းထွက်သွားတယ်”

ကလေးမသည် သွက်လက်စွာ ပြောဆိုနေရာ ခင်ဆွေတင့်သည် မျက်တောင်ကလေးစင်းလျက် နားထောင်နေရာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်ပြီးလျှင် ယခင် ခုံတန်းပေါ်သို့ သွားရောက် ထိုင်နေလေ၏။ ထိုအခိုက် ဦးလှသော်နှင့် ဇနီး၊ သမီး ၁၄ နှစ်ရွယ် နုနုခင်တို့သည် အဝတ်များ လဲလျက် ဆင်းလာကြရာ ကားတစ်စင်းသည် အသင့်စောင့်နေ၏။ ဦးလှသော် ဇနီးက

“အို... ခင် ဒီထဲမှာပါလား၊ အအေးမမိစေနဲ့နော်။ ခေါင်းခဲရတဲ့အထဲ”ဟု လှမ်းပြောရင်း ၆ နာရီခွဲပွဲ ရုပ်ရှင်အစီ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ဦးလှသော်တို့ ခေါ်စဉ်က ခေါင်းခဲ၍ မလိုက်ချင် ဟု ပြောဆိုမိရာ ခင်ဆွေတင့်က ခေါင်းခဲက မသွားကြတော့ဟု ဆိုပြန်သဖြင့် ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ဟု ပန်းခြံထဲသို့ ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ခင်ဆွေတင့်သည် ပန်းခြံထဲမှ ၇ နာရီခန့်အချိန်တွင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။ မိမိ၏ အိပ်ရာ ခုတင်ပေါ်၌ မင်းသား၏အကြောင်းပင် တွေးတောမိပြန်လေ၏။ ရှေးအခါကမူကား မိမိသည် ဘဝအကျိုးပေး အလွန်ကောင်းမွန်ခဲ့သည်ဟု များစွာ ပျော်ရွှင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်အခါက ဤမျှ

စိတ်အလုပ်ကို မလုပ်ခဲ့ဖူးချေ။ ယခု စိတ်အလုပ်ကို များစွာ လုပ်နေရပြီဖြစ်ရာ ထိုအခါကျမှ ပျော်ရွှင်မှု၊ ချမ်းသာမှုသည် ဂုဏ်အဆင့်အတန်း ငွေကြေးအခြေအနေပေါ်တွင် တည်မနေဘဲ စိတ်ဓာတ်အပေါ်တွင် တည်နေကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်လာလေ၏။ စာကြည့်ခန်းထဲက မင်းသား၏အမူအရာ သည် ခင်ဆွေတင့်၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် ရစ်ဝဲနေလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ တွေးတောနေခိုက် အခန်းပေါက်တွင် လူတစ်ယောက် ရပ်လာသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ ခေါင်းများ ကြီးသွားပြီးနောက် မကျေနပ်နိုင်သော အမူအရာဖြင့် နှုတ်သီးကလေး စူ လိုက်ကာ-

“အို ကိုကိုဌေး၊ ဘာလို့ ခင့်အခန်းထဲထိအောင် တက်လာရသလဲ”

“ဟောဗျာ၊ ကရုဏာကို ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။ ဂလုပ်ရုံရှေ့မှာ ဦးလေးနဲ့တွေ့လို့ ခင် ခေါင်းခဲပြီး အိမ်မှာ ကျန်ရစ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ကိုယ်လည်း ဘိုင်စကုပ်တောင် မကြည့်ဘဲ ပြေးလာရတယ်”

ကိုဌေးအောင်သည် စကားပြောရင်း ခင်ဆွေတင့် လဲလျောင်းနေသော ခုတင်ဘေးတွင် ထိုင်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရာ၊ ခင်ဆွေတင့်သည် ငေါက်ခနဲ လူးလဲ ထပြီးလျှင် ခုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်ရင်း-

“ပြေးလာတဲ့လူကလား၊ အခု ၈ နာရီ ထိုးတော့မယ်။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း ဘီယာစော်နံ့လိုက်တာ၊ ဘယ်ဟိုတယ် ဝင်လာသလဲ”

“ဟဲ... ဟဲ ဒါတော့ ယောက်ျားကိုး၊ နည်းနည်းပါးပါး သောက်တာပေါ့ ခင်ရဲ့”

ကိုဌေးအောင်၏ လူမမာ မေးလာပုံသည် နှစ်နှစ်ကာကာ စိတ်ပါလက်ပါ ရှိပုံမရချေ။ ၎င်းသည် လူကြီးအလစ်တွင် ခင်ဆွေတင့်အား တစ်မျိုးတစ်မည် ကြုံဖို့လာသည်ဟု ခင်ဆွေတင့် အတပ်တွေးပြီး ဖြစ်၏။ တွေးသည့်အတိုင်းပင် ကိုဌေးအောင်သည် ခင်ဆွေတင့် လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရာ ခင်ဆွေတင့်သည် လက်ကို ဆောင့်ရုန်းရင်း စူးရှသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

“တကတဲ ဖြစ်နေလိုက်တာ ခင်ရယ်၊ သွေးတိုး မှန် မမှန် စမ်းကြည့်မလို့ဟာ၊ ဒါလောက်မှ မခံနိုင်ဘူးလား။ သူ့မင်းသားတော့ ကျေနပ်လို့”

“ကျေနပ်တယ်လေ၊ ကျေနပ်တဲ့လူထိရင် ငြိမ်ပြီး နေလိုက်မှာပဲ၊ မကျေနပ်တဲ့လူ ထိရင် ဘာလို့ ခံရမှာလဲ”

ခင်ဆွေတင့်သည် တမင် အရွဲ့တိုက် ပြောလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုဌေးအောင်မှာ အပြုံးအရယ်မပျက် မလေးမခန့် အမူအရာနှင့်-

“ကိုယ်ပြောမယ် နားထောင်ပါဦး ခင်ရဲ့၊ ခင်ဟာ မကြာခင် ကိုယ့်မယား ဖြစ်မယ်။ ခုနေခါ ကိုယ်က အတင်းဗလက္ကာရ လုပ်ရင် ဘယ်သူက ပုဒ် ၃၇၆ နဲ့ တရားစွဲမလဲ။ ကွယ်ရာမှာ ပြုံးပြီး ကျေနပ်ကြမှာပေါ့”

“ခင် အသက် ၁၈ နှစ်ရှိပြီ။ မိဘ သဘောတူပေမဲ့ ခင် သဘောမတူရင် ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ လုပ်ရင် ထောင်စာ ဖြစ်သွားမယ်”

“ခင့်နာမည်ရယ်၊ ခင့်မိဘ ဂုဏ်ရယ်၊ ရုံးကို ရောက်ရဲပါ့မလား”

အမှန်အားဖြင့် ကိုဌေးအောင် စကားကို ခင်ဆွေတင့်သည် မငြင်းဆိုနိုင်ချေ။ အကယ်၍ ဗလက္ကာရပြုခဲ့လျှင် မိမိ ရုန်းကန်ရုံမှအပ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ ထိုသို့ ရုန်းကန်လျှင်လည်း မိမိ နိုင်မည်မဟုတ်ဟု တွေးတောမိကာ အပေါက်မှ ထွက်ပြေးမည် လုပ်ရာ ကိုဌေးအောင်သည် အပေါက်မှ ဆီးဆိုပိတ်ထားရင်း-

“ဘာလို့ ဒီလောက် ခေါင်းမာရတာလဲ ခင်ရဲ့။ မကြာခင် ကိုယ့် မယားဖြစ်မယ် မဟုတ်လား။ လူကြီးတွေ အကြောင်းလည်း သိတယ် မဟုတ်လား”

ခင်ဆွေတင့်သည် 'မယား' ဟူ၍ နင့်သီးလှသော စကားလုံးကို မခံနိုင်တော့ချေ။ မူလကပင် အချစ်နှင့် ကိုဌေးအောင်အပေါ် နစ်နစ်နဲနဲ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးသည်တွင် ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ကိုဌေးအောင်အား စေ့စေ့ကြည့်လျက်-

“လူကြီးတွေ စီမံတာတော့ ခင် လိုက်နာရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူက ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ လက်မထပ်ခင် ကိုဌေးအောင် သေသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ မသေဘူးထား၊ ကိုဌေးအောင်မှာ ဒီဖြူ အရုပ်အရင်းတွေ ပေါ်လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဒါကြောင့် ခင် လက်ဖျားနဲ့မှ အထိမခံဘူး။ သိလား”

ကိုဌေးအောင်သည် ၎င်းကို 'ကိုကိုဌေး' ခေါ်ဝေါ်နေကျမှ 'ကိုဌေးအောင်' ဟု အသံပြောင်းသည်ကိုလည်း မခံနိုင်။ ဘီယာတန်ခိုးကလည်း ပို၍ ဒီဂရီတက်လာသဖြင့် ဘိန်းစားလေမှ အာဠာဝကလေသို့ ပြောင်း သွားကာ-

“ကဲ... ဒီလောက်ရှိလှ သိကြရောပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ခင်ဆွေ တင့်၏လက်ကို ဖမ်း၍ဆွဲလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ခင်ဆွေတင့်က နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သဖြင့် မမိသေးချေ။ ခင်ဆွေတင့်သည် ခုတင်ပေါ် သို့ ခုန်တက်ပြီး ခုတင်တောင်ဘက်သို့ ဆင်းလိုက်ရာ ကိုဌေးအောင်လည်း အတင်းခုန်တက်ကာ လိုက်၍ ဖမ်းလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ အရှက်နှင့် အကြောက် ရောလျက် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ခုတင်ကို လှည့်ပတ်ပြေးနေရာ ကိုဌေးအောင်မှာလည်း ယုန်လိုက်သော ခွေးကဲ့သို့ အပြေးမိအောင် ဖမ်း၍နေလေ၏။

တစ်ပတ်တွင် ခင်ဆွေတင့်သည် တံခါးပေါက်ဘက် အရောက်၊ ကိုဌေးအောင်က ခုတင် တောင်ဘက်တွင် အရှိ၊ ခင်ဆွေတင့်သည် အပြင်သို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြီးလျှင် တံခါးကို ဂျောင်းခနဲ မြည်အောင် အပြင်ဘက်က ဆွဲပိတ်လိုက်လေ၏။ ကိုဌေးအောင်ကား တံခါးကို တအားဆွဲဖွင့်သော်လည်း မရ။ “ခင်... ခင်”ဟု တံခါးကို တဗုန်းဗုန်း ထုလျက် အော်ခေါ်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ လူဆိုးရန်မှ အေးပြီဟု အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူရာမှ အခန်းကို လှမ်းကြည့်ရာ အခန်းတံခါးမှာ ပိတ်ထားသော်လည်း အပေါ်က ကျော်တက်နိုင်သေးသည်ကို မြင်ရပြန်သဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍ ပြေးလေ၏။ အောက်ထပ်သို့ ရောက်လျှင် အစေခံမကလေးအား ခေါ်ယူလိုက်ကာ အခန်းတစ်ခန်းတွင် ထိုင်၍နေလေ၏။ ကိုဌေးအောင်လည်း ခင်ဆွေတင့် တွေးတောသည့်အတိုင်းပင် အပေါ်က ကျော်လွှား ခုန်ဆင်းခဲ့ကာ အောက်ထပ်သို့ ရောက်ရှိလာပြန်၏။ ခင်ဆွေတင့်တို့ နေသော အခန်းပေါက်ဝတွင် အစေခံမကလေးနှင့်အတူ တွေ့ရသဖြင့် ကြမ်းချင်တိုင်း မကြမ်းဝံ့တော့ဘဲ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်လေ၏။ ခင်မင်သူနှစ်ဦး အပျင်းပြေ တူတူပုန်းတမ်း ကစားနေကြသော အမူအရာသို့ ပြောင်းလိုက်ကာ ပြုံး၍ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ကိုဌေးအောင်က ပြုံး၍ ကြည့်သလောက် ခင်ဆွေတင့်မှာ ဒေါပွနေမိလျက် အစေခံမကလေးအား “လာ အပေါ် လိုက်ခဲ့၊ မမ နင်းပေးစမ်း”ဟု ခေါ်ဆောင်သွားရာ၊ ကိုဌေးအောင်သည် မချီတင်ကဲနှင့် ကြည့်ရှုရင်း ၎င်း၏ ကားဆီသို့ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဒရိုင်ဘာအား အပြင်ထွက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

အပိုင်း (၈)

သတင်းတစ်ဖုံ ကိုသူပုန်

ခင်ဆွေတင့်သည် ကိုဌေးအောင် ထွက်သွားသောအခါ အစေခံမကလေးအား အောက်ထပ်သို့ ဆင်းစေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့် စိတ်ထဲ၌ ကိုဌေး အောင်သည် လက်အောက်ငယ်သား ဒရိုင်ဘာအား ရက်စက်ခြင်း၊ မိမိအား မညာမတာ ပြုမူလိုခြင်းတို့ကို တွေ့ကြုံနေရပြီဖြစ်ရာ မူလက ချစ်မယောင်ယောင်ဖြစ်နေသော စိတ်ထားသည် ပြောင်းပြန် ပြောင်းလွဲ၍ သွားတော့လေ၏။ မည်သည့် မိန်းမပျိုကလေးများမဆို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရိုးရိုးသားသား လူပျိုစစ်ကိုမှ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခင်လိုကြ၏။ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး အပျော်အပါး လိုက်စားသူများကို မလွဲမကင်းသာသော အကြောင်းကြောင့် လက်ထပ်လိုက်ရစေကာမူ စိတ်ရင်းပါပါနှင့် ချစ်ခင် နှစ်သက်ခြင်း မဖြစ်တတ်ကြချေ။ ကိုဌေးအောင်မှာကား အခြားတွင် မည်မျှ ရှုပ်ပွေနေမည်ကို ယခုအချိန်ကျမှ ခင်ဆွေတင့်သည် ပိုမို စဉ်းစားခဲ့၏။ ထိုအခါ၌ ကိုဌေးအောင်နှင့် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရန် စိတ်မှာ လုံးဝ ကုန်ခန်းသွားတော့လေ၏။ ၎င်းမှာ လူရှုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူ၍ ပြောင်ပြောင် မငြင်းဆန်သော်လည်း ၂ နှစ် ခန့် အချိန်ဆွဲလိုက်ခြင်းဖြင့် မိမိ အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝလိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်ခဲ့လေ၏။ အကြောင်းမူကား ကိုဌေးအောင်ကဲ့သို့ လူစားတစ်ယောက်သည် ၂ နှစ်မျှသော အချိန်အတွင်း အခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် မုချ တစ်ခုခု လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ပျက်လိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိသောကြောင့်တည်း။

၉ နာရီသာသာတွင်ကား ဦးလှသော်တို့ ပြန်လာကြ၏။ အဒေါ် လုပ်သူသည် ခင်ဆွေတင့်အား ခေါင်းခဲ သက်သာပြီလား၊ နေကောင်းရဲ့လား စသည်ဖြင့် မေးလာသေး၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား နေကောင်းပါပြီ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကိုဌေးအောင် လာရောက် မေးမြန်းသွားသည် ဟူ၍ လည်းကောင်း သာမန်မျှသာ ပြောလိုက်၏။ ကိုဌေးအောင် ဗလက္ကာရ ပြုရန် ရမ်းကားသွားပုံများကို ပြောမပြလိုက်ချေ။ အကယ်၍ ပြောပြကလည်း ဘထွေးနှင့် အဒေါ်တို့မှာ ကိုဌေးအောင်နှင့် မိမိ လူကြီးချင်း သဘောတူပြီး ဖြစ်ကြောင်း သိရှိပြီးဖြစ်၍ ရယ်မောရုံထက် အကြောင်းမထူးသောကြောင့်တည်း။

ဤကဲ့သို့ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာများ တွေ့ကြုံနေရခြင်းသည် မင်းသားအား ပိုမို သတိရစေလေတော့၏။ မင်းသား၏ ကရုဏာ၊ သာယာ ညင်းပျောင်းပြောဆိုမှု

စသည်တို့ကို လက်တွေ့ဖြစ်ခဲ့တော့ရာ အကယ်၍ သာ မင်းသားနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေထိုင်ရက မိမိ၏ ခြောက်သွေ့သော နှလုံးသားများသည် သွေးအသစ် သွင်းလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်ကား ကိုဌေးအောင်၏အပြုအမူကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာဘဲ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခန့် ကြာအောင် ဘထွေး၏အိမ်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရရာ ထိုတစ်ပတ်ပြည့်သော အင်္ဂါနေ့ ညနေတွင်ကား မိဘနှစ်ပါးနှင့် ကိုဌေးအောင်တို့သည် ပေါ်ပေါက်လာကြ၏။ လုပ်ကိုင်စရာ၊ တိုင်ပင် စရာ ကိစ္စများရှိသည်။ ခင်ဆွေတင့်အတွက် ယတြာချေသည်မှာ ကျေ လောက်ပြီဟု ပြောဆိုကာ ခေါ်ငင်၍ သွားကြလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ပြည်လမ်းရှိ မိမိတို့ ဝင်းခြံပေါက်သို့ကား ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းသား၏ အိမ်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိ၏။ မင်းသား၏ အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရသောအခါ ဝမ်းထဲက ဟာလျက် မသာမယာဖြစ်၍ သွားလေ၏။ အားလုံး အိမ်ထဲ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ကြမိလျှင် ကိုဌေးအောင်က စ၍-

“ဒီလို ခင်ရဲ့၊ တစ်နေ့ကတော့ ပုလိပ်မင်းကြီးက အရေးမကြီးဘူး တဲ့။ ခုတော့ အရေးကြီးလာပြန်ပြီ။ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ မင်းသားရဲ့လုပ်သားတွေဆို ထင်ပါရဲ့၊ လူ ၅၀၀ လောက် ရှိမယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ ဝါးရင်းတုတ်တွေ ထမ်းပြီး စစ်တက် စစ်ချီ လေ့ကျင့်နေကြတယ်။ အခုတော့ ဆိုင်ရာ စော်ဘွားက တားမြစ်ထားပြီး တွဲဖက်မင်းကြီးက အကြောင်းကြားလိုက်တယ်”

ကိုဌေးအောင်သည် အစ ပထမကပင် ပုလိပ်မင်းကြီးက စုံစမ်းမှု လက်လျှော့ဖို့ အမိန့်မပေးသည့်အပြင် နယ်ခြားမှ သတင်းထူးများ ကြားရသောအခါ ကိုဌေးအောင်ထံမှ သတင်းမရသဖြင့် အကြိမ်းအဝါးပင် ခံခဲ့ရသောကြောင့် ဦးလှဘော်တို့အား နှူးနှပ်ကာ ခင်ဆွေတင့်အား ခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“အို မြန်မာပြည်က အပျော်ထမ်းတပ်တွေလို ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“မြန်မာပြည်မှာတော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ဆိုတော့ ထူးတယ် ခင်ရဲ့။ သာပြီးဆိုးတာက ၅ ယောက် တစ်တွဲ၊ ၁၀ ယောက် တစ်တွဲ စက်ပစ်လေ့ကျင့်နေတယ်”

“ကိုကိုဌေး ပြောရင်တော့ အဆန်းချည်းပဲ။ ရန်ကုန်မှာကော ကုလား လက်နက်ကုမ္ပဏီတစ်ခုက စက်ပစ်သင်တဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းတောင် ဖွင့်ထားတယ် မဟုတ်လား။ သေနတ်ပစ်တတ်အောင် ကျင့်တာပဲဟာ”

“ခင့်ပြောရတာ ခက်တာပဲ။ ကုလားတွေ ကျောင်းဖွင့်ပေးတာက တောလိုက်မုဆိုးအတတ် တတ်အောင်ရယ်၊ တောပစ် ဝါသနာပါသူ များရင်

သူတို့ကုမ္ပဏီက နှစ်လုံးပြုူးသေနတ် များများရောင်းရတာပေါ့။ ဟိုက ကျင့်နေတာက ရိုင်ဖယ်သေနတ် ခင်ရဲ့”

“ဒါဖြင့်ရင် အစိုးရက တရားစွဲလိုက်ရုံပေါ့”

“သေနတ်စက်ပစ် လေ့ကျင့်ရုံနဲ့ တရားစွဲဖို့ ဥပဒေ မရှိဘူး။ နယ်ခြား ဥပဒေနဲ့သာ အဲဒါတွေ မလုပ်ဖို့ တားထားရတယ်”

“တော်တော်အရေးကြီးနေတယ် သမီး၊ မြန်မာ ဆင်းရဲသားတွေ ဒုက္ခမရောက်ဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမှ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ဦးလှဘော်သည် ကိုဌေးအောင်ဘက်က ထောက်ခံ ပြောဆိုလေ၏။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ မင်းသားနဲ့ ပြန်မိတ်ဆက်ပြီး စုံစမ်းရမယ်လား”

“အေး... အေး ဖေဖေ ဒါကို တိုက်တွန်းချင်တာပဲ။ ကဲ.. ကဲ ကိုဌေးအောင်နဲ့ တိုင်ပင်ရစ်ကြဦး” ဟု မိဘနှစ်ဦး ရှောင်ဖယ်၍ ပေးကြ လေ၏။ မိဘနှစ်ဦး မျက်နှာလွဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဆွေတင့်မှာ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲ၍သွားလေ၏။ ကိုဌေးအောင်အား မကျေနပ်သော အမူအရာသည် နှုတ်ခမ်းစေ့နေခြင်း၊ ဂရုစိုက် မကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် ထင်ရှားစေလေ၏။ ကိုဌေးအောင်မှာလည်း မိမိ အလုပ်ဝတ္တရားအတွက် အရေးကြီးလာသည် တစ်ကြောင်း၊ မိန်းမပျို မြောက်မြားစွာကို အောက်ကျ နောက်ကျခံကာ နှူးနှပ်ခြင်းဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ဖူးသည် တစ်ကြောင်းများကြောင့် ကြံသကာလူး၍ ပျားရည်သုတ်ပြီး တင်လဲတစ်မှုတ်လောက် လောင်းထားသော မျက်နှာအမူအရာဖြင့်

“အမယ်လေး ကြည့်စမ်းပါဦး ဖြစ်နေလိုက်တာ ခင်ရာ၊ ဘာများ ကိုကိုဌေးအပေါ် မကျေနပ်လို့လဲ။ မကျေနပ်တာရှိရင် ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါမယ်”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် မသိဘူးလား၊ မိကောင်းဖခင်သားရဲ့ အပြုအမူလား”

“ဪ... ဪ ဦးလေးတို့ အိမ်တုန်းက ကိစ္စလား။ တစ်ဆိတ် ရှင်းပြပါရစေ။ ကိုကိုဌေးဟာ ခင်ကို အချစ်ဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူရဲ့ ပန်းဦးကို ကိုယ်သာလျှင် အရင် ပန်ချင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကိုကိုဌေးက ဗလက္ကာရပြုတယ် ထားပါဦး၊ ဒီလိုပြုပြီး သစ္စာဖောက်ရင် အဆိုးပေါ့။ အခုတော့ လူကြီးတွေလည်း သဘောတူပြီး နောင်အခါလည်း လက်ထပ်ကြရမှာမို့ အတင့်ရဲမိတာပါ။ တကယ်လို့ ခင်ကသာ ဒီအမူအရာမျိုး မကြိုက်ဘူးဆိုရင် လက်မထပ်ခင်အတွင်း လက်ဖျားနဲ့မှ မတို့ ပါဘူး ခင်ရဲ့”

ခင်ဆွေတင့်သည် ကိုဌေးအောင်၏တောင်းပန်ချက်ကို လုံးဝ

မကျေနပ်သော်လည်း မုန်းစိတ်မှာကား အနည်းငယ် လျော့ခဲ့လေ၏။ ထိုထက် “လက်ဖျားနဲ့မှ မတို့ဘူး” ဟူသော ကတိစကား ရသဖြင့် ချည်တုပ်လို၍

“လက်မထပ်ခင် လက်ဖျားနဲ့ မတို့ဘူးဆိုတာ အဟုတ်နော်”

“အဟုတ်ပါ ခင်ရဲ့၊ ခင် မကြိုက်တာ မလုပ်ပါဘူး။ ကိုကိုဌေး အတိအလင်း ဝန်ခံချင်တာ ရှိပါသေးတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ နည်းနည်းပါးပါး သောက်စားတာရယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အပျော်အပါး လိုက်စားတာ ရယ် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာလည်း ဒီခေတ်ထဲမှာ ကိုကိုဌေး တစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယောက်ျားတိုင်းလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက် ခင် မကြိုက်ဘူးဆိုရင် လုံးဝ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါမယ်”

ခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေးများကား နှစ်စပ် လူရည်လည်သူတစ်ဦးက မိမိ လူရိုးဖြစ်ကြောင်းပြောလျှင် လုံးဝ မယုံကြချေ။ ထိုအကြောင်းကို နားလည်သော ကိုဌေးအောင်သည် ဖြောင့်ကွယ်၍ မိမိ အမှားကို ဝန်ခံလိုက်ရာ ခင်ဆွေတင့်သည် တွေတွေကြီး စဉ်းစားနေ၏။ အမုန်းဘက်သို့ ယိုင်နေသော ချိန်ခွင်လျှာသည် တည့်တည့်မတ်မတ် ဖြစ်၍ သွားလေ၏။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ ခင်ရဲ့၊ ကိုကိုဌေးကို ကူညီမယ် မဟုတ်လား။ ပြောစမ်းပါဦး”

“အစကတည်းက ကူညီလာတာပဲ။ မလုပ်နဲ့၊ တော်လို့ ဘယ်သူက စ ပြောတာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ ဟိုတုန်းကတော့ မလိုဘူး ထင်လို့ပါ။ ခုတော့ ဘယ်လောက် အရေးကြီးလာသလဲ ခင်ရဲ့၊ တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးရှင်မ ကူညီမှ ဖြစ်တော့မှာပါ။ ကိုကိုဌေးတော့ မင်းကြီး ပြောကတည်းက ခင့် မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်မိတာပဲ”

ကိုဌေးအောင်သည် ပိလောပင် ပက်ကျိတက်ပြီး ရုံးပတီရွက် အုပ်သလို စိတ်ရှုပ်ဟန် တစ်မျိုး၊ အားကိုးဟန် တစ်သွယ်ဖြင့် လည်သလောက် ခရာလျက် တာချင်တိုင်း တာကာ နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ကိုဌေးအောင် ထွက်ခွာသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဆွေတင့်သည် ညစာ ထမင်းများ စားသောက်ပြီးလျှင် ၆ နာရီခွဲခန့်တွင် မင်းသား၏အိမ်ဘက်သို့ ကူးခဲ့လေ၏။

ဤတစ်ကြိမ် စုံစမ်းရာ၌ကား စိတ်ထား ရှေးကကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ ရှေးအခါကမူ မင်းသား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတင်းမှန်ရ၍ ကိုဌေးအောင် ကြီးပွားဖို့သာ စိတ်ကူးခဲ့၏။ ယခုအခါ၌မူ မင်းသား ဒုက္ခရောက်သည် ကို မကြည့်ရက်နိုင်။ မင်းသားသည် လက်နက်လူသူနှင့် သူပုန်ထမည့် သူ မှန်က မိမိ၏မာယာဖြင့်

ထိုအကြံပျက်အောင်သာ ဖျက်တော့မည်။ အကယ်၍ ဖျက်မရမှသာ မင်းသားထိုက်နှင့် မင်းသားကံ ဖြစ်စေ၍ ရသမျှ သတင်းကို ကိုဌေးအောင်အား ပေးတော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ပြီးလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသား၏အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက် ရှိလာရာ၊ မိမိအား မျှော်မှန်း ကြည့်ရှုနေသော မင်းသားကို မတွေ့မမြင်ရဘဲ နှုတ်ခမ်းမွေး တစ်ဝက် ဖြူနေသည့် အဘိုးကြီး ဦးရဲကျော်ခေါင်ကိုသာ ရှေးဦးစွာ တွေ့ရလေ၏။ အဘိုးကြီးကပင် စလျက်-

“ဪ.. ကလေးမ ပြန်လာပြီလား၊ ဒီမှာ ထိုင်ပါဦးကွယ်။ ဘိုးတို့တော့ ဒုက္ခပါပဲ” ဟု ညည်းညည်းညူညူနှင့် ကြိမ်ကုလားထိုင်ကို ညွှန်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်ကာ အဘိုးကြီးကိုသာ ကြည့်ရှုနေမိလေ၏။ အဘိုးကြီးက စကားဆက်လျက်-

“ကိုယ်တော်လေးတော့ ဒုက္ခပါပဲကွယ်။ ကလေးမ ထွက်သွားကတည်းက ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ အစားလည်း မှန်မှန်မစား၊ တမိုင်မိုင် တတွေတွေနဲ့။ အဘိုးတို့တော့ လူယုံတော်မို့ တိုင်ပင်ပါတယ်။ သူဟာ ကလေးမကိုမှ မရရင် အသက်တိုတော့မယ်တဲ့။ ကလေးမ ရေးသွားတဲ့ စာလည်း ပြသေးတယ်။ အဘိုးက ဒါဖြင့် ကိုယ်တော်လေးနယ် သူ ပြန်လာမှာပဲဟာ။ ဘာပူရသလဲလို့ အားပေးပေမယ့် မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို သူ မုန်းသွားပြီ ထင်တယ်နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃-၄ ရက်က စပြီး ညတိုင်း အရက် အလွန်အကျွံ သောက်တော့တာပဲ။ ခုလည်း စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ ကနေ့ ၇ ရက်စေ့ပြီ၊ ခင်ဆွေ ပြန်လာရင် သူ့ကို နှိုးပါဆိုလို့ အဘိုး ဒီက စောင့်ကြည့်နေရတယ်ကွယ်”

အဘိုးကြီးကား အနူးအနှပ်ကောင်းသော အောင်သွယ်တစ်ယောက်က ပိုက်ဆံရ၍ ကြားက အချောင် ငိုပြနေသကဲ့သို့ မဟုတ်။ ရိုးရိုးတည်တည်နှင့် အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို တဲ့တိုးကြီး စကားလေလျှောက် ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ မျက်တောင်ကလေး စင်းလျက် နားထောင်နေရှာလေ၏။

“အနို့ တွေ့ရအောင် သွားနှိုးပေးပါလား အဘိုးရယ်”

“ကလေးမ ရောက်နေဖြင့်ဟာ သွားတွေ့ပါလားကွယ်၊ ကိုယ်တော်လေးဟာ မိန်းကလေးဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ နီးနီးကပ်ကပ် နေဖူးတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်”

ခင်ဆွေတင့်သည် အဘိုးကြီးအား စကားပြန်၍ မပြောတော့ဘဲ မင်းသား အိပ်ပျော်နေသည်ဆိုသော စာကြည့်ခန်းဆီသို့ သွားကာ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ မင်းသားကား ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေရှာ၏။ မင်းသား၏ နားထင်မှာ မသိမသာ ခွက်လျက် မျက်နှာ

အတော်ချောင်၍နေရှာ၏။ အဝတ်အစား မသေမသပ်နှင့် ပူးပူးကပ်ကပ်နေခဲ့သော မိမိအပြစ်ကို တွေးမိသည့် ခင်ဆွေတင့်မှာ မင်းသားအား ကရုဏာတရားများစွာ သက်ဝင်၍ နေမိလေ၏။ ထို့နောက် မင်းသား၏ဒူးနှစ်ဖက်ကို အသာအယာလှုပ်ကာ “အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး”ဟု နှိုးလေ၏။ မင်းသားသည် ပြူးကျယ် ကြည်လင်သော မျက်လုံးကြီးကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ကာ ခင်ဆွေတင့်၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ ခင်ဆွေတင့်၏လည်ပင်းကို ဖက်မည်ဟန် ပြင်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ နောက်သို့ မဆုတ်မိဘဲ အံ့အားသင့်နေစဉ် မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်အား မဖက်တော့ဘဲ လက်ကို ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြန်လေ၏။

“ခင်ဆွေ” ဟု မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် ခေါ်လိုက်သော အသံသည် ဓာတ်ကူးသွားသည်အလား ခင်ဆွေတင့်မှာ “ရှင် အစ်ကိုကြီး” ဟု ပြန်ထူးရင်း မျက်ရည်ဝိုင်း၍လာလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ကိုဌေးအောင်နှင့် စီမံထားခြင်း မရှိက မင်းသား၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ကိုယ်ကို ပစ်လွှဲမိမည် ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ခင်ဆွေတင့်၏ ကံစီမံခွဲခြင်းသည် ထိုသို့ မပြုမူနိုင်တော့သဖြင့် ကုလားထိုင် တစ်ခုကိုသာ ဆွဲယူ၍ ထိုင်နေလိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီး တစ်နေ့က ပြုမူတာ စိတ်ဆိုးသလား ခင်ဆွေ၊ တကယ် မသိပါဘူး၊ နားလည်း မလည်ပါဘူး။ ခင်ဆွေ မကြိုက်ရင် မလုပ်ပါဘူးကွယ်”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ခင်ဆွေ ကိစ္စရှိလို့ ခဏသွားနေတာပါ။ စိတ်ဆိုးရင် အစ်ကိုကြီးဆီ ဘာလို့ အကြောင်းကြားနေမလဲ”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးကို စိတ်မဆိုးဘူးနော်”

ခင်ဆွေတင့်သည် နှုတ်ဖြင့် အဖြေမပေးဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် လေ၏။ မင်းသားသည် သူ၏ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကြွ၍ ကိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ခင်ဆွေတင့်အား သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူလိုက်ပြီးလျှင် ပါးပြင်ကလေးကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် မွှေး၍ ညာလက်ကြီးဖြင့် ကျောကိုပွတ်၍ပေးနေလေ၏။ မင်းသား၏ လှိုက်လှဲသော ကရုဏာ ပိန်ချုံးစွာ ဖြစ်ပျက်နေခြင်းကို တွေ့မြင်ရသော ခင်ဆွေတင့်မှာ စပါးကြီးညှို့မိခံရသကဲ့သို့ ငြိမ်၍ နေမိရှာ၏။ မင်းသား၏ ချစ်ခင် ကြင်နာခြင်းသည် အပရိက ပြုမူခြင်းကို မိမိ သည်းခံထိုက်သည်ဟု မတွေးတောမိစေကာမူ ထိုသဘော အတိုင်း လိုက်လျောနေမိလေ၏။ မင်းသားလည်း ယုယ ကြင်နာသော အမူအရာနှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်၍ ထိုင်စေပြီး “ခဏနေဦးနော် ခင်ဆွေ”ဟု ပြောဆိုကာ နေရာမှ ထလိုက်ရာ မင်းသားသည် အနည်းငယ် ယိုင်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါကျမှ အမူးမပြေသေးသည်ကို ခင်ဆွေ တွေးမိလေ၏။ မင်းသားကား အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပြီးလျှင် ၅ မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် ဆင်း၍လာလေ၏။ မင်းသားလက်ထဲတွင်

အထုပ် တစ်ထုပ် ပါလာ၏။ မင်းသားကား ခင်ဆွေတင့် အနားသို့ တိုးထိုင်လိုက်ရင်း-

“ခင်ဆွေရဲ့လက်စွပ် ချွတ်ပေးစမ်းပါ” ဆိုသဖြင့် ခင်ဆွေတင့်သည် သူ၏ ဘယ်လက်သူကြွယ်က စိန်ခြယ်လက်စွပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက် လေ၏။ မင်းသားလည်း သူ၏အထုပ်ထဲမှ အလွန် အရည်ကောင်းသော ကျောက်နီ လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ထုတ်ပြကာ ခင်ဆွေ၏ဘယ်လက်ကို ဆွဲယူလျက် လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ဆင်၍ ပေးလေ၏။ တစ်ဖန် အထုပ် ထဲက ဂွမ်းတစ်ဆုပ်လောက်ကို အပေါ်က အုပ်ပြရာ ဂွမ်းများ နီရဲသွား လေ၏။

“ဒါဟာ ကလကတ္တား ကျောက်ပွဲစားတစ်ဦးက ၂ သောင်းပေးတာတောင် မရောင်းဘဲ ထားတာ။ ခင်ဆွေ ဝတ်ဖို့ဆိုပြီး အစ်ကိုကြီး ပန်းထိမ်မှာ အပ်ထားပြီး ၃ ရက်လောက်ကမှ ယူခဲ့တယ်”

ခင်ဆွေတင့်ကား ဤမျှ အရည်အရောင် ကောင်းသော ကျောက်နီ ကို မမြင်ဖူးသဖြင့် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားလေ၏။ မိမိ လက်သူကြွယ်နှင့် အံ့ကိုက်ဖြစ်အောင် ခန့်မှန်းထားသော မင်းသား၏စိတ်ကူးကိုလည်း အံ့သြမိလေ၏။ မင်းသားကား အထုပ်ထဲမှ အခြားအထုပ်ငယ် တစ်ခုကို ဖြေပြန်လေ၏။ အလွန် မှည့်ဝင်း ကြည်လင်သော ထုပ်ကွပ် လက်ကောက် ၅ ရန်ကို မြင်ရလေ၏။

“ဒါဟာ ရွှေဗမာအလေးချိန် တစ်ဆယ်သားကို ၅ ရန်ထဲ ကွင်းထားတာ ခင်ဆွေ။ ဘယ်လောက်တန်မယ် ထင်သလဲ”

မင်းသားသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ခင်ဆွေတင့်၏လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်စီ ဆွဲကိုင်ကာ ကိုယ်တိုင် ဝတ်၍ ပေးလေ၏။ နားတွင်လည်း မင်းသားပေးသော စိန်နားပွင့် ရှိသေးရာ များစွာ တင့်တယ်ကာ ရှုချင်စဖွယ် ဖြစ်နေလေ၏။

“ပုရပိုက်ခေါက်ဆိုရင် တစ်ကျပ်သားကို ၄၅ ဈေး ပေါက်တယ် အစ်ကိုကြီး”

“ပုရပိုက်ခေါက် မဟုတ်ဘူး ခင်ဆွေ၊ ပုရပိုက်လို ရွှေမျိုး တစ်ကျပ်သားကို တစ်မတ်လောက်ကျန်အောင် ကြည့်ပြီးထားတာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ၁၈၀၀ လောက် တန်မှာပေါ့ အစ်ကိုကြီး”

မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်၏မျက်နှာကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်နေလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်မှာလည်း မိမိ၏ဖခင်ကိုယ်တိုင် အတွင်းဝန်ကြီး ဖြစ်စေကာမူ ၂ သောင်း၊ ၃ သောင်းတန် ပစ္စည်းကို မင်းသားကဲ့သို့ ရက်ရောစွာ ပေးနိုင်မည် မဟုတ်သဖြင့် အဖိုးတန်ရတနာများ ရရှိခြင်းအတွက် ပီတိသောမနဿ ဖြစ်ကာ မင်းသားအား လှပ ကြည်လင်သော မျက်လုံးဖြင့် ပြန်လှန် ကြည့်ရှုနေမိလေ၏။

“ခင်ဆွေ ဒါတွေကို အစ်ကိုကြီး ဘယ်သဘောနဲ့ ပေးတယ် ထင်သလဲ”

“နှမတော် အရင်းကလေးလို ချစ်လို့ ပေးတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ဒီလိုဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးတော့ တစ်မျိုး ချစ်နေတာပဲ။ အဲဒီတစ်မျိုး ချစ်တာမျိုးကို ခင်ဆွေက ပြန်မချစ်ပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး စေတနာတော့ မပျက်ပါဘူး။ ခင်ဆွေကကော တစ်မျိုး ချစ်နိုင်မလား လို့”

မင်းသားသည် လက်ဝတ်လက်စားများ ဝတ်ဆင်ပေးပြီးနောက် လူပျိုစကား တဲ့တိုး ပြောနေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာလည်း တစ်မျိုးချစ်ရန် ခဲယဉ်းမည် မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ဤသို့ တစ်မျိုးချစ်ရန်လည်း မဖြစ်။ မင်းသားအားလည်း ပစ်ပစ်ခါခါ မပြောရက်သောကြောင့်-

“ခင်ဆွေကလည်း အစ်ကိုကြီးအရင်းလို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောဖူးသားပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဆွေ၊ ၇ ရက်လောက် ကွဲတာနဲ့ အစ်ကိုကြီး ဘယ်လောက် ချိုးသွားသလဲ။ ဒီတော့ ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်တယ်။ အစ်ကိုကြီး အလုပ်အကိုင် အကြံအစည်လည်း အောင်မြင်လုနီးတာမို့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးရတယ်။ ဒီလို ရတာလည်း ခင်ဆွေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ဖြစ်မှ ရတာပဲ။ ခင်ဆွေသဘောကိုလည်း အစ်ကိုကြီး သိပြီ။ ခင်ဆွေ အစ်ကိုကြီးကို ချစ်တာလည်း ယုံကြည်တာပဲ။ ခင်ဆွေ တစ်သက်လုံး အပျိုလို မနေဘဲ ယောက်ျားယူသွားရင် အစ်ကိုကြီး ရင်ကွဲ မကျန်ရစ်ပေဘူးလား။ ဒါကြောင့် တစ်မျိုးချစ်မှ အတူနေရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးရလာတယ် ခင်ဆွေ။ ပြောစမ်းပါဦး၊ အစ်ကိုကြီးကို ချစ်နိုင်မလား လို့”

မင်းသားကား ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ပြောတုန်းပင် ဖြစ်ရာ ခင်ဆွေ တင့်မှာ မျက်တောင်ကော့ကလေးကို တစ်ချက် နှစ်ချက် ခတ်လိုက်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်-

“ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဆွေ အိမ်ထောင်မပြုဘူး။ အခုလို နေ့စဉ် ဝင်ထွက်နေရင် အစ်ကိုကြီး မကျေနပ်ဘူးလား”

“ကျေနပ်ပါတယ် ခင်ဆွေ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး စိတ်ကိုလည်း အစ်ကိုကြီး စိတ်မချဘူး။ မတော်တဆ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်နေရင် ခက်ကုန်မှာစိုးလို့။ ကွဲကွဲပြားပြား မေးနေရတာ”

“ဒီလိုလုပ် အစ်ကိုကြီး၊ ၂ နှစ် စဉ်းစားချိန်ပေးပါ။ ခင်ဆွေ အစ်ကိုကြီးကို စိတ်ပြောင်းပြီး ချစ်နိုင် မချစ်နိုင် စဉ်းစားပါရစေ”

“ဟာ... ၂ နှစ်တောင်၊ ဘယ်မှာနေနိုင်မလဲ ခင်ဆွေ”

ခင်ဆွေတင့်သည့် သွားကလေးများ ပေါ်အောင် ပြုံးလျက်-

“တစ်နှစ်ကော”

“ကြာပါသေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ခြောက်လလောက်ကော...”

“ထားပါတော့”

“ဒီခြောက်လအတွင်းမှာ အစ်ကိုကြီးစိတ်ကို ထိန်းရမယ်နော်”

“ဒီလိုတော့ တာဝန်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထိန်းနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“မထိန်းနိုင်လို့ ခင်ဆွေက ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားရင်ကော”

“ဒီတော့လည်း အစ်ကိုကြီးကံပေါ့ ခင်ဆွေ၊ အစ်ကိုကြီး စိတ်ညစ်စိတ်ယုတ်နဲ့ ပြုမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။

ခင်ဆွေ ခဏရပ်စမ်းပါ။ ဟိုမှာကြည့်စမ်း” ဟု နံရံတစ်ခုတွင် ကိုယ်တစ်ဝက်ခန့်ပေါ်သော မှန်ကြီးကို ညွှန်ပြလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်လည်း မှန်ထဲတွင် မိမိ အရိပ်ကို ကြည့်ရှုရာ ဓာတ်မီးရောင် ဟပ်နေသော စိန်နားပွင့်၊ ရွှေလက်ကောက်၊ ကျောက်နီပတ္တမြား လက်စွပ်တို့ဖြင့် များစွာ ကျက်သရေရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မင်းသားလည်း ခင်ဆွေတင့်၏ဘေးမှ ရပ်ကာ မှန်တွင် ယှဉ်၍မြင်ရအောင် တိုးလိုက်ရာ နှစ်ဦးသားမှာ များစွာ ရှေ့နောက်ညီလျက် ရှိသည်ကို မြင်ရလေ၏။ မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ မိမိဘက်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်စေပြီး ရင်ချင်းအပ်ကာ ခပ်ကြပ်ကြပ် ပွေ့ဖက်ရင်း ငုံ့၍ ပါးပြင်ကလေးကို မွှေးလိုက်ရာ-

“အို... အို အစ်ကိုကြီး၊ အစ်နေတာပဲ။ ဘယ်နှယ်လုပ်တာတုံး” ဟု ဆိုရသော်လည်း ရှိသမျှ အကြောအခြင်တို့သည် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်၍သွားကာ ရင်တဖိုဖိုနှင့် တုန်၍နေလေ၏။ မင်းသား၏ရင်ဝမှာလည်း ထိုနည်းအတူ တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်၍နေ၏။ ကြာရှည်နေလျှင် နှစ်ဦးသားမှာ စိတ်မချုပ်တည်းနိုင်အောင် ဖြစ်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်အား လွှတ်လိုက်ကာ သက်ပြင်းရှူလိုက်ရင်း-

“ခင်ဆွေ စိတ်ဆိုးသွားသလား၊ အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး”

“မဆိုးပါဘူး၊ ဝမ်းနည်းတာပေါ့”

ခင်ဆွေတင့်သည် မျက်ရည်ဝိုင်း၍လာပြန်လေ၏။ မင်းသားမှာ ခင်ဆွေတင့်အား ပွေ့၍ ချောမည်လုပ်ပြီးမှ သူ့လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ရင်း

မျက်တောင်စင်း၍ ကြည့်ရှုနေရက

“ကဲ.. ကဲ... ခင်ဆွေ ပြန်တော့၊ ကြာရင် အစ်ကိုကြီးရဲ့ စိတ်ဆင်ရိုင်းကို ချွန်းအုပ်လို့ရမယ် မထင်ဘူး”

ခင်ဆွေတင့်မှာ ခွသမားကြီးအတွက် စိတ်ဆိုးရမှာလည်း မဆိုးရက်၊
ငြိမ်ခံနေရမှာလည်း အခက်နှင့်ပင် မိန်းကလေးတို့၏သဘာဝကို
မလွန်ဆန်နိုင်သည့်အတိုင်း ခြေခပ်ဆောင့်ဆောင့် နင်း၍ အပြင်သို့ ထွက်လေ၏။

“ခင်ဆွေ”ဟု မင်းသားက ခေါ်လိုက်ပြန်ရာ၊ အပေါက်ဝက
သမင်လည်ပြန်ကလေး ကြည့်၍နေမိသည်မှာ မင်းသားအား ပိုမို စွဲလမ်းစေတော့၏။

“နက်ဖြန် ဘက်တမင်တန်ကစားရအောင် ကျောင်းကပြန်ပြန်ချင်း
လာခဲ့နော်”

“မလာဘူး”

“အနို့.. ဘယ်တော့လာမလဲ”

“ဘယ်တော့မှ မလာဘူး”

ခင်ဆွေတင့်သည် ပြောပြောဆိုဆို ထွက်၍ လာခဲ့လေ၏။ လမ်း
တစ်ဝက်ကျမှ လည်ပြန် ကြည့်ရှုနေရာ စိုးရိမ်စွာ ဆင်ဝင်ပေါက်မှ လက်မြှောက်
ကျန်ရစ်သော မင်းသားကို မြင်ရလေ၏။ တစ်ဖန် ဝင်း ပေါက်သို့ တိုး၍လာခဲ့ပြီး
လည်ပြန်ကြည့်သောအခါ မင်းသားမှာ လမ်းခုလတ်တွင် ရောက်အောင်
လိုက်လာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် သမင်မကလေးကဲ့သို့ မိမိ ခြံဝင်းထဲသို့ လျင်မြန်စွာ
ကူးဝင်ခဲ့လေ၏။

<https://t.me/mmebooks>

အပိုင်း (၉)

လွတ်လပ်ရေးလမ်း ဘယ်သို့မှန်း

အချိန်မှာ ၈ နာရီသာသာမျှ ရှိသေးရာ ဦးလှဘော်နှင့် ဒေါ်မြမြတင်လည်း လက်မှ အရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ဝင်လာသော သမီးအား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

“အစ်ကိုကြီးကတော့ အတော်ခင်နေရှာပြီ၊ သနားစရာပဲ။ ဒါပေမဲ့လေ ကိုယ့်ဝတ္ထရား ကိုယ်ဆောင်ရွက်ရတာပဲလို့ သနားလျက်နဲ့ တော်သလို ပြောနေရတာပဲ။ ဒါတွေပေးတာသာ ကြည့်ပေတော့ မေမေ” ဟု ခင်ဆွေတင့်မှာ မိဘနှစ်ဦးနှင့် နီးကပ်စွာ ထိုင်လိုက်ရင်း လက်ဝတ် လက်စားများကို ပြသနေလေ၏။

“ဒီလက်စွပ်ဟာက ကာလကတ္တားက ၂ သောင်းပေးတာတောင် မရောင်းဘူး တဲ့”

ဦးလှဘော်ကား အတွင်းဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာ သူဌေးကဲ့သို့ မကြွယ်ဝသော်လည်း ပစ္စည်းယူ၍ လူကို အပြစ်ရအောင် ပြုမူခြင်းကိုကား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သဘောမတူနိုင်သဖြင့် သမီးလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေရန် သဘောထားကာ ပြုံးချိုသော အမူအရာနှင့်

“ဒါတွေတော့ များလွန်းပါတယ် သမီးရယ်၊ ဖေဖေတို့က စိုက်ဝယ်ရအောင်ကလည်း သမီးမှာ ၄-၅ ထောင်ဖိုးလောက် ရှိနေတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ သူ့ပစ္စည်းကို ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ပြန်ပေးရရင် ကောင်းမလားကွယ်”

“ပြန်ပေးရင် စိတ်ဆိုးမှာ ဖေဖေ၊ အမှုစုံစမ်းမရခင် ဒီလိုပဲ ယူထားပြီး အမှုပြီးတော့ ပြန်ပေးလိုက်တာပေါ့”

“အေး... ဒီလိုလည်း ကောင်းပါရဲ့”ဟု ပြောကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ရှူဖွာ၍ နေလေ၏။ ဒေါ်မြမြတင်မှာမူကား အထက်တန်းစားပင် ဖြစ်သော်လည်း မိန်းမတို့ဓမ္မတာ ရတနာရွှေကျောက်ကို နှစ်သက်သည့်အတိုင်း တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ဝင်ရောက် ပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ ဝမ်းတွင်းက ပီတိဖြစ်နေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်လည်း မိဘများနှင့် ခဏမျှ စကားပြောပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

ခင်ဆွေတင့်ကား အချစ်သည် လူ၏စိတ်ကို လှည့်စားတတ်ကြောင်းကို ကောင်းစွာ မစဉ်းစားမိချေ။ ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် ဇာခြင်ထောင်အမိုးကို ကြည့်နေရင်း မင်းသားအား မိမိ ပြုမူခဲ့ပုံကို တွေးတောနေလေ၏။ ငါ ဘောက်လုပ်ပစ်ခဲ့တာ သူ့မျှ အဟုတ် ထင်ပြီး စိတ်ညစ်နေရှာမှာပဲ။ တကယ့် လူသူတော်ကောင်းကြီးပဲ။ သဒ္ဓါ ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းတော့တာပဲ ဟု မင်းသား၏အကြောင်းကိုသာ စိတ်တွင်း၌ စားမြုံ့မပြန်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်၍နေလေ၏။ အချိန် အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားရာ နံနက်စောစောတွင်လည်း ရှေးကကဲ့သို့ပင် မင်းသား၏အိမ်ဘက်သို့ ဆင်ဝင်အပေါ်ထပ်မှ ထွက်ကာ မျှော်မှန်းကြည့်မိ၏။ ဘုရားရှိခိုးချိန်၌ မင်းသား၏ဘုရားရှိခိုးသံကို မကြားရချေ။ ၅ နာရီခွဲသာသာတွင်လည်း လမ်းလျှောက်ထွက်သည်ကို မမြင်ရသဖြင့် ဂနာမငြိမ်ဘဲ အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍ ပန်းခြံတွင် လမ်းလျှောက်နေမိလေ၏။ နံနက်ပိုင်းတွင် မင်းသားထံသို့ သွားလိုသော်လည်း ကျောင်းက စာများ ကြည့်ရှု မှတ်သားရန် ရှိသေးသဖြင့် စာကြည့်ခန်းသို့ လာကာ ကြည့်ရှု မှတ်သားနေလေ၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကျောင်းတက်ရာ၌လည်း စာတွင် စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ မင်းသား၏ သန်မာသော လက်ကြီးများဖြင့် ရင်ချင်းအပ်ကာ ပွေ့ဖက်ထားပုံ၊ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ညာ အပြန်အလှန် မွှေးလိုက်ပုံများမှာ ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်ပျက်သကဲ့သို့ ရင်တခုန်ခုန်နှင့် စဉ်းစားနေမိလေ၏။ ညနေ ကျောင်းဆင်း၍ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဆွယ်တာအင်္ကျီ၊ သရက်ထည်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ကာ အချိန်ကြာကြာ မစောင့်တော့ဘဲ ဘက်တမင်တန် ရက်ကက်တစ်ချောင်း ယူပြီးလျှင် မင်းသား၏အိမ်ဘက်သို့ ကူးခဲ့လေ၏။ အချိန်ကား ၄ နာရီခွဲခန့် ရှိသေး၏။ ခင်ဆွေတင့် ဆင်ဝင်အောက်ထပ်သို့ ရောက်လျှင် ဦးရဲကျော်ခေါင်ကိုသာ တွေ့ ရသဖြင့် မေးမြန်းမည်ပြုစဉ်-

“ဪ... ကလေးမ၊ ပေါ်လာပလား။ မနက်ကလည်း ခေါင်းခဲတယ်ဆိုပြီး ထမင်းမစားဘူး။ တစ်နေ့လုံး အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်နေတာ ခုထက်ထိပဲ။ ထိပ်ထားဘုရား (မယ်တော်) ကတော့ ကိုယ်မပူဘူးလို့ ပြောတာပဲ”

အဘိုးကြီးသည် စိတ်ရှုပ်ဟန်နှင့် ဆီးကြို ပြောလိုက်ရာ ခင်ဆွေတင့်သည် အဘိုးကြီးအား စကားပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကဲ့သို့ ရက်ကက်နှင့်တကွ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လေ၏။ မင်းသား၏ အိပ်ခန်းဘေးသို့ ရောက်လျှင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်မိကာ “အစ်ကိုကြီး” ဟု ခေါ်လိုက်ရာ လူမမာသည် ဖြုန်းခနဲ လှည့်လိုက်၍ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ပြီး

“ခင်ဆွေ”ဟု ခေါ်ကာ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်၍နေလေ၏။

“ခင်ဆွေ လာတယ်နော်၊ ခင်ဆွေ စိတ်မဆိုးဘူးလား”

ခင်ဆွေတင့်သည် ခေါင်းကလေးကို ညင်သာစွာ ခါ၍ပြရာ မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်အား ဖက်နမ်းမည် လုပ်ပြီးမှ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလျက် လက်ကို ရုပ်သိမ်းကာ ငေး၍ကြည့်နေလေ၏။ ဘေးလူ တစ်ဦးတစ်ယောက်သာ မြင်လျှင် သိပ်အနမ်းသန်တဲ့ မင်းသား ဟု ပြုံးရယ်မည် ဖြစ်သော်လည်း နှစ်ဦးသားမှာ အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ၊ မိနစ်ခန့် ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။ မင်းသား ကား သက္ကလတ်လုံကွင်း၊ ရှပ်လက်တုံ၊ လက်ပတ်နာရီနှင့် ခါးတွင် သားရေအိတ် မပါဘဲ ခြောက်လုံးပြူးကို ထိုး၍ ထားလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်လည်း အချက်ရကာ

“မမာလို့ အိပ်တဲ့လူက ခြောက်လုံးပြူး ခါးထိုးရသလား”

“ခင်ဆွေ မသိဘူးနော်၊ ဒီ ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ နဖူး ဘယ်နှခါလောက် ချိန်ရှယ်မိတယ် မှတ်သလဲ။ ခင်ဆွေကို နောက်ဆုံး စကား တစ်ခွန်း ပြောချင်လို့သာ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ပြောလေ၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“အခုတော့ ခင်ဆွေ ရောက်နေဖြင့်ဟာ ပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ လာ... လာ ဘက်တမင်တန် ကစားမယ်”ဟု ခင်ဆွေတင့်၏လက်ကလေးကို ဆွဲခေါ်သွားရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ ရက်ကက်ကလေးကို ကိုင်ရင်း အောက်ထပ် ဆင်ဝင်ပေါက်ထိအောင် လိုက်ပါသွားမိလေ၏။ ကုလားများလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခင်ဆွေတင့်နှင့် မင်းသားအား ဘက်တမင်တန် ကစားမည့်ဟန်ကို မြင်ရရာ ပျာပျာသလဲ ပိုက်များကို တန်း၍ ရက်ကက်ငယ်နှင့် ကြက်တောင်ကိုလည်း အသင့်ပြင်ထားကြလေ၏။

“ကစားမယ့်ဟာ ခြောက်လုံးပြူးကြီး ချထားပါဦးလား အစ်ကိုကြီး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခလုတ်ထိန်းထားတယ်” ဟု နှစ်ယောက်သား တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ကစားနေကြလေ၏။ နာရီဝက်ခန့် ကြာလျှင် ခင်ဆွေတင့်မှာ ချွေးများထွက်၍ ဆွယ်တာအင်္ကျီနှင့် ရင်သားမှာ ကပ်၍ နေ၏။ မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်အား ဘက်ရိုက်ရာက လှမ်းကြည့်ရင်း-

“ကဲ... တော်ကြဦးစို့ ခင်ဆွေ၊ အစ်ကိုကြီး အားမရှိသေးဘူး” ဟု ပြောသဖြင့် ခဏနားပြီး ခင်ဆွေတင့်သည် မိမိကိုယ်ကို ငဲ့၍ ကြည့်ရာ ရင်သားနှစ်စုံမှာ ဆွယ်တာအင်္ကျီ ချွေးရွဲကာ ကပ်၍နေခြင်းကြောင့် မြင် မကောင်းအောင် ဖြစ်၍နေသဖြင့်-

“အစ်ကိုကြီး အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အို... စကားစမြည် ပြောပြီး ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်တာပေါ့”

“အို... ခင်ဆွေ အိုက်လွန်းလို့ပါ။ ရေချိုးပြီးမှ လာခဲ့ပါမယ်”

“ဒါဖြင့် သွားလေ၊ ချက်ချင်း လာခဲ့နော်။ ဒီမှာ ထမင်းစားရမယ် ဟုတ်လား”

ခင်ဆွေတင့်သည် “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဆိုကာ အိမ်ဘက်သို့ ကူး၍ သွားလေ၏။ နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် မန္တလေးလုံချည် အပြာကွက်၊ ပင်နီချော ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ သနပ်ခါးရည်ကျဲကျဲ၊ ဇေယျရစ် ဆိုရမလောက် အရောင် ကောင်းသော လက်ကောက်များနှင့် ဝင်ရောက်လာရာ မင်းသားသည် အချိတ်လုံကွင်း၊ ရှပ်အင်္ကျီနှင့် မျက်နှာစင်စင်ကြယ်ကြယ်ဖြင့် ဆင်ဝင်အောက်က စောင့်၍ ပြုံးကြည့်နေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့် အနီးသို့ ရောက်လာမှ-

“လာလေ ခင်ဆွေ၊ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စကားပြောရအောင်၊ ၅ နာရီ ရှိသေးတယ်၊ ၆ နာရီခွဲမှာ ထမင်းစားကြတာပေါ့”

ခင်ဆွေတင့်လည်း စကားပြန်မပြောဘဲ မင်းသားနှင့်အတူ စာ ကြည့်ခန်းသို့ ဝင်ကြကာ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးစီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာ ထိုင်၍ နေကြလေ၏။

“ခက်တာပဲ ခင်ဆွေ၊ ခင်ဆွေနဲ့ တစ်နေ့တခြား ကြည့်ရင်း ပိုချောပြီး တစ်နေ့တခြား ပိုချစ်နေတော့တာပဲ။ ခင်ဆွေကော အစ်ကိုကြီးကို တစ်နေ့တခြား ပိုပြီး မချစ်ဘူးလား”

ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသား၏မျက်နှာကို ကြည့်၍ ပြုံးနေလေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရာမှ မင်းသား အာရုံပြောင်းလွဲသွားရန် မျက်နှာတစ်မျိုး ပြင်ပြီး

“ဒါထက်လေ အစ်ကိုကြီးအတွက် သတင်းထူးတစ်ခု ကြားရတယ်”

“ဘာသတင်းလဲ ခင်ဆွေ၊ ဘာများ ထူးလို့လဲ”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်က လုပ်သားတွေကို စစ်ရေးမပြရ၊ စက်ပစ်မသင်ရလို့ စော်ဘွားက တားထားတယ်ဆို။ ဖေဖေက အတွင်းဝန်ကြီး ဆိုတော့ ဒါတွေ ကြားရတာပေါ့ အစ်ကိုကြီး”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ကြားသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ အစ်ကိုကြီးဆီလည်း တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိပြီ၊ စာ ရထားတယ်။ ဒီကိစ္စကို ဘုရင်ခံဆီ စာတင်ထားတယ်။ ဘယ်ဥပဒေနဲ့ တားနိုင်သလဲလို့”

“ရှမ်းပြည်နယ်မှာဆိုတော့ မြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့ အပျော်ထမ်းတပ်တွေလို

မထင်ဘဲ သူပုန်ထဖို့ စစ်ရေး လေ့ကျင့်နေတယ် ထင်ကြမှာစိုးလို့ပေါ့”

“ဪ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘယ်သောက်ရူးက သူပုန်ထရမှာလဲ။ ဗမာလူမျိုး၊ ရှမ်းလူမျိုး တိုင်းရင်းသားမှန်သမျှ ကျန်းမာဖို့၊ ကာယဗလ ဖွံ့ဖြိုးဖို့၊ စစ်ရေးစစ်ရာ နားလည်ဖို့ ဆိုပြီး လေ့ကျင့်ပေးတာပဲဟာ။ စစ်ရေးလေ့ကျင့်တိုင်း သူပုန် ထ တယ်ထင်တဲ့ လူများ အံ့သြပါရဲ့ ခင်ဆွေ”

မင်းသားမှာ မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် ပြောဆိုနေရာ ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသား၏မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို မသိမသာ ကြည့်ရှုနေမိလေ၏။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် မင်းသားနှင့် ခင်ဆွေတင့်မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သူမသာ ကိုယ်မသာ ဖြစ်ကြသော်လည်း နိုင်ငံရေး၊ သူပုန်ထရေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် မင်းသားမှာ ဧရာမလူကြီး ဖြစ်နေ၍ ခင်ဆွေတင့်မှာ မွေးခါစ ကလေးမကလေးကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ခင်ဆွေတင့်အား ဧရာမလူကြီးကဲ့သို့ အရေးလုပ်ကာ

“ဒီလို ခင်ဆွေ၊ အစ်ကိုကြီးက ရှမ်းနဲ့ ဗမာဟာ အသားဖြူတာက လွဲရင် မျက်နှာပုံပန်း၊ အယူဘာသာ ဓလေ့ထုံးစံပါ အတူတူမို့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ရောစပ်လို့ ရတယ်။ တိုင်းပြည် အနားသတ်အတွင်းက တိုင်းရင်းသား မှန်သမျှ ရှမ်းလူမျိုးသာ မဟုတ်၊ ကရင်-ကချင်-ချင်း အစရှိတဲ့ ရှမ်းလူမျိုးတွေနဲ့လည်း တစည်းတရုံးတည်း တစ်သွေးတစ်စိတ်တည်း ညီရင်းအစ်ကို မောင်ရင်းနှမလို ခင်မင်သင့်ကြတယ်။ ဘယ်သူက ရိုင်းလို့၊ ဘယ်သူက ယဉ်တယ်လို့ အသားယူဖို့ အချိန်မဟုတ်။ ကိုယ့်သွေး ကိုယ့်သားလို သဘောထားပြီး ရိုင်းလျှင် ယဉ်တဲ့လူက ပြင်ပေးရမပေါ့။ အဲဒီလို သွေးစည်းတရားတွေ ဟောဖူးတယ်”

“ဒါ ကောင်းသားပဲ အစ်ကိုကြီး၊ နိုင်ငံကြီးရှင် ဝါဒကတော့ သွေးခွဲအုပ်မှ သူတို့အုပ်ချုပ်ရေး အထမြောက်မှာမို့ ကရင် ဆိုရင် ဗမာစာကိုပင်ပေါက်ကလေးတွေလို တောင်ပြောင်း မြောက်ပြင်နဲ့ ကရင်စာ ထွင်ပေးကြတယ်။ ကချင်နဲ့ ချင်းကို ဆိုရင်လည်း သူတို့ အသံထွက်ကို အင်္ဂလိပ်အက္ခရာနဲ့ စာလုံးပေါင်း သင်ပေးတယ်။ ခရစ်ယာန်တွေ ဖြစ်အောင်လည်း တရားဟောပြီး သိမ်းသွင်းကြတယ်။ ဒီတော့ တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲနေကြတာပေါ့”

“အံ့မာ ခင်ဆွေလည်း ဒါတွေ နားလည်နေပါပကော”

မင်းသားသည် ထိုစကားကို ပြောလိုက်ရာ နိုင်ငံရေး အယူအဆနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခင်ဆွေအား ကလေးသဖွယ် သဘောထားသည်ကို ခင်ဆွေ နားလည်သဖြင့်

“ခင်ဆွေလည်း ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အတန်းထဲမှာလည်း ပေါ်လတီကယ်

ဆိုင်းရင်းစ် (နိုင်ငံရေးပညာ) တွေ ဘာတွေ သင်နေရတဲ့ဟာ။ နည်းနည်းပါးပါတော့ သိတာပေါ့”

“အေး... ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကိုကြီး ပိုပြီး ဝမ်းမြောက်ရတာပေါ့။ ဒါထက် ခုနက စကားကို ဆက်ရဦးမယ်။ အစ်ကိုကြီးက ရှမ်းစော်ဘွားတွေ၊ လူကြီးလူကောင်းတွေ ပေါင်းတော့ သူတို့ ဘယ်လို တွေးကြသလဲ။ မြန်မာပြည်မှာတော့ ဆရာစံ သူပုန်ထပြီးကတည်းက လူစုခိုအောင်း သူပုန်ထစရာ တောင်ကုန်းတောမြိုင် မှန်သမျှ ဖျက်ဆီးထားတဲ့ဟာထား၊ လမ်းများ ဖောက်တဲ့နေရာဖောက် လုပ်ထားလို့ ရှမ်းပြည်နယ်က သူပုန်ထမယ် ကြံတယ်လို့ တွေးနေကြတယ်”

“တွေးမယ်ဆို တွေးစရာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ရှမ်းနဲ့ ဗမာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေကြပြီး လွတ်လပ်တဲ့ မြန်မာပြည်ကြီးကို တိုင်းရင်းသားတွေချည်း ညီတူညီမျှ အကျိုးခံစားရမယ်ဆိုရင် အမြော်အမြင်ရှိသူတိုင်း ဝမ်းမြောက်ကြမှာပေါ့။ အခုတော့ ရှမ်းလည်း အင်္ဂလိပ်ကျွန်၊ ဗမာလည်း အင်္ဂလိပ်ကျွန်၊ ကျွန်တွေချည်းပဲ။ ဒီတော့ ရှမ်းတွေက သဘောပေါက်၊ ရှမ်းတောင်ကုန်း လျှိုချောင်ကြားမှာ လက်နက်တွေ လုပ်တန်လုပ်၊ ဖွက်တန် ဖွက်ထား၊ အပျော်ထမ်းတပ်တွေ များများဖွဲ့၊ အရေးတဲ့ဆို တောမီးလောင် တောကြောင် လက်ခမောင်းခတ် ဆိုတာလို ကမ္ဘာ့အရေးနဲ့ ဗြိတိသျှ အပူတိုက်နေတဲ့အခါ အချောင် သူပုန်ထရုံပဲ။ အစ်ကိုကြီး ဒီလိုတွေးပြီး ကြံစည်တာ ဖြစ်မယ်လို့ တွေးချင်ရင် တွေးမှာပဲ”

“တယ်လာတဲ့ ခင်ဆွေပါလား၊ အစ်ကိုကြီးကို တကယ့် သူပုန်ကြီး ဖြစ်အောင် ပြောနေပြန်ပါပြီ။ နဂိုကမှ စုံထောက်ဆိုတဲ့ အကောင်တွေက တလိုက်တည်း လိုက်နေကြတဲ့အထဲမှာ”

ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသားက လိုက်လျောပြောလေမည်လား ဟု ရေလာမြောင်းပေး ပြောဆိုနေရာ မင်းသားက လိုက်လျောခြင်း မရှိ သဖြင့် အခက်ကြုံ၍နေလေ၏။ ဘယ်က စကား စ ရမည်လဲ၊ ခဏမျှ တွေးနေစဉ် မင်းသားက

“တစ်ခါက ရမည်းသင်းနယ်မှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဂူလဖရံသတ္တုတွင်း ရှိတာနဲ့ ဒိုက်နမိုက် တောင်းတော့ တော်တော်နဲ့ လိုင်စင်မပေးဘူး။ အတော် ပြောယူရတယ်။ ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးက ဒါဖြင့်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ဖို့ ခွင့်ပြုပါဆိုတော့ ဒီလိုလည်း ခွင့်မပြုဘူး”

“အစ်ကိုကြီး ဒိုက်နမိုက် လုပ်တတ်လို့လား”

“ဒိုက်နမိုက် (Dynamite) ခေါ်တဲ့ ယမ်းဘီလူး လုပ်နည်း ဘာခက်လို့လဲ။ နိုက်ထရိုဂလီဆရင်ကို စပ်ပြီး လုပ်ရတာပဲ။ သူက ရိုးရိုး သေနတ်ယမ်းထက်

ရှစ်ဆလောက် ပိုပြီး တန်ခိုးရှိတယ်”

“နိုက်ထရိုဂလီဆရင် ဆိုတာ ဘယ်လိုစပ်ရတာလဲ အစ်ကိုကြီး”

ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသား၏ပညာစွမ်းကို သိရှိရအောင် မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်၍ မေးမြန်းနေရာ မင်းသားမှလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြ၍နေလေ၏။ မင်းသားသည် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် စကားဆက်လျက်

“နိုက်ထရိုဂလီဆရင် (Nitro-Glycerine) ဆိုတာ မိန်းမတွေ မျက်နှာလိမ်းတဲ့ ဂလီစရင်ခေါ်တဲ့ အလှရည်ဝါဝါရယ်၊ နိုက်ထရစ် အက်ဆစ်ဆိုတဲ့ ငရဲမီး တစ်ဆ၊ ဆာလဖာရစ် အက်ဆစ် (Sulphuric- Acid) ဆိုတဲ့ ကန့်ငရဲမီးက ၂ ဆ စပ်ရတယ်။ ဒါတွေဟာ အပြောလွယ်ပေမယ့် လက်တွေ့လုပ်တဲ့အခါ မလွယ်ဘူး။ မွေတဲ့အခါမှာ သစ်သား ဝါးနဲ့ သွားမွေရင် ဒုက္ခပဲ။ ခဲသတ္တုချောင်းနဲ့ မွေရတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီဖြင့် ဗုံးလုပ်တဲ့နည်းတွေလည်း အစ်ကိုကြီး တတ်မှာပေါ့”

“တတ်တာပေါ့ ခင်ဆွေ၊ တတ်ပေမယ့် ဘာလုပ်မလဲ။ ဘယ်နေရာ အသုံးချမလဲ”

ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသား၏မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ရှုနေလေ၏။

မင်းသားကလည်း ခင်ဆွေတင့်၏မျက်နှာကို ပြန်လည် ကြည့်ရှုရင်း

“တကယ်လို့များ အစ်ကိုကြီးဟာ သူပုန်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဆိုရင် ခင်ဆွေ ချစ်နိုင်ပါဦးမလား”

“ဘာဆိုလဲ အစ်ကိုကြီး၊ ခင်ဆွေ ပြောထားသလို ချစ်မြဲ ချစ်ခင်မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးဟာ သူပုန်ထဖို့ ကြံစည်တယ်ဆိုရင် ခင်ဆွေ အတင်းတောင်းပန်မှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ခင်ဆွေရဲ့၊ နိုင်ငံ မလွတ်လပ်ချင်ဘူးလား”

“အရာရှိသမီးဖြစ်ပေမယ့် သူများနိုင်ငံလို လွတ်လပ်ချင်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူပုန်ထလို့ နိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“သူပုန်ထလို့ မနိုင်ဘူးဆိုတာလည်း မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတောင်းစားလို အခု နိုင်ငံရေးသမားတွေ လုပ်ကြတာကကော ရမှာတဲ့လား”

“တစ်စ တစ်စ တိုးတိုးပြီး ရလာမှာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသားအား ပြုံးပြုံးကလေး ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ရာ မင်းသားလည်း သွားပေါ်အောင် ပြန်ပြုံးလျက် ခင်ဆွေတင့်၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သူ၏လက်ကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် အသာကိုင်လှုပ်ရင်း

“ဪ...ခင်ဆွေ... ခင်ဆွေ”ဟု အာလုပ်သံကြီးနှင့် ညည်းလိုက်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာကား အာစေးထည့်ထားသူကဲ့သို့ မင်းသား ကိုင်တွယ် ဖျစ်ညှစ်ခြင်းကိုပင် ကျေနပ်သလို နေမိလေ၏။ ထိုအခိုက် အချိန်နှင့် မှာထားသော ဘွိုင်ကုလား ထမင်းပြင်ပြီးကြောင်း အပေါက်ဝသို့ ဦးရဲကျော်ခေါင် ပြောလာမှ စကားစကို ဖြတ်လိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ နှစ်ဦးသား ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ ထမင်းစားပွဲ၌ကား လိုသောအရာများ ဖြည့်ပေးရန် မလှမ်းမကမ်းမှ ဘွိုင်ကုလား စောင့်နေသဖြင့် အခြားစကားကို ပြောကြလေ၏။

“မယ်မယ်ဘုရားက အစ်ကိုကြီးနှင့်အတူ မစားဘူးလား”

“မစားဘူး၊ စားပြန်လည်း သစ်သီး၊ နွားနို့၊ ဆန်ပြုတ်လောက်ပဲ ခင်ဆွေ”

“လူကြီးဆိုတော့ သားငါး ရှောင်နိုင်သလောက် ရှောင်ပြီး ခုလို စားတာ အကောင်းဆုံးပဲ အစ်ကိုကြီး။ အားဖြစ်ပြီး အစာကြေလွယ်တာပေါ့”

ခင်ဆွေတင့်သည် ထိုသို့ပြောရင်း ဟင်းပွဲများ အထဲမှ ဝက်သားရီစ်၊ လက်သီးဆုပ်လောက်ရှိ အမဲနှပ်တုံးကြီး၊ ဘဲအကောင်လုံး ပေါင်း၍ ထည့်ထားသော ကြွေအုပ်၊ ဆိတ်ကလီစာ ဆီပြန်ချက်၊ ကြက်ကလေး စွပ်ပြုတ်တို့ကို ကြည့်ရှုကာ ပြုံး၍နေလေ၏။ မင်းသားလည်း ခင်ဆွေအား ကြည့်ကာ

“အစ်ကိုကြီးတို့က သန်တုန်း မြန်တုန်းကို ခင်ဆွေရဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ

“ခင်ဆွေက အစ်ကိုကြီးကို ဘာမှ မပြောရပါကလား”ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ဖြေလိုက်လေ၏။

မင်းသားကား ဘယ်လက် ခက်ရင်းဖြင့် ဘဲကောင်လုံးပေါင်းပေါ်သို့ ထိုးဖိထားလျက် ညာလက်ဖြင့် စားပွဲစားနှင့် လှီးကာ လှီးကာ ခင်ဆွေတင့်၏ပန်းကန်ပြားထဲသို့ ထည့်ပေးနေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာလည်း ဤကဲ့သို့ ယုယ ကြင်နာစွာ ပြုစုနေသည်ကို များစွာ ကျေနပ်၍နေလေ၏။ ခဏမျှ ငြိမ်သက်စွာ စားသောက်ကြပြီးနောက် အပြင် စာကြည့်ခန်းသို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြပြန်လေ၏။ ခင်ဆွေ တင့်ကား စောစောက ရသမျှ ရာထူးတွေ လက်ဝယ်ရအောင် ယူပြီး ကောင်းအောင်လုပ်သွားရင် တစ်စ တစ်စ တိုးရမှာပေါ့ ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ မင်းသားက အဖြေမပေးဘဲ “ဪ... ခင်ဆွေ.. ခင်ဆွေ” ဟု ညည်းလိုက်ပုံကို သတိရသဖြင့် ထို စကားစကို ကောက်လျက်

“နေပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဗမာတွေ ဝန်ကြီးချုပ် ရာထူးတွေ ယူ ကိုယ်ရတဲ့ အာဏာနဲ့ တိုင်းပြည်အကျိုးရှိအောင် လုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“လူကောင်းရရင်တော့ ကောင်းသင့်သလောက် ကောင်းမှာပဲ။ လူကောင်း မရရင် တိုင်းပြည် ဖွပ်သထက် ညစ်မှာ ခင်ဆွေ”

“အနို့... ဘယ်လိုလုပ်မှ · ကောင်းသလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ သူပုန် ထ မှလား”

“နိုင်အောင် ထနိုင်တဲ့ အင်အားရှိရင် ကောင်းတာပေါ့ ခင်ဆွေ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်ပါတယ်။ အဲဒီအခြေရောက်ဖို့ နှစ်ပေါင်းရာစုနဲ့ တွက်ရလိမ့်မယ်”

ခင်ဆွေတင့်ကား နိုင်ငံရေး ဝါသနာပါလှ၍ မဟုတ်၊ မင်းသားထံမှ စကား အစအနကို ဆွဲယူနေခြင်းဖြစ်ရာ ထိုအချိန်အထိ မင်းသား၏သဘောထားကို ဖမ်း၍ မရသေးဘဲ ရှိလေ၏။

“အနို့ တိုင်းပြည်ကောင်းစားအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“အံ့မာလေးဟဲ့ ခင်ဆွေ၊ အတွင်းဝန်ကြီးသမီးက ဒါလောက် နိုင်ငံရေး ဝါသနာ ပါနေသလားကွယ်။ ဘာပြုလို့ ဒီလောက် သိချင်ရသလဲ”

မင်းသားသည် ပြုံး၍ပြောရင်း ပန်ကာခလုတ်ကို ထ၍ ဖွင့်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်၏ဆံပင်အဖျားစကလေးများသည် ပန်ကာလေ ဝှေ့သော အရှိန်ကြောင့် လှုပ်၍နေလေ၏။ စာကြည့်ခန်းအလယ်တည့်တည့်၊ ဓာတ်မီးပွင့်ကို ပိတ်ထားလျက် ဘေးနံရံများမှ ဖယောင်းတိုင် မှန်အိမ် သဏ္ဌာန် နံရံကပ်မှန်အိမ်အတွင်းမှ ဓာတ်မီးပွင့်များသာ အပြာရောင် သုတ်ထားသော အခန်းနှင့် ပန်ဟပ်၍ နေလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသား၏မျက်နှာကို မခိုတရို့ ကြည့်ရှုကာ

“ဗဟုသုတပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“တကယ် လွတ်လပ်ချင်ရင် စီးပွားရေး မှန်သမျှ ဗမာလက်ထဲ ရောက်အောင်လုပ်၊ ပညာရေးကို အင်္ဂလိပ်တွေထက် သာအောင် ကြိုးစား၊ အရွယ်ရောက်သူတိုင်း စစ်အတတ် တတ်အောင် မနားမနေ ဆောင်ရွက်၊ အဲသလို နှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက် ကြိုးစားရင် ကိုယ်က တောင်းနေဖို့ မလိုဘူး။ ရမှာပဲ”

“ဒါဟာ အစ်ကိုကြီး တကယ် ယုံကြည်တာတွေကို ပြောနေတာလား”

“အစ်ကိုကြီးဟာ မပြောချင်ရင် လုံးလုံး မပြောဘဲ နေတာပဲ။ လိမ်ပြီး ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး၊ နားလည်လား။ အစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင် ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ဗာဂျီးနီးယားက ဆေးမျိုးတွေ ယူပြီး စိုက်ပျိုးနေတာ။ အခု ဆေးတံဆေး ဖြစ်နေပြီ။

နိုင်ငံခြားနဲ့ ဘာမှမခြားဘူး။ တစ်ဘူး ၃ မူးလောက်နဲ့ ရောင်းနိုင်တယ်။ ဗမာ့သဘောက ဈေးနည်းရင် ညံ့တယ်၊ ဂုဏ်မရှိဘူး ထင်တတ်လို့ လက်လီ ၁၀ ပဲနဲ့ ရောင်းနေတယ်။ စပျစ်သီးနဲ့ သစ်တော်သီးတွေ စိုက်စမ်းနေတာလည်း အတော် အထမြောက်ပြီ။ သတ္တုတွင်းကတော့ မဟန်သေးဘူး။ တစ်နှစ်မှ ၃-၄ သောင်းဖိုးလောက်ပဲ ထွက်သေးတယ်”

“အနို့... လက်စသတ်တော့ အစ်ကိုကြီးဟာက စီးပွားရေး လုပ်နေတာပါကလား။ ဒါများ ဆိုင်ရာက မသိရော့လား”

“တချို့ အလုပ်ကို သိတယ်။ တချို့အလုပ်ကို မသိဘူး။ ဥပမာ ရှမ်းပြည်နယ် ဆေးစိုက်ပျိုးရေးနဲ့ဆိုင်ရင် သိကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလုပ်ငန်း ကို ဗန်းပြပြီး ဒီမြင်ဟာတွေ လုပ်တယ်လို့ ထင်နေကြတာပဲ။ အစ်ကိုကြီး လွှဲအပ်ထားတဲ့ အဘိုးကြီး စောခွန်သာတောင် တော်တော် အမေးအမြန်း ခံနေရရှာတယ်။ ရိုးရိုးပြောလို့ မယုံရင် ဘာမှမပြောဘဲ နေရုံပေါ့။ ထင်ချင်တာ ထင်၊ အစ်ကိုကြီးအိမ်ကိုတောင် ဘယ်လို စာဆွဲထားသလဲ”

ခင်ဆွေတင့်ကား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မေးထောက်ကာ မင်းသား၏မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း နားထောင်၍ နေလေ၏။ မင်းသား၏ အမူအရာနှင့် အပြောအဆိုမှာ လိမ်လည် လှည့်ဖြားနေသော ဟန်အသွင် မရှိ။ ပကတိ ရိုးသားစွာ ပြောဆိုနေသည်ဟု ယုံကြည်လေ၏။

“ဒါဖြင့် စုံထောက်တွေ ရေလိုက်လွဲနေတာပေါ့နော် အစ်ကိုကြီး”

“လွဲသမှ တက်တက်စင် လွဲနေတာပေါ့ ခင်ဆွေ၊ အဖေ သူပုန်ထတာနဲ့ သားက သူပုန်ဖြစ်ရမလား။ ခမည်းတော်ကတော့ မှာခဲ့ပါတယ်။ သားတော်မောင် ဒီကောင်တွေကို သူပုန်ထမှ ရမယ်တဲ့၊ ကြိုးစားပါတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခေတ်ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားပြီး လုပ်သင့်မှ လုပ်ရမပေါ့ ခင်ဆွေ”

“ခမည်းတော်ကတော့ မင်းနှစ်ပါးကို ကြက်ငှက်ဖမ်းသလို ဖမ်းသွားပြီး မျက်စိအောက်တွင် တိုင်းပြည်အပ်လိုက်ရတာကို နာကြည်းလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ထင်ရုံမဟုတ်ဘူး ခင်ဆွေ၊ သူပုန်ထတာလည်း အမှန်၊ လူစုတာလည်း အမှန်၊ နောက် အင်အားမတန်လို့ နောက်ဆုတ်သွားခဲ့ရရှာတာ။ အစ်ကိုကြီးလည်း မနာလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်လည်း မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချိန်ဆရမပေါ့ ခင်ဆွေ”

မင်းသား၏ ပြောကြားချက်ကား သူပုန်ထလိုစိတ် မရှိကြောင်း ပိုမို

ထင်ရှားလာလေ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် အထက်တန်းစား အရာရှိကြီးများသည် အဘယ့်ကြောင့် အလွဲကို ထင်နေကြလေသနည်းဟု စဉ်းစားမိသောအခါ မိမိသည် နိုင်ငံရေး ဗဟုသုတ နည်းပါးပြီး ဉာဏ်နု၍သာ မင်းသား၏ တကယ့် အတွင်းသန္တာန်ကို မမြင်လေရောသလားဟု ခေါင်၍ တွေးမိလေ၏။

<https://t.me/mmebooks>

အပိုင်း (၁၀)

နှစ်ဦးကြား ဗျာများသူ

အကယ်၍ မင်းသားသည် သူပုန်ထရန် ကြံစည်သူ မဟုတ်တော့ဘဲ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်နှင့် နေထိုင်သူဖြစ်က ကိုဌေးအောင်နှင့် မင်းသား ထိုနှစ်ဦးအနက် ဘယ်သူကို ပိုမို၍ ချစ်ရပါမည်လဲ ဟူသော အတွေးသည် ခင်ဆွေတင့်၏စိတ်ကို ပိုမို စိတ်ရှုပ်ပွေစေလေ၏။ အမှန်အားဖြင့် မိမိမှာ မင်းသား၏ ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ် နမ်းရှုပ်ခြင်းများကို ခံခဲ့ရရုံသာ မဟုတ်၊ မင်းသား၏ သဒ္ဓါရက်ရောစွာ ပေးကမ်းသော ပစ္စည်းများကိုလည်း လက်ခံခဲ့မိပြီး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နှစ်ဖက်မိဘတို့၏ လူကြီးပီသစွာ စီမံချက်သည် မင်းသားဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားနိုင်စရာလမ်း မရှိသဖြင့် မင်းသားအား ပိုမို သနားသောစိတ်များ ပေါ်လာလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ အချိန် အတော်ကြာအောင် တွေးတောနေရာ မင်းသားက-

“ခင်ဆွေ ဘာများ တွေးနေတာလဲ”ဆိုမှ မင်းသားအား လန့်ဖျပ်သွားသလို ကြည့်ရှုရင်း နှုတ်ခမ်းကလေးကို ပြုံးစေလျက်-

“ကြားတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ကြောင်း အစ်ကိုကြီး ပြောလို့ ဝမ်းသာသွားပြီး တောင်တောင်မြောက်မြောက် တွေးမိတာပါ”

“အဲဒီ တွေးတဲ့အထဲမှာ အစ်ကိုကြီး ပြောထားတာကော မပါဘူးလား”

“မပါသေးပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ မပါသေးပါဘူး”

ခင်ဆွေတင့်ကား ထမင်းရှင်အား မပြစ်မှားကောင်းဟု မင်းသား ပြောဖူးသည်ကို သတိရကာ မိမိ၏အကြံအစည်ကို ဖွင့်ဟ ပြောဆိုပြီး ဝန်ခံရ ကောင်းလေမလား ဟု တွေးတောနေ၏။ သို့ရာတွင် မိမိ ဉာဏ်မမီသောကိစ္စ ဖြစ်နေက နောက်ထပ် အကြံမအောင်မည် စိုးသောကြောင့် ကြာရှည် ပြောနေကြလျှင်လည်း ဇာတိပေါ်သွားမည်ကို ကြောင့်ကြမိသဖြင့် နေရာမှ ထကာ-

“ကဲ... အစ်ကိုကြီး၊ ကုက္ကိုင်းက ပြောင်းလာကတည်းက အစ်ကိုကြီးဆီ ပြေးလာတာပဲ။ အိမ်က လူကြီးတွေနဲ့တောင် စကားကောင်း ကောင်း မပြောရသေးဘူး။ ခင်ဆွေ ပြန်ပါရစေဦးနော်”

မင်းသားသည် နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်ကာ ရုတ်တရက် စကားပြန်မပြောသေးဘဲ ခင်ဆွေတင့်၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်တွယ်ရင်း ခင်ဆွေတင့်၏နဖူးနှင့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို အားပါးတရ မွှေးလိုက်ကာ ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်ရှုနေရာ ခင်ဆွေတင့်သည် အဘယ့်ကြောင့် ငြိမ်၍ ခံမိသည်ကို မိမိကိုယ်တိုင် အဖြေမပေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ တစ်ဖန် ထပ်ပြီး ကိုင်တွယ်မည် စိုးသဖြင့်-

“သွားတော့မယ်နော်” ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်လာရာ မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်၏လက်ကို ဆွဲလျက် ဆင်ဝင်အပေါက်ထိ လိုက်လာ၏။ ဆင်ဝင်ပေါက်ကျမှ လက်ကို လွှတ်လိုက်ကာ “သွားတော့ ခင်ဆွေ၊ နေ့တိုင်း လာနော်” ဟု ကြင်နာစွာ မှာလိုက်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ လမ်းခုလတ်မှ မနိုးဆော်ဘဲ လည်ပြန်ကြည့်မိရာ မင်းသားသည် မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်ကို မြင်ရလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်သည် တောင်ဘက် ဝင်းခြံထဲသို့ ကူးခဲ့ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေကြသော မိဘနှစ်ဦးအား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြနေလေ၏။

“ဒီလိုဖြစ်ရင် သူ့ဟာ အရှင်းသားပဲ ခင်ဆွေ၊ စုံထောက်ဘက်က ဘာကြောင့် သဲသဲမဲမဲ ဖြစ်နေရတာလဲ”

ဦးလှဘော်သည် နဖူးရေများ တွန့်အောင် စဉ်းစားလျက် ပြာတောင့်နေသော ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ရှူဖွာရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မလည်း မင်းသား ပြောတာကို ယုံကြည်တာပဲ။ သူလို အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက်ဟာ ဒီလို မဖြစ်နိုင် သေးတဲ့ အလုပ်မျိုးကို စိတ်ကူးထည့်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ စုံထောက်ဘက်က အခိုင်အမာ မရဘဲ စရိတ်ကုန်ခံပြီး ဒီလို ထောက်လှမ်းနေမယ် မဟုတ်ဘူး သမီး”

“ဒီလိုလည်း တွေးစရာပဲ ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကြားဖူးတာကတော့ စုံထောက်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ စုံထောက်စရာ အလုပ်ရှိမှ သူတို့မှာ ထမင်းစားမြိန်တာ၊ ခရီးစရိတ်လည်းရ၊ အလုပ်လည်းရှိ ဖြစ်နေကြတာ။ တကယ်လို့ စုံထောက်စရာ အလုပ်မရှိဘူးဆိုရင် သူတို့ လခပေးထားတာ အလကားပေါ့။ ဒီတော့ သတင်းတစ်ခု အစကလေးရရင် တစ်ဆိတ် တစ်အိတ်လုပ်ပြီး ချဲ့ထွင် အစီရင်ခံတတ်ကြတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

ဦးလှဘော်သည် သမီးအား ထင်မြင်ချက်မပေးဘဲ ငေးစိုက် နားထောင်နေလေ၏။ ဒေါ်မြမြတင်မှာ ခင်ပွန်းနှင့် သမီးကို တစ်လှည့်စီ

ကြည့်ရှုနေ၏။

“မနှစ်က ကြည့်ပါလား ဖေဖေ၊ ကွန်ဗိုကေးရှင်း ဟောထဲမှာ ဘွဲ့နှင်းသဘင် ကျင်းပတော့ ကျောင်းသားတွေက ဘုရင်ခံကို လုပ်ကြံ လိမ့်မယ်ဆိုပြီး ကျောင်းသားတွေရဲ့ ကြားထဲမှာ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနဲ့ စုံထောက်တွေ နည်းရောလား။ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျောင်းသားထဲက ဒီလို စိတ်ကူးမျိုး ထည့်တဲ့လူလည်း မရှိဘူး။ ဒီလို လုပ်ခွဲတဲ့လူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ အဆုံးမှာတော့ သူတို့ အလုပ်များအောင် သူတို့ဘာသာ ထင်လုံး ထင်ကြတာပါပဲ”

“မောင်ဌေးအောင်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ သူတို့ဇာတ်ကို သူတို့မှ သိတာ။ တကယ်လို့ လိုက်ဖို့မလိုရင် သမီး တာဝန်ပေါတာပေါ့။ မောင်ဌေးအောင်ကို ခေါ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူး လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ” ဟု ပြောရင်း ဖုန်းထဆက်လေ၏။ ကိုဌေးအောင်မှာ ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်နေဆဲ ဖုန်းဆက်လိုက် သဖြင့် ဒေါပွနေသေး၏။ သို့ရာတွင် ခင်ဆွေတင့်မှန်း သိသောအခါ ဝမ်းမြောက်စွာ ထွက်ခွာခဲ့ရာ ကိုဌေးအောင်၏ကားကလေးသည် မိနစ် ၂၀ အတွင်း ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်၊ အကြောင်းထူးပါသလား၊ အရေးတကြီး ခေါ်လိုက်တာ”

ကိုဌေးအောင်သည် ကားပေါ်က ဆင်းလာ၍ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်လျှင်ရောင်ချင်း မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဦးလှဘော်နှင့် ဒေါ်မြမြတင်လည်း ခင်ဆွေတင့်နှင့်အတူ ရှိကြသေးရာ ဣန္ဒြေဆည်နိုင်သလောက် ဆည်၍ နေလေ၏။ ပေတင်ရှူးဖိနပ်၊ ပန်းနုရောင် ဘန်ကောက်လုံချည် အသစ်၊ အရောင်တောက်နေသော မန္တလေးကျစ်ပိုးအပေါ်အင်္ကျီနှင့် ခေါင်းက ဗိုလ်ကေမှာ ပြောင်လက် ပိပြားစွာ ခွဲ၍ထား၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား သူ ဘယ်ကို အလေလိုက်ဦးမလို့လဲ ဟု တွေးတောမိသော်လည်း မိဘ နှစ်ပါးရှေ့တွင် ဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာပိုးသတ်လျက်-

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုဌေး၊ အရေးကြီးဆို မင်းသားဆီက သတင်းကတော့...” ဟု ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသား 'ရှင်းလင်း ပြောဆိုပုံများကို ထပ်မံ ပြောပြနေပြန်လေ၏။

“ခုလိုဆိုတော့ အစဉ်းစားရ မကျပ်ဘူးလား မောင်ဌေးအောင်”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုတော့ ခပ်ကျပ်ကျပ်ပါပဲ။ ဒီကိစ္စကို ရန်ကုန်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် အရေးအကြီးဆုံး စုံထောက်ရမယ့်ကိစ္စမို့ ဆိုင်ရာက စာတွေကိုလည်း အတော်ဖတ်ရပါတယ်။ သူ့ဟာက ဂျပန်ပြည် ရောက်ရင်လည်း စစ်ဘက်အရာရှိတွေနဲ့ တွေ့လိုတွေ့၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး အမတ်ချုပ်နဲ့

တွေ့လိုတွေ့၊ လက်နက်လုပ်တဲ့ တိုက်တွေ အဲဒီလို နေရာတွေကိုလည်း ဝင်ကြည့်လို ဝင်ကြည့်နဲ့။ သူပုန်မင်းသားကြီးရဲ့သား ဆိုတော့ ဂျပန်မှာရှိတဲ့ ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်ကြီးဟာ အတော်အလုပ်များသွားတာပေါ့။ ယိုးဒယား ရောက်ပြန်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“ရှမ်းပြည်နယ်က စော်ဘွားဟောင်း ဦးရီးတော်နဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့ ကိစ္စဟာလည်း လက်စသတ်တော့ မြေတွေ ဂရန်ခံဖို့၊ ဆေးတံသောက် ဆေးတို့ စီးကရက်တို့လုပ်ဖို့ စီမံနေတယ်ဆိုပါကလား။ သူ့အလုပ်ရုံက ပစ္စည်းတွေတော့ မြန်မာပြည်မှာ အနှံ့အပြား ရောင်းချနေကြတာပဲ”

ဦးလှဘော်သည် ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း ဝင်၍ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာလည်း မင်းသားအား စိတ်ညွတ်နေသည့်အလျောက်-

“ခင် စဉ်းစားရသမျှတော့ သူပုန်ထဖို့ ကြံမယ့်လက္ခဏာ မရှိပါဘူး။ ဘိလပ်လည်း နေဖူးတော့ အင်္ဂလိပ် လက်နက်အင်အား ဘယ့်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ သူ သိမှာပေါ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်မယ်ကြံရင် အထမြောက် မမြောက် စဉ်းစားရမတဲ့။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ကို ကြံတဲ့လူဟာ အရူးပဲတဲ့။ သူ့လို ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်က အလကား ကြံစည်ပါ့မလားတဲ့”

စသည်ဖြင့် မင်းသားဘက်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောဆိုလိုက်ပြန်လေ၏။

“အစိုးရကလည်း ရှမ်းစော်ဘွားတွေ အကူအညီနဲ့ မင်းသားကလေး အဆက်အသွယ်မှန်သမျှတွေ တောကြိုတောင်ကြားမကျန် စုံစမ်း ထောက် လှမ်းလာလိုက်တာလည်း ၆ လကျော်ပြီ။ တစ်စွန်းတစ်စမှ သူပုန်ထမယ့် အရိပ်နိမိတ် မတွေ့ရဘူး မောင်ဌေးအောင်၊ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် အတပ် စွပ်စွဲနေကြရသလဲ”

“စုံထောက်မင်းကြီးလည်း အတော် ဦးနှောက်ရှုပ်နေပါတယ်။ ဆရာစံ သူပုန်ထတုန်းက စုံထောက်တွေ မသိလိုက်လို့ ကောင်စီမှာ အပြစ်တင်ခံရကတည်းက ဝီရိယ လွန်နေကြတာပဲ ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ”

ကိုဌေးအောင်လည်း စိတ်ရှုပ်သော အမူအရာနှင့် ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ လူကြီးများလည်း အခြားစကားအနည်းငယ် ပြောဆိုပြီးနောက် ကိုဌေးအောင်နှင့် ခင်ဆွေတင့် နှစ်ယောက်ထဲ ဧည့်ခန်းတွင် ထားခဲ့ကြလေ၏။

“ဒါဖြင့်ရင် စုံစမ်းဖို့ မလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား ကိုကိုဌေး”

“ခုနေတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ အဆက်မပြတ် နေသေးတာပေါ့။

ဆိုင်ရာက အမိန့်ကျတဲ့အခါကျမှ လက်လျှော့တန် လျှော့ရတာပေါ့ ခင်ရဲ့”

“လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို ခင်တို့က အကောက်ညာဏ်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပြီး စုံစမ်းတာလည်း စင်စစ်တော့ မကောင်းဘူးနော်”

“အလုပ်ဆိုတာ ဒီလိုတွေးနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ခင် ဆောင်ရွက်လို့ ကိုကိုဌေး ရာထူးတိုးမယ်ဆိုရင် ရေမြင့်ကြာတင့် ဆိုသလို ခင်လည်း ဂုဏ်တိုးမယ် မဟုတ်လား”

ခင်ဆွေတင့်သည် အလိုက်အထိုက် ပြုံးလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတွင်းစိတ်ဓာတ်ချင်း မထိခိုက်လှသဖြင့် လေးလေးနက်နက် ဖြစ်၍ မသွားချေ။ မင်းသားနှင့်တွေ့မှ ဂုဏ်ပကာသန ဟူသော အလုပ်များကို စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ ဟု တွေးတောခဲ့သော ခင်ဆွေတင့်သည် ကိုဌေးအောင်၏ စကားကို အားပါးတရ အဘယ်မှာ ရှိနိုင်တော့အံ့နည်း။

“တကယ်လို့ တယ်ပြီး စုံထောက်ဖို့ မလိုဘူးဆိုရင် ခင် ဒီကောင်ကြီးဆီ သွားဖို့ မလိုတော့ဘူးနော်”

ခင်ဆွေတင့်မှာ မင်းသားအား “ဒီအကောင်ကြီး”ဟု နင့်နင့်သီးသီး ခေါ်လိုက်သဖြင့် အတွင်းစိတ်ဓာတ် ဒေါပွမိသော်လည်း မျိုသိပ်ကာ-

“အို... ဒါတော့ ကိုယ်လိုတဲ့အခါ သွား၊ မလိုတဲ့အခါ သစ်စိမ်းချိုး ချိုးလို့ တယ်ဖြစ်မလဲ ကိုကိုဌေး၊ သွားမြဲတော့ သွားမှ သင့်တော့မပေါ့”

“စိတ်လည်း မဆိုးပါနဲ့ ခင်ရယ်၊ နီးနီးကပ်ကပ် နေဖန်များရင် အပြက်ပြက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက် ဆိုတာလို တစ်ခုခုဖြစ်တတ်လို့ပါ”

ကိုဌေးအောင် စကားသည် မှန်ကန်၍ နေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ မင်းသားနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေရသဖြင့် ဆွဲငင်ဖက်ယမ်း နမ်းရှုပ်ခြင်းများပင် ခံခဲ့ရချေပြီ။ နောက်ထပ် နီးကပ်စွာနေလျှင် အဘယ်မျှ ခရီးလွန်မည်ကို ခင်ဆွေတင့်ကိုယ်တိုင် အတိအကျ မဆုံးဖြတ်ဝံ့သေးချေ။ သို့ရာတွင် ကိုဌေးအောင်လို လူစားမှာ မှန်သည့်အတိုင်း ဝန်ခံသင့်သည်ဟု မထင်မှတ်သဖြင့်-

“အို... ဒါကတော့ လူတွင်ပါလို့ နွားကျားကိုက် ဆိုသလို ဖြစ်ကြရတာပါ။ ခင်စိတ်တစ်ခုပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်ရင် ဘာပူစရာရှိသလဲ” ဟု ဇွတ်တိုးပြောလေ၏။

“ဒါလည်း မှန်တယ်၊ ခင်စိတ် မထိန်းနိုင်ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ကိုကိုဌေးက ဒီလို သံသယမကင်းတဲ့ အမေးမျိုး မေးနေရင် ခင် ပြောပေမဲ့

အလကားနေမှာမို့ မပြောပါရစေနဲ့တော့”

ကိုဌေးအောင်မှာ ဟိုတယ်သို့သာ တမ်းမှန်းနေရာ ခင်ဆွေတင့်အားလည်း ပန်းခြံသို့ခေါ်ပြီး စကားပြော၊ ထင်သလို နေခွင့်ရမည် မဟုတ်သည်ကို သိပြီးသောကြောင့် စကားစ မြန်မြန်ပြတ်လိုသဖြင့်- “ကဲလေ ဒါကတော့ မကြာခင် သိမှာပါပဲ။ ကိုကိုဌေးလည်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာရှိတယ်၊ သွားဦးမှပဲ” ဟု နေရာမှ ထလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ကိုဌေးအောင်အား နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခင်နေသူ ဖြစ်က ဤကဲ့သို့ စကားတိုတိုနှင့် ဖြတ်၍ ထသွားခြင်းကို လျစ်လျူရှုနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ယခုမူကား ကိုဌေးအောင်သည် ဟိုတယ်သို့ သွားရောက် ပျော်ပါးမည်ကို တွေးမိသော်လည်း အချိန်စောစောကပင် အိပ်ရာထဲတွင် မိမိ တစ်ကိုယ်တည်း စဉ်းစားနေချင်သောကြောင့် တားမြစ်ခြင်း မပြုဘဲ-

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း သွားဦးလေ”ဟု ခပ်သွက်သွက် ပြောလိုက်လေ၏။

ကိုဌေးအောင် ထွက်၍သွားသောအခါ ခင်ဆွေတင့်သည် မိမိ၏အိပ်ခန်းသို့ အစောကြီး ဝင်ရောက်ကာ မင်းသားနှင့် နေခဲ့ရပုံများကို စိတ်ကူးယဉ်နေလေ၏။

မင်းသားနှင့် ပတ်သက်၍ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ် ရှမ်းပြည်နယ်ပါမကျန် သူနယ်နှင့်သူ ဆိုင်ရာ ပုလိပ်များ၊ စုံထောက်များ၊ ရန်ကုန်မှ သီးသန့်လျှို့ဝှက်၍လွှတ်သော စုံထောက်များပါ မင်းသားနှင့်ပတ်သက်၍ အလုပ် လုပ်ခဲ့ကြသည်မှာ မင်းသားက ခင်ဆွေတင့်အား ရှင်းပြသောအချိန်အထိ တစ်နှစ်ခန့် ကြာခဲ့၍ သတင်းများလည်း အတော်စုံလင်အောင် ရကြလေ၏။

စင်စစ်အားဖြင့် မင်းသားမှာ တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း စည်းလုံး ညီညွတ်ရေးကို လိုလားခြင်း၊ အတောင်အလက်မစုံခင် ဗြိတိသျှလက် အောက်၌ မြန်မာစစ်သား မြောက်မြားစွာ ရှိစေလိုခြင်း၊ မြန်မာလူမျိုးများ စီးပွားရေးကို အထူးဂရုစိုက်စေလိုခြင်းများကြောင့် ထိုအလုပ်များကို သာ လုပ်ကိုင်နေကြောင်းကို သိရှိကြရလေ၏။ မင်းသားသည် ပင်စင် လစာငွေ မယူဘဲ ငွေကြေး ကြွယ်ဝနေသည်ကို စုံစမ်းကြသောအခါ မင်းသား၏ ဘွားတော်သည် သီပေါမင်းအား အင်္ဂလိပ်တို့ သိမ်းယူ ဖမ်းဆီးစဉ် လက်လွှတ် ထွက်ပြေးရာ၊ နန်းတွင်း ကျောက်သံပတ္တမြား အဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင် ပါခဲ့သောကြောင့် ထိုအမွေများကို ထုခဲ့ ရောင်းချတန်သမျှ ရောင်းချ၍ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းများတွင် အာရုံစူးစိုက်နေကြောင်းကို သိရှိကြရပြန်လေ၏။

ကိုဌေးအောင်မှာလည်း ခင်ဆွေတင့်က မင်းသားအကြောင်း ဇာတ်စုံခင်းပြီးနောက် ၁၀ ရက်ခန့် ကြာသောအခါ စုံထောက်မင်းကြီးက မင်းသားအား စုံစမ်းဖို့ မလိုတော့ကြောင်း၊ သာမန် စုံထောက်ကလေးများဖြင့်

ကိစ္စပြီးနိုင်ကြောင်း အမိန့်ရှိသဖြင့် တာဝန်တစ်ခုပေါ်၍ သွားလေ၏။ ထိုသို့ တာဝန်ပေါ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းသားနှင့် ခင်ဆွေတင့် သစ်စိမ်းချိုး အဆက်ပြတ်စေချင်၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာကား မင်းသားထံသို့ တစ်နေ့မပြတ် သွားမြဲသွားလာလျက် ရှိလေ၏။ အပရိက အပြုအမူများမှာ ဦးကျိုးနေပြီဖြစ်၍ မင်းသားပြုသမျှ အလိုလိုက်နေမိလေတော့၏။ စိတ်ဓာတ်ကလေးမှာလည်း မင်းသားအပေါ်တွင် ယိုင်လျက် မိဘစကား နားထောင်ရ ကောင်းမလား၊ မင်းသားနဲ့ပဲ ဇွတ်တိုး မျက်စိမှိတ်လိုက်ရမလားဟု ချီတုချတု ဖြစ်၍နေလေ၏။

တစ်ညနေခင်း ၇ နာရီခန့်တွင်ကား ထိုဌေးအောင်သည် ခင်ဆွေ တင့်၏အိမ်သို့ ကားဖြင့် ရောက်ရှိလာလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်အား မင်းသားနှင့် လုံးဝ အဆက်ဖြတ်ရန် ရဲရဲတင်းတင်း ပြောတော့မည်ဟု အိမ်တွင် ရှိသော ဝိစကီများကို အတော်ကလေး မူးအောင် သောက်ခဲ့လေ၏။ ကားသည် ခင်ဆွေတင့် အိမ်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုဌေးအောင်မှာ ကားပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ဆင်းကာ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ အခန့်သင့်ပင် ဒေါ်မြမြတင်နှင့် တွေ့သဖြင့် “ခင်ကော” ဟု မေးရာ မင်းကတော်ကြီးမှာ အေးအေးဆေးဆေးပင် မင်းသားအိမ်သို့ ထွက်သွားကြောင်း ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့က သိပ်အလိုလိုက်တာကိုး။ ဒီ ညအချိန်မတော်မှာ ဘာလို့ လွှတ်ရသလဲ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ သူ့ဆီ ဘာမှစုံစမ်းဖို့ မလိုတော့ဘူး။ စုံစမ်းစရာမလိုရင် ဘာမှဆက်သွယ်နေစရာ မရှိဘူး။ ခင်ကလည်း သိပ်ခက်တာပဲ၊ ဘာလို့သွားမှန်း မသိဘူး။ လိုက်ခေါ်ဦးမှပဲ” ဟု မင်းကတော်ကြီး စကားပြန်အပြောကိုမှ မစောင့်တော့ဘဲ မြောက်ဘက်အိမ်ဆီသို့ သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုဌေးအောင်မှာ မင်းသား၏ ဆွဲဆောင်ခြင်းကို ခံရဖူးပြီ ဖြစ်၍ မင်းသား၏ ဝင်းပေါက်သို့ ရောက်လျှင် ရပ်တန့်နေလေ၏။ တစ်ဖန် ခါးက ခြောက်လုံးပြူးကို စမ်းကာ စိတ်ကိုတင်းလျက် ဝင်ခဲ့လေ၏။ လမ်းအလယ်လောက်သို့ ရောက်လျှင် စာကြည့်ခန်း အရှေ့ ဘက် ဖွင့်ထားသော ပြတင်းမှ မင်းသားနှင့် ခင်ဆွေတင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးနီးကပ်ကပ် ထိုင်ကြကာ အကြည်ဆိုက်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ပြတင်းကို ကျောပေးထားရာ နောက်တွဲဆံထုံးနှင့် ဖြူဖွေးသော အင်္ကျီကိုသာ မြင်ရလေ၏။ ကိုဌေးအောင်သည် ဝမ်းထဲရှိ အယ်လဒီဟောဓာတ်များ လွင့်စဉ်သွားကာ ခဏမျှ ရပ်၍ တွေ့ဝေကြည့်ရှုနေမိလေ၏။ နှစ်ဦးသားမှာကား ဘာကို သဘောကျသည်မသိ၊ မင်းသား သွားပေါ်အောင် ပြုံးရယ်သော မျက်နှာကို မြင်ပြီးနောက် မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်၏ပခုံးကို လှမ်းဖက်ပြီး မျက်နှာနှစ်ခု နီးကပ်သွားသည်ကို မြင်ရလေရာ ကိုဌေးအောင်သည် ခါးက ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ် ချိန်ရွယ်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်လိုက်က မင်းသားအား မမှန်ဘဲ ခင်ဆွေတင့်ကိုသာ မှန်မည်ဖြစ်သဖြင့် ခြောက်လုံးပြူးကို ခါးတွင် ပြန်၍ ထိုးလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကုလားနှစ်ယောက်နှင့် ဦးရဲကျော်ခေါင်သည် ကိုဌေးအောင်နားသို့

ရောက်ရှိလာလေ၏။

ကိုဌေးအောင်သည်

“ကျုပ် ဟိုဘက်ခြံကပဲ။ ခင့်ကို လာခေါ်တာ”ဟု သွက်လက်စွာ ပြောရင်း ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းတိုးလျက် “ခင်ရေ လာလေ၊ ပြန်ကြစို့” ဟု လှမ်းအော်ခေါ်ပြန်၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ရင်ကလေးများ ခုန်သွားရာက ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် “ရှင်မောင်မောင်လား၊ ဟုတ်ကဲ့ လာခဲ့ပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဌေးအောင်သည် အလျင်က မိမိပေးသော အကြံ၊ မိမိ ကပင် မောင်လို့ ပြောဟု ညွှန်ကြားခဲ့စေကာမူ ယခုအကြိမ်၌ မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး

“ဘယ်က မောင်မောင်လဲ၊ ကိုကိုဌေးလေ၊ ခင့်ရဲ့ရည်းစားလေ” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ မင်းသားသည် ထိုသို့ အပြန်အလှန် ပြောသည်ကို ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စာကြည့်ခန်းထဲမှ အပြေးထွက်လာ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာလည်း စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် “အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီး” ဟုခေါ်ကာ နောက်က ထက်ကြပ်လိုက်ပါလာလေ၏။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘာလို့ ငါ့ဝင်းထဲ ဝင်လာတာလဲဟင်”

မင်းသားသည် ကြီးထွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကြွတက်လာလျက် မေးလေ၏။

“ငါ့ရည်းစား ငါလာခေါ်တာ၊ မင်း ဘာမှ ဝင်စွက်စရာမရှိဘူး”

ကိုဌေးအောင်သည် မခန့်လေးစားနှင့် ခပ်မာမာ ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာကား နှစ်ယောက်ကြားက ဗျာများလျက် “အို... အစ်ကိုကြီး... အို... ကိုကိုဌေး နေကြစမ်းပါဦး၊ ခင် ပြောပြမယ်” ဟု ပျာပျာသလဲ ပြောဆိုသော်လည်း ရည်းစားလုဘက်နှစ်ဦးမှာ နားမဝင်နိုင်ဘဲ မင်းသားက

“ဟေ့ကောင် သွား၊ မင်း အခု ထွက်လိုက်၊ နာချင်သလား”

“ငါ့ရည်းစားပါမှ ထွက်မယ်။ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကိုဌေးအောင်သည် ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်လေ၏။ သို့ရာတွင် သေနတ်မောင်းကို ကုတ်ရန် လက်ညှိုးမလျှိုမိသေးခင်မှာပင် မင်းသား၏ သန်မာသောလက်သည် ကိုဌေးအောင်၏လက်ကို လျင်မြန်စွာ ဖမ်းဆုပ်ညှစ်ထုတ်ပြီး လုယူကာ ပါးချိတ်သို့ လက်သီးနှင့် ကော်သတ်လိုက်လေ၏။ တစ်ဖန် ဆက်လုပ်မည်ပြင်ရာ ခင်ဆွေတင့်က အတင်း ခါးဖက်၍ တားထားရလေ၏။ မင်းသားသည် အစေခံများအား

“ဒီအကောင် ဆွဲထုတ်ကြ၊ သူ့သေနတ်ကို ဝင်းပေါက်ကြမှ ပေး၊ ရှေ့... ဦးရဲကျော်” ဟု လှမ်းပေးလိုက်ရာ မင်းသား၏အမိန့်ကျည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုလားနှစ်ယောက်သည် ကိုဌေးအောင်အား ခွေးသေကောင် ဆွဲထုတ်သကဲ့သို့ ဝင်းအပြင်ဘက်သို့ ဆွဲထုတ်သွားကြလေ၏။ အပြင်ဘက်ရောက်မှ သေနတ်ကို ထုတ်ပေးရာ ကိုဌေးအောင်မှာ ညှာလက်ကောက်ဝတ်နှင့် ပါးချိတ်တွင် အတော်နာနေသဖြင့် အားမတန် မာန်လျော့ ဟူသကဲ့သို့ တောင်ဘက်ဝင်းခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ မြောက်ဘက် ဝင်းမှ ဆူဆူညံညံ ကြားသဖြင့် စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြ သော ဦးလှဘော်နှင့် ဒေါ်မြမြတင်တို့သည် ကိုဌေးအောင် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် ဝင်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကြပြီး

“ဟင်... မောင်ဌေးအောင် ဘာဖြစ်လာကြသလဲ။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်။ အထက်တန်းစား လူတွေဆိုပြီး ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း”

မင်းကတော်ကြီးသည် ညည်းညည်းတွားတွားနှင့် မေးလေ၏။ ကိုဌေးအောင်မှာ ဒဏ်ရာလည်းနာ၊ အမူးကလည်း အရှိန်မပြေသေးသဖြင့် ဟင်းချ ငိုကြွေးလျက် ရှိုက်ကြီးတငင်ဖြင့်

“သမီးတော်ကြောင့် ခင်ဗျာ၊ သမီးတော်ကြောင့်၊ ညအချိန်မတော်မို့ သွားခေါ်တာ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာတော်မူကြပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်လို့၊ ကျွန်တော်က ခင်လို့ခေါ်တာ ဟိုကောင်က ကျွန်တော့်ကို ထွက်ပြီးထိုးတာပါပဲ။ အမယ်လေး ကျွန်တော် ရှက်လှချည့်ရဲ့” ဟု ထပ်၍ ငိုပြန်လေ၏။ ဦးလှဘော်ကား ကိုက်ထားသော ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ပါးစပ်က ချွတ်ပြီး လွှတ်ပစ်လိုက်လေ၏။ ဒေါ်မြမြတင်က

“နေပါဦး၊ ဒေါ်ဒေါ် သွားခေါ်ပြီး မေးပါဦးမယ်၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲလို့”

“မေးမနေပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော် ရှက်လှချည့်ရဲ့” ဟု ထပ်မံ ကဲနေပြန်သဖြင့် ဦးလှဘော်က

“နားထောင်ဦး မောင်ဌေးအောင်၊ ခင် ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စဟာ မောင်ဌေးအောင်အတွက်ပဲ။ မောင် မြင်တဲ့အတိုင်း မှန်တယ်ထားဦး၊ ဒီအချိန်အထိဟာ ခင့်အပြစ် မဟုတ်ဘူး။ ဦးတို့လည်း ဒီအထိ မသိရဘူး။ ဒီလိုထိအောင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ထိန်းသိမ်းဖို့ရာ ဦးတို့တာဝန်ပဲ”

ကိုဌေးအောင်သည် ဧကရာဇ်မြစ်တိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ချက်ချင်း အမူးပြေသွားကာ ဦးလှဘော်၏မျက်နှာကို မော့၍ ကြည့်လေ၏။ ဤကိစ္စကို မိမိက

တင်း၍ရမည် မဟုတ်သည်ကိုလည်း အသိဉာဏ်ဝင်၍လာလေ၏။ နာနေသော
မေးရိုးကို လက်နှင့် အသာစမ်းရင်း

“ကျွန်တော့် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်နေတော့ ထူပူသွားပါတယ် ဦးရယ်၊
ခင့်အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ။ ဦး မိန့်တော်မူတာလည်း အလွန်တရာ
နည်းလမ်းကျပါတယ်။ နောက်နောင်သာ ဒီလို မတွေ့ကြုံရပေဘူးလို့
မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ပါရစေဦး”ဟု ခွင့်တောင်းကာ ကားပေါ်သို့
တက်လေ၏။ ဦးလှဘော်နှင့် ဒေါ်မြမြတင်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ရာမှ ကိုဌေးအောင်ကား ထွက်သွားသည်ကို
လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီးနောက် ပြည်လမ်း တောင်ဘက်သို့ ကွေ့ထွက်သွားမှ နှစ်ဦးသား
ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကြလေ၏။

အပိုင်း (၁၁)

တာဝန်နှင့် အလုပ်

"ကဲ.. ကဲ.. သွား... သွား... ခင်ဆွေ၊ နင့်ရည်းစားနောက် လိုက်ပေတော့၊ ဘာလို့ မျက်နှာများရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုကြီးကို နှိပ်စက်ရတာလဲ။ သွား.. သွား"

မင်းသားသည် ကြေကွဲ ဝံ့သံပါသော အသံဝါကြီးဖြင့် ခင်ဆွေတင့်၏ကျောကို အသာတွန်းကာ မောင်းထုတ်နေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ကိုဌေးအောင်အား မင်းသားက ထိုးသဖြင့် မသနားသည့်ပြင် ထက် ကြပ်လိုက်၍ ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့မည်ဟု ခြေလှမ်းပြင်နေရာ မင်းသားက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ အသည်းကို အပ်နှင့်ဆွသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး မင်းသား၏ခါးကို အတင်းဖက်လျက် မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျကာ

“နေပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ခင်ဆွေ ရှင်းပြပါမယ်။ မကျေနပ်တော့ အစ်ကိုကြီးခါးက သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ပါ။ ခင်ဆွေ ခံရဲပါတယ်။ လာပါ။ စာကြည့်ခန်းထဲ သွားကြပါစို့”ဟု သူ၏ သေးငယ်သော အား ကလေးနှင့် မင်းသားအား အတင်းတွန်းလျက်နေရာ မင်းသားမှာလည်း ကရုဏာမကင်းသည် တစ်ကြောင်း၊ စဉ်းစဉ်းစားစား မလုပ်က မှားတတ်သည်ဟု တွေးမိသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် စာကြည့်ခန်းထဲအထိ ခင်ဆွေတင့် တွန်းရာသို့ ပါခဲ့ပြန်လေ၏။ အလျင်အခါကမူကား ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီနှင့် ဖြစ်စေ၊ မတ်တတ်ကုလားထိုင် တစ်လုံးစီနှင့်ဖြစ်စေ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လေ့ရှိကြသော်လည်း ယခုအကြိမ်မှာမူ နှစ်ယောက်ထိုင် ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးတွင် ထိုင်မိကြလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်၏မျက်လုံးအိမ်ကား မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်ရှိလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ မျက်ရည်ပြည့်ခြင်းမှာ ခင်ဆွေတင့်သည် မိမိအကြောင်းကို မိမိသာလျှင် သိ၏။ ဤအကြိမ်သည် မင်းသားနှင့် နောက်ဆုံး နီးနီးကပ်ကပ်နေရသောအကြိမ်လည်း ဖြစ်နိုင်သောကြောင့် မျက်လုံးမှ လျှံထွက်လာသော မျက်ရည်ပေါက်များသည် ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာလေ၏။ မင်းသားမှာလည်း ခင်ဆွေတင့်အား သနားကရုဏာသက်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် နှုတ်ခမ်းကလေး ပြင်၍-

“ခင်ဆွေ ပြောတာ ရေရေလည်လည် စဉ်းစား နားထောင်ပါဦး အစ်ကိုကြီး၊

နောက်ဆုံး မကျေနပ်တော့ သတ်ချင်ရင် သတ်ပစ်ပါ။ အစ်ကိုကြီး လူကဲခတ်တတ်တယ်ဆို၊ ခင်ဆွေ ပြောရင် ယုံမလား”

“ခင်ဆွေ အမှန်ပြောမယ်ဆိုရင် ယုံရမှာပေါ့။ ခင်ဆွေရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ လိမ်တတ်ကောက်တတ်တဲ့ ရုပ်မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် နားထောင် အစ်ကိုကြီး၊ ခင်ဆွေ ဇာတ်လှန်ပြီး ပြောမယ်။ အစ်ကိုကြီးကို အစိုးရ နားနဲ့ စုံထောက်ဘက်မှာ တိုင်းပြည် လုပ်ကြံ ပုန်ကန်မယ့် သူပုန်ကြီးလို့ တကယ် စွပ်စွဲခဲ့ကြတယ်”

“အို... ဒါကို အစ်ကိုကြီး သိသားပဲ ခင်ဆွေ၊ ကိုယ်မဟုတ် ပြီးတာပဲ”

“အဲဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ခြေလှမ်း၊ အစ်ကိုကြီး ဘယ်လို ကြံစည်တယ်ဆိုတာ သိရဖို့ အထူး အလုပ်ဝတ္တရားကျတာက စုံထောက်ဝန်ထောက်ကလေး ကိုဌေးအောင် အစ်ကိုကြီးရဲ့။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ထမင်းတွေ စား၊ အစ်ကိုကြီး ပေးထားတာတွေကို ခင်ဆွေ လက်ခံမိတော့ ခင်ဆွေ တစ်ခွန်းမှ လိမ်မပြောတော့ဘူး။ အဲဒီ ကိုဌေးအောင်နဲ့ ခင်ဆွေ အကြောင်းကို အရင်ပြောပြဦးမယ်။ သူနဲ့ ခင်ဆွေကို နှစ်ဖက်မိဘများက သဘောတူကြတယ်။ တစ်နေ့မှာ လက်ထပ်ကြရမှာပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဆွေကလည်း မိဘစကားကို နားထောင်ပြီး သဘောတူ အေးအေးနေလိုက်တာပဲ။ တစ်နေ့တော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့သတင်း ရအောင်စုံစမ်းဖို့ ခင်ဆွေကို တည်ကြက်မ ကလေး အလုပ်ခိုင်းကြတယ်။ ခင်ဆွေကလည်း သဘောတူလိုက်မိတယ်။ အဲဒီကတည်းက ဘော်ဘီကလေးကို အစ်ကိုကြီးအိမ်ထဲ ဝင်အောင် လုပ်ရာက စပြီး အခုအခြေအထိ ရောက်ခဲ့တာပဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ခင်ဆွေဟာ အတတ်ဆန်းတဲ့ စုံထောက်မကလေး ဆိုပါတော့”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ခင်ဆွေဟာ အစ်ကိုကြီးဆီကို အကောက်ဉာဏ်နဲ့ ဝင်လာတာကိုး။ ကိုယ့်ခင်ပွန်းလောင်း ကောင်းစားရေးအတွက် အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပူးပေါင်းနေတော့တာပဲနော်”

မင်းသားသည် စိတ်ဆိုးသည့်အမှုအရာကို မပြဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံး ခပ်အေးအေးပင် ပြန်၍ ပြောပြလိုက်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ မိမိစကား မရေလည်သေးမှန်း သိသဖြင့် ထပ်မံ နှုတ်ခမ်းပြင်လျက်-

“နေဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ခင်ဆွေ ရှင်းပြဦးမယ်။ ကိုဌေးအောင်နဲ့ ခုလို နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူပေမယ့် ခင်ဆွေကို လက်ဖျားနဲ့မှ မတို့ရပါဘူး။ သူကတော့ ကလက်ချင်တာပေါ့။ ခင်ဆွေက လူဆိုတာ မသိရဘူး၊ အခု သေချာပေမယ့် တော်တော်ကြာ တစ်မျိုးဖြစ်ချင် ဖြစ်တာဆိုပြီး ဘယ်တော့မှ သူ့အတင်စီးကို မခံခဲ့ပါဘူး။ အလိုက်အထိုက် မျက်နှာချင်း ဆုံပြီး စကားတော့ ပြောဖူးပါရဲ့၊

အစ်ကိုကြီးနဲ့လည်း ပထမ အစ်ကိုကြီး ဖက်လားယမ်းလားလုပ်တာ သဘောမတူပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးဆီက သတင်း ကလေးများ ရမလားလို့ သည်းခံခဲ့တာပဲ။ နောက် အစ်ကိုကြီး ထင်သလို ပြုမူတာ ဘယ်လို သည်းခံခဲ့တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး အသိပဲ။ အဲဒီဟာ ဘာပြုလို့ ခင်ဆွေ အစ်ကိုကြီးအလို လိုက်တယ် ထင်သလဲ”

“ဒါလည်း သတင်းစုံသထက် စုံအောင် အောင့်အည်းသည်းခံတာ ပေါ့။ ဂျာမနီ သူလျှိုမတွေဆိုရင် လူတစ်ကိုယ်လုံးတောင် ရက်လ အများကြီး သူ့မယားလုပ်ပြီး စုံထောက်သတင်း ယူကြသေးတာပဲဟာ”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ နောက်အကြိမ်တွေကျတော့”

ခင်ဆွေတင့်သည် ပြောရမည့်စကားကို တွေး၍ ရှက်နေသဖြင့် မဆက်တော့ဘဲ ရပ်ထားရာ၊ မင်းသားက စူးစိုက် ကြည့်ရှုရင်း-

“နောက်အကြိမ်တွေ သည်းခံတာက ဘာပြုလို့တုံး၊ ဘာဆင်ခြေ ပေးမလဲ”

“အစ်ကိုကြီးကို ချစ်လည်း ချစ်တယ်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်၊ လူရိုး လူတည်၊ ခင်ဆွေကို တကယ်ချစ်၊ တကယ် အလိုလိုက်တဲ့ သူမှန်း သိလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး အစ်ကိုကြီး ဇွဲမြဲခံနေခဲ့တာပဲ”

ထိုကဲ့သို့ နှစ်ဦးသား ဇာတ်ကြောင်းပြန်နေကြခိုက် တောင်ဘက် အိမ်မှ ဒေါ်မြမြတင်သည် သမီး ရုတ်တရက် မပေါ်လာသဖြင့် လူလွှတ် အခေါ်ခိုင်းရမလား၊ ကိုယ်တိုင် လိုက်ခေါ်ရမလား စသည်ဖြင့် ချီတိုချီတို ဖြစ်၍နေရာ ဦးလှဘော်က သူ အချိန်တန်လျှင် ပြန်လာလိမ့်မပေါ့။ သွားခေါ်လို့ အခြေပျက် အနေပျက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဟန့်တားထားသောကြောင့် မြောက်ဘက် အိမ်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်၊ ဧည့်ခန်း ပြန်ထိုင်လိုက်နှင့် စောင့်စားနေလေ၏။ မင်းသားမှာလည်း ချစ်လို့ ဇွဲမြဲခံတာပဲ ဟူသော ခင်ဆွေတင့်၏ စကားကို သဘောကျသွားကာ တရားသူကြီးကဲ့သို့ ကောက်ချက်ချမည့် ဟန့်ဖြင့်

“ကဲ.. ကဲ ခင်ဆွေရဲ့စကားကို အကုန်ခြုံပြီး အစ်ကိုကြီး ယူဆချက်ကို ပြောပြမယ်။ ဌေးအောင်သည် ခင်ဆွေနဲ့ ငြင်းမရအောင် နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူထားတဲ့သူ၊ အစ်ကိုကြီးမှာတော့ စုံထောက်လာရင်း နီးနီး ကပ်ကပ် နေရတာနဲ့ အစ်ကိုကြီးစိတ်ရင်းသိပြီး တကယ်ချစ်တဲ့သူ ဆိုပါတော့”

ခင်ဆွေတင့်သည် နှုတ်ဖြင့် ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကလေးကို ညှိတ်၍ပြလေ၏။

“အရင်ကတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဖက်လား ယမ်းလားနေပေမယ့်

အစ်ကိုကြီးကို ချစ်ပါတယ်လို့ တစ်ခွန်းမှ ဝန်မခံဘူး၊ အခုကော ဝန်ခံ မလား

“အစ်ကိုကြီး ချစ်သလို ချစ်ချင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ဖက်လူကြီးချင်းက အလွန် စိတ်ချသေချာ၊ ခင်ဆွေကလည်း မိဘ စကားကို မပယ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးပြီးဖြစ်တော့ ခင်ဆွေ ဘယ့်နှယ်ကြုံရမှန်း မသိဘူး”

“ဌေးအောင်နဲ့ အစ်ကိုကြီး ဒီနှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်သလဲ”

“ခင်ဆွေ မကွယ်ဝှက်ဘဲ အမှန်ပြောပြမယ်နော်။ ခင်ဆွေ ကိုဌေးအောင်ကို ဟိုတုန်းက ချစ်သလိုလို ဖြစ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူခိုင်းလို့ အစ်ကိုကြီးဆီ လာတဲ့အခါ သူ့ရဲ့သဘောထားသေးပုံတွေ တွေ့ရတော့ အလိုက်အထိုက်တော့ နေရတယ်။ မချစ်တော့ဘူး။ ကနေ့ညအဖြစ်မျိုး ဆိုရင် မုန်းတောင် မုန်းသေးတယ်။ အစ်ကိုကြီးကိုတော့ ပြောပါပကော၊ ချစ်ပါတယ် ဆိုဖြင့်ဟာ”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးနဲ့ အတူနေရုံပေါ့ ခင်ဆွေ၊ မနေနိုင်ဘူးလား”

“အစ်ကိုကြီးက ခုမှမေးတာ၊ ဒီပြဿနာကို ခင်ဆွေ စဉ်းစားလာတာ အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံးမယ် လူများဟာ ချစ်တဲ့သူက တခြား၊ ညားတဲ့သူက တစ်ယောက်ဆိုသလို ကမောက်ကမဖြစ်တတ်တယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့။ အခု ခင်ဆွေ အစ်ကိုကြီးကို ချစ်တယ်၊ မိဘဆွေမျိုးတို့ရဲ့ စီမံချက်နဲ့ဆိုရင် ကိုဌေးအောင်ကို ငြင်းလို့ရမယ် မထင်ဘူး။ တကယ်တမ်း အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် မလွယ်ဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မလွယ်ဘူးနော်”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း အစက ဘာလို့ ဖွင့်မပြောသလဲ ခင်ဆွေ၊ ခင်ဆွေအတွက် အစ်ကိုကြီး ဝမ်းနည်းတာပါပဲ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ဆို အပရိက ကျူးလွန်ခံပြီးမှ ဟိုကောင်နဲ့ ပေါင်းရမယ်ဆိုရင် စိတ်သန့်ရှင်းနိုင်ပါ့ မလား။ အစ်ကိုကြီးသဘော ပြောရမယ်ဆိုရင် အစ်ကိုကြီးဟာ ခင်ဆွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေခဲ့လို့ သန့်ရှင်းတဲ့ လူပျိုစစ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ်က ဒီလို မသန့်ရှင်းဘဲ ဒီဖြင့် အပျိုစစ်စစ်ကလေး တစ်ယောက်ကို လူပျိုကိုယ် အနေနဲ့ အချစ်စခန်းဖွင့်ရင် အစ်ကိုကြီး မကောင်းတော့ဘူး။ ဒီလိုသာ မဟုတ်သေးဘူး၊ အစ်ကိုကြီးစိတ်ကိုသာ ထိန်းပြီးပြောနေရတယ်၊ အတွင်းမှာ ဘယ်လောက် မီးတောက်နေသလဲ။ အစ်ကိုကြီးကို ခင်ဆွေ သနားတယ်၊ ချစ်တယ် ဆိုတာလည်း ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နိပါတ်ထဲမှာ အလွယ်သာ နတ်သမီးနဲ့တွေ့တဲ့ ရသေ့ကလေးလို အစ်ကိုကြီး ဖြစ်နေတော့မှာပဲ။ အစ်ကိုကြီးဟာ မိန်းမပျိုဆိုလို့ ခင်ဆွေနဲ့ ပထမပဲ အသက်ပေး ချစ်တယ်။ သူလည်း ငါ့ကိုချစ်တယ်၊ ငါတို့ အဆုံးတစ်နေ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရမှာလို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါလဲလား ခင်ဆွေ” ဟု မင်းသားသည် မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် ငိုသံပါကြီးနှင့် ဝမ်းတွင်းရှိသမျှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောဆိုလိုက်ရာ၊ ခင်ဆွေတင့်မှာ ဓာတ်ကူးသွားသည့်အလား “အစ်ကိုကြီး”ဟု

တစ်ခွန်းသာ ခေါ်နိုင်ပြီး မင်းသားအား ဖက်၍ ငိုကြွေးရှာတော့၏။

မင်းသားသည် မိမိအား ဖက်ထားသော ခင်ဆွေတင့်၏ နူးညံ့သော လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို အသာဖြေလျက် လွှတ်ကို မလွှတ်သေးဘဲ မျက်နှာချင်းယှဉ်ကာ အတန်ကြာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် “ခင်ဆွေ”ဟု ခေါ်လျက် ခင်ဆွေတင့်၏ နဖူးနှင့် ပါးပြင်ကလေးများကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် မွှေးလိုက်လေ၏။ တစ်ဖန် ပါးချင်းအပ်ထားလျက် ပူနွေးသော မျက်ရည်ကြောင်းချင်း ဆုံစည်းကာ-

“အစ်ကိုကြီး အူလိုက်သည်းလိုက် ချစ်တယ်ဆိုတာကော ယုံရဲ့လား”

“ယုံပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ အခု ပြောနေတာ အလကားပဲ။ ခင်ဆွေက ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ အကြောင်းကံဆိုးလေတော့ မပြနိုင်သေးဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အခု အခိုက်အတန့်ကလေးမှာပဲ ခင်ဆွေ စဉ်းစားမိပြီ။ ခင်ဆွေဟာ အသက် ၁၈ နှစ်ရှိပြီ၊ ဘာမဆို ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သာမည ကလေးကဝ အောက်တန်းစားတွေ မဟုတ်တော့ ဟိုငဲ့ရ ဒီငဲ့ရနဲ့ အလွန်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတယ်။ ခင်ဆွေမှာ ရှေ့လည်း မတိုးသာ၊ နောက်လည်း မဆုတ်သာတော့ဘူး။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီးကို လွှဲအပ်ပါရစေ၊ အစ်ကိုကြီး ဆုံးဖြတ်ရာကို ခင်ဆွေ အသက်စွန့်ပြီး တစ်သဝေမတိမ်း နားထောင်ပါတော့မယ်”

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ ခင်ဆွေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုကြီးနဲ့ နေရမယ်ဆိုလည်း ခင်ဆွေ နေတော့မယ်။ မိဘမျက်နှာမပျက်စေနဲ့၊ သူတို့စကားကို နားထောင်လိုက်ဆိုရင်လည်း နားထောင်ရမှာပဲ။ အဲဒါကို အခုချက်ချင်း မစဉ်းစားဘဲ ၂ ရက်၊ ၃ ရက် အချိန်ယူ စဉ်းစားပြီးမှ အမိန့်ရှိပါတော့ အစ်ကိုကြီး”

“ငယ်သာ ငယ်တယ်၊ ပြောလိုက်တဲ့စကားကတော့ သိပ်ပြီး လိမ္မာတာပဲ။ အစ်ကိုကြီးဦးနှောက် အရည်ပျော်အောင် အလုပ်လုပ်ရမှာပဲ။ ကဲ... ကဲ ခုနက ဆူဆူညံညံနဲ့ အိမ်က မျှော်လှရော့မယ် ခင်ဆွေ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းသော အမူအရာနှင့် မင်းသားအား ကြည့်ရှုကာ နေရာမှ ထလေ၏။ မင်းသားလည်း ခင်ဆွေ တင့်အား တောင်ဘက် ဝင်းပေါက်အထိ လိုက်ပို့ပြီးနောက် “သွားတော့နော် ခင်ဆွေ”ဟု နှုတ်ဆက်၍ လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ကူးခဲ့လေ၏။

ဒေါ်မြမြတင်ကား ဦးလှဘော်၏မျက်နှာကို မရဲတရဲ လှမ်း၍ ကြည့်ကာ “ကမ္ဘာစစ်ကြီးတုန်းက အနောက်နိုင်ငံမှာ မိန်းမသူလျှို့တွေ လွှတ်တယ်ဆိုတာ ထားပါဦးတော့၊ ဒီမြန်မာပြည်မှာတော့ ဗမာတွေ သဘောနဲ့လည်း မကိုက်၊ ဗမာမိန်းကလေးတွေရဲ့ အကျင့်နဲ့လည်း ဖီလာဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကြီး မစွက်ဝံ့လို့သာ

ဝင်မစွက်ရတာ၊ မောင်ဌေးအောင် ပြောသလို ဟို မင်းသားလေးနဲ့ တကယ်ဖြစ်နေရင် မခက်ပေဘူးလား”

“ကျုပ်သမီး ဒီလောက် မမိုက်ပါဘူး မြမြရယ်၊ ဒါမျိုးဆိုတာ ရင်းနှီးအောင် အသင့်အတင့်တော့ သည်းခံရတာပဲ။ ဒါမှ သတင်းစုံရမှာကိုး”

ထိုအခိုက် ခင်ဆွေတင့်၏ ဖိနပ်သံကြားသဖြင့် စကားစပြတ်၍ သွားကြလေ၏။ ဦးလှဘော်လည်း နေရာမှ ထကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားရာ ဒေါ်မြမြတင်သာ သမီးအား စောင့်စားနေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် အပေါ်အင်္ကျီ တွန့်ကြွေလျက် ဆံထုံး မသေမသပ်နှင့် ဝင်ရောက်လာရာ ဒေါ်မြမြတင်မှာ မျက်လုံးပြူးသွားလျက် ချက်ချင်းလိုပင် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ကာ

“ဘာလို့ ချက်ချင်း မလာခဲ့သလဲ သမီးရယ်၊ မျှော်နေလိုက်ရတာ”

“ဟိုလူ ဝင်ပြီးရမ်းသွားတော့ စိတ်ကျေနပ်အောင် ရှင်းနေရတယ်”

“မောင်ဌေးအောင်က ရမ်းသလား၊ အနို့ သူ့လက်သီးထိုး ခံခဲ့ရပါကလား”

“ဒါဟာ ရမ်းလို့ အထိုးခံရတာပေါ့ မေမေ၊ တကယ်ဆို ဒီဘက်ဝင်းက ဣန္ဒြေရရ စောင့်နေပါလား။ ခုတော့ ဟိုဘက် လိုက်လာတယ်။ အစကတော့ မောင်လို့ ပြောထားတယ်၊ စုံထောက်ဖို့ အလိုမရှိတဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ရည်းစားဆိုပြီး အော်ဟစ်ပြောနေတယ်။ တကယ်ဆိုရင် အလုပ်လုပ်ဖို့ မရှိဘူးထားပါဦး၊ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ပြောင်းမှန်းမသိ ပြောင်းလဲယူမှပေါ့။ ကျွန်မတော့ စိတ်ပျက်ပါပြီ။ မေမေ ဒီလိုလူနဲ့နေလို့ ကျွန်မ တစ်သက် စိတ်ချမ်းသာနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး”ဟု ခင်ဆွေတင့်သည် ကိုဌေးအောင်အား စိတ်နာသည့်အလျောက် ပြောဆိုလိုက်ရာ ဒေါ်မြမြတင်မှာ သမီးအား အကဲခတ်ကြည့်ရှုရင်း-

“နေပါဦး၊ သမီးတို့ကလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပါးချင်း အပ်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် နေမိတယ်။ ဒါဟာလည်း သူ့အတွက် ကြိုးစားတော့ ကိုယ်လိုတဲ့ သတင်းရအောင် အပေါ်ယံ အပရိုက အလိုလိုက် သည်းခံနေတာပါ။ ဒီလောက်ထိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူ့အတွက် အနစ်နာခံခဲ့ပါတယ်”

“မေမေဖြင့် သမီးတို့ ခေတ်သစ်စုံထောက်နည်းကို အသည်းယားလှတယ်ကွယ်၊ အနို့ ဟိုသူငယ်ကကော သမီးကို တကယ်ချစ်မနေဘူးလား”

“ချစ်တာတော့ ပြောစရာမလိုဘူး၊ လက်ဝတ်လက်စား သောင်းနဲ့ချီပေးတာ

ကြည့်တော့။ ချစ်သမီး တကယ်ချစ် မေမေ။ ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ရိုးကလည်းရိုး၊ စိတ်ရင်းကလည်း ကောင်းသနဲ့၊ သမီး သူ့ကို သနားနေတော့တာပဲ”

“အို... ဒါကတော့ တစ်စ တစ်စ ဖြတ်မှန်းမသိ ဖြတ်တာပေါ့၊ သမီး နောက်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး တောင်းပန်တန်ရင် တောင်း ပန်တာပေါ့”

“ကျွန်မကလည်း သူ့ကို မဖြတ်နိုင်တော့ဘူး မေမေ၊ တကယ် ချစ်နေပြီ”

ခင်ဆွေတင့်သည် မိခင်ကြီးအား သွေးတိုးစမ်းသည့်သဘောနှင့် ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြမြတင်မှာ ပိုမို မျက်လုံးပြူးသွားလျက် အံ့အားသင့်နေရာက

“သမီးကလည်း ချစ်တယ် ဟုတ်လား၊ အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ သမီး၊ သူ့အဖေ ဦးအောင်သာနဲ့လည်း စကားလွန်ကုန်ကြပြီ။ လူကြီးချင်း မျက်နှာပျက်လို့ မကောင်းတော့ဘူး”

“မေမေ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကိုဌေးအောင်နဲ့ လူကြီးချင်း သဘောတူပေမယ့် လက်ဖျားနဲ့မှ ခင့်ကို တို့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုထိပ်တင်ကြီးကတော့ ခင့်ကို တို့ရုံမကဘူး၊ ဒီထိအောင် နေခဲ့ကြတယ်၊ ခင့်ရဲ့ အပျိုရေ ပျက်ခဲ့ပြီ”

“ဟင်... အပျိုရေပျက်ခဲ့ပြီ။ ဒီထိအောင် ဖြစ်ခဲ့သလား သမီးရယ်၊ လွန်လှချည်လားကွယ်။ ဒီထိအောင်တော့ မဖြစ်ခဲ့အောင် ကာကွယ်ဦးမှပေါ့ကွယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ ခေါင်တွေးသလို လွန်လွန်ကျူးကျူး မဟုတ်ပါဘူး။ အပရီက ဖက်လှဲတကင်း လုပ်ရုံလောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင့်ရဲ့စိတ်မှာ ကိုဌေးအောင်ထက် သူ့ကို ပိုပြီး ချစ်နေတယ် မေမေ၊ သမီးရဲ့စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း အလိုလိုက်ကြမယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ကိုဌေးအောင်ကို မလိုချင်တော့ဘူး”

“အို... အို သမီး ဘယ့်နှယ် ပြောတာလဲ၊ မေမေတို့မျက်နှာ အိုးမဲ သုတ်မလို့လား၊ သမီးဖေဖေကြားရင် ဒုက္ခရောက်နေပါလိမ့်မယ် သမီးရယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး မေမေ၊ အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းမယ်။ ဖေဖေကိုလည်း ခင် အသိပေးမယ်။ ခင် ဖေဖေကိုလည်း ပြောပြမယ်” ဟု ခင်ဆွေတင့်သည် ပြောမိ လုပ်မိလျှင် ဇွတ်တိုးလုပ်တတ်သည့်အတိုင်း ဖခင်ကြီးအခန်းသို့ ကိုယ်တိုင်သွားကာ ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်ယူခဲ့လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် အသေအလဲ အရိုက်ခံရစေကာမူ သူ လုပ်ချင်သည်ကို လုပ်ရမှ၊ သူပြောချင်သည်ကို ပြောရမှ ကျေနပ်သော ကလေးမ ဖြစ်ခဲ့ရာ ဒေါ်မြမြတင်မှာ ဖခင်ကြီးနှင့် တုတ်တပြက် ဓားတပြက် ဖြစ်လေမလား ဟု စိုးရိမ်၍နေလေ၏။

“ဖေဖေ သမီးပြောပါရစေ၊ သမီးအသက် ၁၈ နှစ် ရှိပါပြီ။ သမီး စိတ်ကူးရှိရာ

လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာလည်း သမီး သိပြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီး ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပါရစေ။ သမီး ကိုဌေးအောင်ကို မယူနိုင်တော့ဘူး ဖေဖေ”

ဒေါ်မြမြတင်ကား ဦးလှဘော်သည် 'တက်ထောင် မောင်းနင်း' လုပ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ရာ ဦးလှဘော်မှာ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ခဲလျက် ဣန္ဒြေရရ ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာဖြင့် သမီးအား ကြည့်ရှုလိုက်ကာ

“ဆိုပါဦး သမီး၊ သမီးရဲ့ ပြုမူချက်ဟာ ရိုးဇင်းနေးဘီးလ် (အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံစွာ) ဖြစ်ရင် ဖေဖေတို့လည်း နားထောင်ရတာပေါ့။ ဘီအေ အထက်တန်းသင်နေတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကို အောက်တန်းစား ကလေးသူငယ်လို ဆုံးမမယ် မဟုတ်ဘူး”

ဦးလှဘော်ကား စစ်ကဲတန်း ဝန်ထောက်မှ အရေးပိုင်၊ အရေးပိုင်ရာထူးမှ အတွင်းဝန်ကြီးရာထူးအထိ တိုးတက်လာသူဖြစ်၍ တရားသူကြီးအဖြစ်နှင့် အလွန် လိမ္မာပါးနပ်သူ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ခင်ဆွေတင့်သည် ထပ်မံ စဉ်းစားမိလေ၏။ မိမိ၏ဖခင်သည် သာမည မိဘအစားထဲက မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိသဖြင့် ပြောရန်စကားကို နောက်တွန့်ရာက အရဲစွန့်ပြီးလျှင်-

“ကိုဌေးအောင်နဲ့တော့ မိဘစကားကို နားထောင်မယ်ဆိုပြီး ချစ်တာ မချစ်တာ မစဉ်းစားဘဲ လက်ခံခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင့်ကို လက်ဖျားနဲ့မှ မတို့ရပါဘူး ဖေဖေ၊ မင်းသားနဲ့တော့ ခင်ကလည်း ချစ်တယ်၊ သူ ကလည်း ချစ်တယ်။ ပြီးတော့” ဟု ခင်ဆွေတင့်သည် ပြောမည့်စကား အတွက် ရှက်စနိုး၍ မဆက်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်ရာ ဒေါ်မြမြတင်က ကြား ဖြတ်လျက်

“ကိုယ့်သမီး မင်းသားနဲ့ တော်တော်ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်ခဲ့ပတဲ့”

ဦးလှဘော်သည် ဆေးလိပ်တွင် ခဲနေသော ပြာတောင့်ကို ပြာခံခွက်တွင် ခါချရင်း အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့်

“အခု သမီးစိတ်ထဲမှာ မင်းသားကို ချစ်ပြီး မောင်ဌေးအောင်ကို မချစ်နိုင်ဘူး ဆိုပါတော့။ ဟုတ်ကဲ့လား သမီး”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ သမီး မချစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ကဲ... ကဲ ဖေဖေ သမီးကို မေးရသေးတာပေါ့။ ဖေဖေနဲ့ ဝန်ထောက်ဘဝက အလုပ်လုပ်ဘက် ကိုအောင်သာနဲ့ သားရေး သမီးရေး စပ်မိကြတယ်။ သူ့သားကလည်း ဘီအက်စီ ဝန်ကလေးအတန်း စုံထောက်ဘက် အရာရှိ ဆိုတော့ မိဘမျိုးရိုးနဲ့ လိုက်ပြီး ငြင်းပယ်စရာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေဟာ ကတိမပေးခဲ့ဘူး။ သမီးကို တီးခေါက်ကြည့်ဦးမယ်လို့ သမီး မေမေကို မေးစေတယ် မဟုတ်လား၊

သမီးမေမေကို သမီးက ဘယ်လို ပြောသလဲ”

“မေမေတို့ သဘောတူရင် မငြင်းဆန်ပါဘူးလို့ ပြောမိတယ် ဖေဖေ”

“ကောင်းပြီ၊ ဖေဖေက ဆင့်ပြီး မေးသေးတယ်။ အခုဟာ ဖေဖေ မေမေတို့ အလိုဆန္ဒကိုသာ ပြောတာ။ တကယ်လို့ သမီးက မကျေနပ်ဘူး ဆိုရင်လည်း ပြောသာပြော၊ သမီးကို ဆိုလည်း မဆိုဘူး၊ အပြစ်လည်း မတင်ဘူး ဆိုတော့ကော...”

“ခင် အဲဒီတုန်းကလည်း ကျေနပ်ပါတယ်လို့ ပြောပါတယ် ဖေဖေ”

“တစ်ခါ မောင်ဌေးအောင် သမီး ကျေနပ်ပါတယ်ဆိုလို့ ဝင်ထွက်နေတာပဲ၊ သမီး ကျေကျေနပ်နပ်ပဲ စကားလက်ခံပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ပြောမိပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းသားကိစ္စကို ရှင်းကြဦးစို့၊ ဖေဖေတို့ဟာ ဘာမှ အမြော်အမြင် မရှိဘူး။ ပစ်စလက်ခတ် လုပ်တယ်လို့ သမီး တွေးချင် တွေးမယ်။ မင်းသားဟာ တကယ် သူပုန်ဖြစ်နေရင် နောက်လိုက်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ”

“ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ချီပြီး သေကုန်ကြမှာပဲ ဖေဖေ”

“ဒီ လူပေါင်း ထောင်သောင်း သေမယ့်အစား သမီးတစ်ယောက် နည်းနည်း အနစ်နာခံလိုက်ရင် အကျိုးနဲ့အပြစ် ဘယ်ဘက်က များမလဲ သမီး”

“သမီးတစ်ယောက်ကြောင့် လူပေါင်းများစွာ အသက်ချမ်းသာမှာမို့ အကျိုးများပါတယ်”

“မောင်ဌေးအောင်ကတော့ သူ့တက်လမ်း ရည်ရွယ်ချက် ရှိမပေါ့။ ဖေဖေရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဒါပေပဲ သမီး။ သမီးလည်း စာတွေ အဖတ်ဖူးသားပဲ။ နီလိနိကာဇာတ်မှာ တိုင်းပြည် မိုးခေါင်လို့ မိုးမခေါင်အောင် အကျင့်လွန်တဲ့ ရသေ့ကလေးကို သမီးပျို နီလိနိကာ မင်းသမီးကလေးအား ဖခင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် တိုက်တွန်း အနစ်နာခံစေတယ် မဟုတ်လား။ ကုသမင်း ခမည်းတော် ဥက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးလည်း သား သမီး ထီးမွေနန်းညွန့် မရနိုင်လို့ တိုင်းပြည်အကျိုးကြည့်ပြီး သူ့မိဖုရားငယ်တွေ လူပေါင်းစုံနဲ့ ပျော်ပါးစေတယ် မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံး သူ အလွန်ချစ်တဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးကိုပဲ သားသမီးရရေးအတွက် လွှတ်ပေးရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သမီးရဲ့ အဓိကအလုပ်ဟာ ဘာလဲလို့။ သမီးလည်း လောဂျစ်သင်နေရတာ နားလည်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ သမီး နားလည်ပါပြီ။ သမီးရဲ့ တာဝန်နဲ့ဝတ္တရားကတော့ မင်းသား သူပုန်မထနိုင်အောင် စုံစမ်းပေးဖို့ပါပဲ။ အပိုချစ်တယ် ခင်တယ် ဆိုတာဟာ

သမီးရဲ့ဝတ္ထရား မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးဟာ မင်းသားကို အရုပ်လို သဘောထားပြီး ကိုယ့်ဝတ္ထရား ဆောင်ရွက်ဖို့ တာဝန်သာ ရှိပါတယ်”

“အေး.. အေး သမီး ဒီလို ရေလည်ရင် တော်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေတို့က အတင်းအကျပ် တစ်ဖက်သတ် မဆုံးဖြတ်လိုသေးဘူး။ သမီးရဲ့စိတ်၊ သမီး ဘယ်လိုဖြစ်သင့်တယ် ဆိုတာ သမီးကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပါ။ မှားတာ မှန်တာ အပထားပြီး 'ဖေဖေ ကျွန်မဖြင့် မင်းသားပဲ ချစ်တယ်၊ သူမှယူမယ်' ဆိုလည်း ဖေဖေတို့က နင်လား ငါလား တက်ထောင်မောင်းနင်း လုပ်ကြမယ် မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေတို့ စီမံတဲ့အတိုင်း သမီးကလည်း မူလကပဲ သဘောတူလို့ အဲသည့်အတိုင်း လိုက်နာမယ်ဆိုရင် ဖေဖေတို့ရော၊ ဆွေမျိုးတွေပါ ဝမ်းသာကြမှာပဲ။ အချုပ်မှာတော့ သမီးရဲ့တရားကို သမီးပဲ စီရင်ပေတော့”ဟု ခွင့်ပြုလိုက်ရာ၊ ခင်ဆွေတင့်သည် မိဘရှေ့မှ ခပ်ကုန်းကုန်းကလေး ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် မိမိ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အပူမီးကို စ၍ မွှေးမိတော့ရှာလေ၏။ စဉ်းစဉ်းစားစား ချင့်ချင့်ချိန်ချိန်လုပ်ရမည့် မိန်းကလေးတို့တာဝန်အတိုင်းဆိုလျှင် မိဘ စကားကို နားထောင်ရမည် ဖြစ်၏။ ရူးရူးမိုက်မိုက် ဆိုလျှင် မိမိချစ်သူကိုသာ ဇွတ်တိုးချစ်ရမည် ဖြစ်ရကား မည်သို့မျှ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ စောစော ခိုက်က အသံဝါကြီးနှင့် မျက်ရည်စီးလျက် မိမိအား ပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ်ကာ ပြုမူလိုက်သော လူချောမင်းသား၏အမူအရာကို ထင်ယောင်မြင်ယောင် လာကာ သန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်ပျော်၍သွားရှာလေ၏။

<https://t.me/mmebooks>

အပိုင်း (၁၂)

အချစ်နှင့် ဆွေမျိုးမိဘ

ခင်ဆွေတင့်ကား သန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်သဖြင့် နံနက် ၈ နာရီခန့်မှ အိပ်ရာက နိုးလေ၏။ စာမေးပွဲမှာလည်း လပိုင်းမျှ လိုသောကြောင့် ရေမိုးချိုး ကော်ဖီသောက်ပြီးလျှင် ကျောင်းသို့ အိမ်က ကားနှင့် စောစော ထွက်ခွာသွားလေ၏။ မိဘများကမူ မိမိ၏ချစ်ရေးခင်ရေးကို မိမိအားသာ အပ်နှင်းလျက် အစီရင်ခိုင်း၏။ မိမိကလည်း မင်းသားအား အဆုံးအဖြတ် ခိုင်းထားရာ မင်းသားမှာ မိမိထက် အမြော်အမြင်ကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် မင်းသား၏အဆုံးအဖြတ်ကို များစွာ သိလို၏။ မင်းသားက သူနှင့်သာ ချစ်ခင် ပေါင်းသင်းရန် ဆုံးဖြတ်လျှင် ဖခင်ကြီး၏ မိန့်ကြားချက်ကို ပြေလည်အောင် ဖြေဆိုနည်း မင်းသားထံ တောင်းတော့ မည်။ မင်းသားက ပစ်ပယ်လျှင်ကား ကမ္ဘာသကာ ဟု စာမေးပွဲ နီးသလောက် အတန်းတွင် စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ တစ်နေ့ အချိန်ကုန်လွန်လေ၏။

ခင်ဆွေတင့်သည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ရွှေတောင်အဖြူနှင့် အနက်ကွက်လုံကွင်း၊ ပဒုမ္မာဒိဘီချ၊ ဆံပင်က လျော့ကရီး ထုံးလျက် မိဘများအား မင်းသားအား အကျိုးအကြောင်း ပြော၍ သူ၏လက်ဝတ်လက်စားများကို ပေးချည်ဦးမယ်ဟု အကြောင်းပြကာ မြောက်ဘက်အိမ်သို့ ကူးခဲ့လေ၏။ ထူပူပြီး မွန်၍နေသောကြောင့် တောင်ဘက်အိမ်က မြောက်ဘက်အိမ်သို့ လှမ်း၍ မကြည့်မိချေ။ မြောက်ဘက်အိမ်ဝင်းပေါက်မှ အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်မိသောအခါ ခင်ဆွေတင့်မှာ မျက်လုံးပြာ၍ သွားလေ၏။ မင်းသား၏အိမ်ကြီးကား ရှေးကကဲ့သို့ မဟုတ်၊ အပေါ်ထပ် ဖွင့်ထားနေကျ ပြတင်းပေါက်အားလုံး ပိတ်၍ထား၏။ အောက်ထပ်တွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ ငှားရန်၊ ရောင်းရန် စသော ဆိုင်းဘုတ် တစ်ခုတလေမျှ မမြင်သဖြင့်သာ အနည်းငယ် သက်သာခွင့် ရလျက် ရှေ့သို့တိုး၍လာရာ ဆင်ဝင်အောက် ပက်လက်ကြိမ်ကုလားထိုင် တစ်ခုပေါ်တွင် ဆေးပေါ့လိပ် မှိန်းနေသော အဘိုးကြီး ဦးရဲကျော်ခေါင် ကို မြင်ရမှ ခြေလှမ်းသွက်လျက်

“အဘိုး... အဘိုး အစ်ကိုကြီးကော... အစ်ကိုကြီး ဘယ်သွားသလဲ”

ဟု ပျာပျာသလဲ ရေငတ်သလို မေးမိလေ၏။ အဘိုးကြီးသည် တစ်ဝက် ဖြူနေသော မျက်ခုံးမွေးကို ပင့်တင်လျက် နဖူးရေတွန့်ပြီးလျှင်

“ဪ... ကလေးမလား၊ မရှိကြတော့ဘူးကွယံ။ သူတို့ နေပြည်တော်ကို ကနေ့ ညနေ ရထားနဲ့ပဲ သွားကြတယ်”

“မန္တလေး သွားတယ်လား၊ ကျွန်မကို စောစောက ဘာလို့ ပြောမသွားသလဲ။ ရက်စက်လှချည်လား အစ်ကိုကြီးရယ်၊ တကယ်ဆိုရင် ခင်ဆွေကို တိုင်ပင်ပါဦးတော့လား”ဟု ခင်ဆွေတင့်သည် မျက်ရည်ပေါက်များ ကျဆင်းလာရှာလေ၏။ အဘိုးကြီးသည် ကရုဏာသက်သော အမူ အရာဖြင့်

“အင်း... အင်း မင်းကလည်း ငို၊ ကိုယ်တော်ကလေးလည်း တစ်ညလုံး မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ပဲ။ ကိုယ်တော်ကလေး ဒီလောက် စိတ်ဒုက္ခရောက်တာ အဘိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ အို... အို တော်ပြီ တော်ပြီ၊ သူက ဒါတွေ ကလေးမကို မပြောရဘူးတဲ့။ ရှေ့... ရှေ့ စာတစ်စောင်ပေးသွားတယ်”ဟု အဘိုးကြီးသည် သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲက စာအိတ်တစ်စောင်ကို ထုတ်၍ ပေးလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်လည်း အိမ်ကျမှ ဖတ်တော့ မည်ဟု အဘိုးကြီးအား နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် မိမိ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက် ဖတ်ရှုနေလေ၏။

အစ်ကိုကြီး အသက်နှင့်အတူ ချစ်တဲ့ ခင်ဆွေ/

အစ်ကိုကြီး မန္တလေး မသွားခင် နှစ်ယောက်ချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် နှုတ်ဆက်လိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ သာပြီး ဆိုးရွားမည့် အခြေအနေကို မြင်လို့ ဒီစာကိုပဲ အစ်ကိုကြီး ရေးပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်။ မယ်တော်ဘုရားက မန္တလေးမြို့ နန်းတော်ထဲမှာရှိတဲ့ ဘိုးတော်ရဲ့အရိုးအိုးကို ကန်တော့ချင်တယ်။ ဆွေတော် မျိုးတော်တွေနဲ့ ဖူးတွေ့နေချင်တယ်လို့ ပြောဆိုထားတာ ကြာလှပြီ။ အစ်ကိုကြီးကလည်း နန်းတော်ကြီး မြင်ရင် မချီလွန်းလို့ မသွားပါရစေနဲ့၊ ဘယ်တော့မှ သွားတာပေါ့ စသည်ဖြင့် နေ့ရက် ဆွဲလာခဲ့တယ်။ အခုတော့ ခင်ဆွေ လွတ်လပ်ရန်အတွက် မယ်တော် အနည်းငယ် မကျန်းမာဘဲလျက် လိုက်၍ ပို့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မန္တလေးတွင် ၁၄-၅ ရက် ကြာလိမ့်မည်။ ထိုအတွင်း ခင်ဆွေတို့ လက်ထပ်ရေးလည်း ပြီးမြောက်စေချင်တယ်။ အစ်ကိုကြီးမှာ ခင်ဆွေအား မည်မျှ ချစ်ခင်သည်ဟု စာနှင့် ယခု ရေးပြခြင်းထက် ခင်ဆွေကိုယ်တိုင် ပြန်လှန် စဉ်းစားက ပိုမိုထင်ရှားပေလိမ့်မည်။ အစ်ကိုကြီး တစ်ညလုံး မိုးစင်စင်လင်းအောင် တစ်ရေးမျှ မအိပ်ရ၊ သို့ကလောက် စဉ်းစားခြင်း ဖြစ်၏။ ခမည်းတော် ဘုရားက အသက်ဘေးအထိ လုပ်ကိုင်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်လျှင် အနည်းဆုံး တစ်လခန့် စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်ကိုင်ရမည်ဟု ဆုံးမတော်မူသွား၏။ ထို ဆုံးမချက်သည် အစ်ကိုကြီး၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့၏။ ဤမျှ ရေးလျှင် ခင်ဆွေ နားလည်လောက်ပြီ။ အသက် ၇၀ ကျော် အတွေ့ အကြုံများခဲ့သော ဦးရဲကျော်ခေါင်သည် အစ်ကိုကြီး၏လူဝါးမဝသော၊ လူ့ဇာတ် လူ့အဖြစ်ကို မသိသော စိတ်ဓာတ်ကို များစွာ

ပြုပြင်ပေးခဲ့၏။ သူ ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်များသည် အစ်ကိုကြီးကိုသာ စီရင်ချက် အချခိုင်း၏။ အစ်ကိုကြီးကိုသာ ချစ်ခင် ပေါင်းသင်းရမည်ဟု အစ်ကိုကြီးက ပြောလျှင် ခင်ဆွေသည် အစ်ကိုကြီးစကားကို မုချ နားထောင် မည်ဟု အစ်ကိုကြီး တထစ်ချ ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ခင်ဆွေ သည် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်လျှင် အစ်ကိုကြီးနှင့် အတူနေရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးမည် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ခင်ဆွေတင့်မှာ ဤကဲ့သို့မဟုတ်။ မျိုးကြီးဆွေကြီး၊ တကယ့်ထိပ်တန်းက ဖြစ်၏။ ခင်ဆွေ၏မိဘများသည် သမီးလိမ္မာတစ်ယောက်ကို သင့်တော်သော သူငယ်တစ်ဦးနှင့် လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထား၏။ ခင်ဆွေသည် ထို စေ့စပ်ချက်ကို သဘောတူ၏။ သဘောတူရုံသာ မဟုတ်၊ စေ့စပ်သူ ကြီးပွားရေးအတွက် အစ်ကိုကြီးထံသို့ပင် သူလျှို့ လုပ်၍လာ၏။ အစ်ကိုကြီးနှင့် ချစ်ကြိုက်ရာ၌ မူလ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ။ အစ်ကိုကြီး လူမှုလူရေး မသိ နားမလည်ခြင်း၊ မိန်းကလေးတစ်ဦးအား ပြောသင့်-မပြောသင့်၊ ပြုမူသင့် မသင့် စသည်တို့ကို စဉ်းစားခြင်းမရှိ။ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုမူခြင်းကြောင့်သာ အစ်ကိုကြီးအား ချစ်လာခဲ့၏။ သို့ ချစ်သည့်တိုင်အောင် မောင်နှမချစ်မျိုး ချစ်ပါရစေ ဟု ခင်ဆွေ အတန်တန် တောင်းပန်ရှာသေး၏။ မနေ့ညကမှသာ ခင်ဆွေ၏အချစ်ကို ဖွင့်ဟ ပြောတော့၏။ အစ်ကိုကြီး ဆုံးဖြတ်ရမည်မှာ ခင်ဆွေကိုချစ်လျှင် ခင်ဆွေ၏ မိဘ ဆွေမျိုးဂုဏ်ပါ ငဲ့၍ စဉ်းစားရမည်။ အကယ်၍ ဇွတ်တိုးလုပ်က ခင်ဆွေ၏ မိဘမှာလည်း မျက်နှာမကောင်း၊ ခင်ဆွေမှာလည်း စိတ်ဆင်းရဲ တွေ့၊ အစ်ကိုကြီးမှာလည်း အလွန် ဒုက္ခတွေ့ချိမ့်မည်။ အစ်ကိုကြီး၏ဒုက္ခကိုကား ဂရုမပြုပါ။ အစ်ကိုကြီး ချစ်လျှင် ချစ်သူ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေဖို့ ကြိုးစားပေးရမည်။ ဤကဲ့သို့ ရေးသားရာ၌ အစ်ကိုကြီး အသည်း မည်မျှ လောင်ကျွမ်းနေမည်ကို အထူး မရေးလို။ ယခုကဲ့သို့ တိုက်တွန်းခြင်းဖြင့် အစ်ကိုကြီး၏ မေတ္တာစေတနာသည် ခင်ဆွေ၏အပေါ်တွင် အနည်းငယ်ကလေးမျှ ယုတ်လျော့ခြင်း မရှိ။ နှမအရင်းကလေးသဖွယ် အမြဲစောင့်ရှောက်မည်။ မောင်ဌေးအောင်မှာ အပျော်အပါး လိုက်စားပုံ ရသည်။ ဒါကိုလည်း ခင်ဆွေနဲ့ အကြောင်းပါတဲ့အခါ အစ်ကိုကြီး ကူပြီး ဆုံးမပေးမယ်။ အစ်ကိုကြီး ပေးထားသော လက်ဝတ်လက်စား ပစ္စည်းများသည် အလွန် စင်ကြယ်သောစေတနာနှင့် ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ထပ်ပွဲ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း စာရင်းတွင် ပြည်လမ်း မင်းသား စောရန်အောင်က လက်စွပ်၊ စိန်နားပွင့်၊ စိန် လက်ကောက်၊ စုစုတန်ဖိုး ၂ သောင်းကျော် လက်ဖွဲ့ကြောင်း စာရင်းမှတ်သားပါ။ တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ အစ်ကိုကြီး ခင်ဆွေကို ဘယ်လို ချစ်ခင်ကြောင်း သိစေလို၍ ဖြစ်တယ်။ အစ်ကိုကြီးမှာတော့ အခု သွေးပူတုန်း ပြောရရင် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး ပြောမည်။ သို့သော် ဦးရဲခေါင်၏ ဗဟုသုတအရဆိုလျှင် တစ်နေ့နေ့မှာ အိမ်ထောင်ပြုချင်မည်။ ထိုအခါ ခင်ဆွေလို ရုပ်မျိုး၊ ခင်ဆွေလို အစ်ကိုကြီးအား

စွဲမြဲခံပြီး ချစ်မယ့် မိန်းကလေးမျိုးတွေမှ ပြုတော့မည်။ တွေ့တဲ့အခါလည်း အစ်ကိုကြီး နှမကလေးကို တိုင်ပင်ပါဦးမယ်။ ခင်ဆွေမှာလည်း အခု သွေးပူတုန်း ဆိုရင် မောင်ဌေးအောင်ကို ချစ်ခင်နိုင်မည် မထင်။ သို့သော် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံကြသောအခါ ချစ်ခင်ရမည် ဓမ္မတာ။ သို့အတွက် သွေးပူတုန်း မစဉ်းစားဘဲ သွေးအေးမှ ဘာမဆို စဉ်းစား လုပ်ကိုင်ပါ။

ခင်ဆွေတို့ တင့်တင့်တယ်တယ် နေကြတာကို မြင်လိုပါတယ်။ အစ်ကိုကြီး စိတ်လည်း ဖြေပါ့မယ်။ ခင်ဆွေတို့ စုံထောက်အတတ်ဆန်း ရတဲ့အတွက် ဒီလိုဖြစ်ရသော်လည်း အစ်ကိုကြီး နှမကလေး အသက်နှင့် ရှိနေသရွေ့ကာလပတ်လုံး နှမကလေးတစ်ယောက် ကောက်ရသလို ခင်မင်ရသည့်အတွက် အစ်ကိုကြီးမှာ အမြတ်ရသည်ဟု ယူဆသည်။ သွားပြီနော် ခင်ဆွေ။

/စောရန်အောင်

ခင်ဆွေတင့်သည် စာဆုံးပြန်လျှင် တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်လေ၏။ မင်းသား၏ ဆိုလိုသောအဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားနေ၏။ မင်းသား၏ သဘောထားမှာ မစားရသည့်အမဲ သဲနှင့် ပက်လိုသောစိတ် မရှိ။ တကယ် စေတနာစင်စင်နှင့် ချစ်ခင်ကြောင်းသိရရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ ယူကျုံးမရ ရှိလွန်းလှသဖြင့် ရှိုက်လျက် ငိုကြွေးနေမိရှာလေ၏။ ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ မျက်နှာ မှောက်လျက် မျက်ရည်များကို သွန်ချနေရာ တစ်စုံတစ်ဦးက ကျောကို အသာပုတ်မှ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရာ မိခင်ကြီးကို မြင်ရလေ၏။

“ခင် သမီး ဘာဖြစ်တာလဲကွယ်၊ ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ”

ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသားဆီက စာကို ပြပြီးလျှင် တစ်ဖန် ရှိုက်လျက်

“သူ ကျွန်မကို စွန့်သွားပြီ မေမေရဲ့”ဟု ပြောရင်း ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာမှောက်ကာ အားပါးတရ ငိုကြွေးရှာလေတော့၏။

“ခက်တာပါပဲကွယ်၊ သမီးဖေဖေကလည်း သမီးကို အဆုံးဖြတ်ခိုင်းထားတာပဲ။ ဘာမဆို သမီးသဘောအတိုင်း လုပ်နိုင်တယ်။ ဒီသူငယ်က နောက်ဆုတ်သွားတာတော့ မေမေတို့ ဘယ့်နှယ် တတ်နိုင်မလဲ”

“သူ နောက်ဆုတ်ပေမယ့် ကျွန်မ မဆုတ်ဘူး။ ကျွန်မ သူ့နောက် လိုက်သွားမှာ၊ ကျွန်မ သူ့ကို မပစ်နိုင်တော့ဘူး မေမေရဲ့”

“တယ်လည်း ခက်တာကိုးကွယ်။ ကဲ... ကဲ သမီးက လိုက်သွားတယ်ဆိုရင် သမီးဖေဖေရဲ့ဂုဏ် ဘယ်လို ထိခိုက်မလဲ။ သမီးဖေဖေကလည်း သမီး

မလိုချင်တဲ့သူကို အတင်းအကျပ် ပေးစားနေတာမှ မဟုတ်ပဲ။ သမီး လိုချင်တဲ့လူ ယူတော့လို့ ခွင့်ပြုထားပြီ။ ဒီတော့ သမီး သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့ဆီ စာရေး၊ မိသားဖသားပီပီ ပြောပါစေတော့လားကွယ်။ ဒီလိုပြောလျက်နဲ့ မေမေတို့က ကဖျက်ယဖျက်လုပ်ရင် မေမေတို့အပြစ်ပေါ့။ သမီး ငယ်တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်ဘဲ”

မင်းကတော်ကြီး ပြောပြသော စကားများကား ခင်ဆွေတင့် ဆင်ခြေ မဝင်နိုင်အောင် လမ်းမှန်ကျနေသဖြင့် ခင်ဆွေတင့်သည် မျက်တောင်ကော့ကလေးနှင့် မိခင်ကြီးအား တွေ့ဝေ ကြည့်ရှုနေရှာလေ၏။

“ကဲ.. ကဲ ရေမိုးချိုး၊ အခြေမပျက် နေစမ်းပါ။ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ခင်ဆွေတင့်သည် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကာ ရေမိုးချိုးလေ၏။ မိခင်ကြီး ကျေနပ်အောင် သနပ်ခါးရည်ကျဲ ကလေး လိမ်းလျက် အိမ်ရှေ့ပန်းခြံထဲသို့ ထွက်ကာ ဓာတ်မီးလင်းသည်အထိ မှိုင်တွေနေမိလေ၏။

ကိုဌေးအောင်ကား မင်းသား၏ လက်သီးထိုးခံရပြီးနောက် ခင်ဆွေတင့် တို့အိမ်သို့ တစ်လခန့် လမ်းပြတ်၍နေလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တယ်လီဖုန်းဖြင့် အလုပ်ကိစ္စများပြားကြောင်းများကို ပြောလေ့ရှိလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ကိုဌေးအောင် မလာသဖြင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ကင်းလျက် တွေးတောနေခွင့် ရရှိလေ၏။ မင်းသား၏ စာထဲတွင် ၁၄-၅ ရက် ဟု ပါရှိရာ ထိုရက်များကို လက်ချိုးရေတွက် စောင့်စားမိလေ၏။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေ့ကြုံရစဉ်ကမူ မိမိသည် မင်းသားအား မည်မျှ ချစ်ခင် စွဲလမ်း ကြောင်းကို ကောင်းစွာ မသိရှိခဲ့ချေ။ အပူနှင့် ခွဲခွာရတော့မှ မင်းသားအား ဖြတ်၍မရနိုင်လောက်အောင် စွဲလမ်းချစ်ခင်နေကြောင်းကို သိရှိလာလေ၏။ အကယ်၍ ထိုရက်အတွင်း မင်းသား ပြန်လာက မင်းသားကိုသာ ချစ်တော့မည်၊ မင်းသားထံမှ မိဘအား ဆင်ခြေပေးရန် အကြံဉာဏ်များ တောင်းမည်ဟု အားခံထားလေ၏။ ဦးရဲကျော်ခေါင် ရှိရာသို့ ၂ ရက်ခြား ၃ ရက်ခြား သွားရောက် မေးမြန်းရသည်မှာလည်း ခင်ဆွေတင့်၏အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်တော့၏။

သို့ရာတွင် မင်းသားဆီက စာတစ်စောင်မျှ မလာ။ မည်သည့်နေရာသို့ စာပေးရမည်လည်း မသိရှိရဘဲ တစ်လနီးပါး အချိန်ကြာခဲ့လေ၏။ စာမေးပွဲလည်း ပြုလုပ်နေသဖြင့် စာမေးပွဲကိုသာ ကုပ်၍ ကြိုးစား ဖြေဆိုပြီးနောက် အိမ်တွင် နေကုန်နေခန်း နေထိုင်ရတော့ရာ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဟူသကဲ့သို့ မင်းသားအား စွဲလမ်းသောစိတ်သည် ခင်ဆွေတင့် ရုပ်ရည်ကို အနည်းငယ် ချောင်စေလေတော့၏။

တစ်နေ့နံနက်ကား ခင်ဆွေတင့်သည် ဖခင်ကြီး ဖတ်၍ ချထားခဲ့သော သူရိယ သတင်းစာကို ကောက်ယူ ဖတ်ရှုနေရာ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ

မျက်လုံးပြူး အံ့အားသင့်၍နေလေ၏။ ဖခင်ကြီးသည် အဘယ့်ကြောင့်
ထိုအကြောင်းကို ပြောမပြလေသနည်းဟုလည်း တွေးတောမိလေ၏။
ထိုသတင်းကား အခြားမဟုတ်၊ မင်းသမီးတစ်ပါး ကံတော်ကုန်ကြောင်း၊
မင်းသမီးကြီးမှာ နယ်ခြား အနှင်ခံရသော မင်းသား ကြီး၏ ကြင်ရာတော် ဖြစ်၍
သားတော် 'စောရန်အောင်' တစ်ပါး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ မန္တလေး
ဆွေတော်မျိုးတော်များထံသို့ ခေတ္တ လာရောက် နေထိုင်ရာမှ တစ်လခန့်
မမာမကျန်းဖြစ်နေရာ သားတော် စောရန်အောင်သည် မြန်မာဆေးဆရာ၊
အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန် စသည်တို့နှင့် အမျိုးမျိုး ကြိုးစား ကုသသော်လည်း
သေမင်းလက်မှ မလွတ်ထွက်နိုင်တော့ကြောင်းများပါ မင်းသမီးကြီး၏ပုံ၊ မင်းသား
စောရန်အောင်၏ပုံများနှင့်တကွ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
ခင်ဆွေတင့်လည်း သတင်းစာကို လက်က ကိုင်လျက် မြောက်ဘက်အိမ်သို့
ကူးသွားရာ ဦးရဲကျော်ခေါင်မှာ စာတစ်စောင်ကိုင်လျက် ငိုကြွေးနေသည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် ခင်ဆွေတင့်မှာ မိမိ မယ်တော် ကွယ်လွန်သကဲ့သို့ ရောနှော
ငိုကြွေးမိရှာလေ၏။ တစ်ဖန် အဘိုးကြီး လက်ထဲမှ စာကို ယူ၍ ကြည့်ရာ

ဦးရဲကျော်ခေါင်/

မယ်မယ်ဘုရား လဆန်း ၃ ရက်နေ့က ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။
မကျန်းမာစဉ်ကလည်း စိတ်မကောင်းမည် စိုး၍ စာမရေးခဲ့ဘူး။ လဆန်း ၈
ရက်နေ့တွင် သင်္ဂြိုဟ်မည်။ ကိုယ်တော်မှာလည်း စိတ်မကောင်းစရာတွေ
ဆက်ဆက်ပြီး တွေ့ကြုံနေရတယ်။ မယ်တော်ကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးလျှင် စစ်ကိုင်းဘက်သို့
ကူး၍ ပဉ္စင်းဘောင်သို့ တက်တော့မည်။ လုပ်ငန်း အစီအစဉ်တွေကိုလည်း
အေးအေးဆေးဆေးမှ စီမံရမည်။ ဟိုဘက်က ကလေးမ လာမေးလျှင်လည်း
သင်္ကန်းဝတ်သွားကြောင်း၊ ဇနီးမောင်နှံ သင့်သင့်တင့်တင့် နေကြရန်
အကြောင်းများပါ မှာကြားကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ။

ခင်ဆွေတင့်သည် အဘိုးကြီးအား စာရွက်ခေါက်ကို ပြန်ပေးရင်း

“အဘိုးရဲ့ သူ ခဏ သင်္ကန်းဝတ်တာလား၊ တစ်သက်လုံးပဲလား”

“သူ့စာထဲ ပါတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မပြောတတ်ဘူး ကလေးမရယ်။
ကိုယ်တော်ကလေးဟာ အတော် သံဝေဂ ရသွားတဲ့အလိုထောက်တော့
တစ်သက်လုံး မြဲသွားမယ် ထင်တာပါပဲ”

“ခက်တာပါပဲ အဘိုးရယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှာလဲ။ အစ်ကိုကြီးရေ
ခင်ဆွေ မချစ်လို့ ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်သွားရက်တာလား”ဟု အသံကလေးများ
ထွက်လျက် ငိုလိုက်ရာ နဂိုကမှ ငိုချင်လျက်ဖြစ်နေသော အဘိုးကြီးသည်လည်း
တစ်သက်လုံး အတူနေခဲ့သော မင်းသမီးကို တမ်းတ ကာ ငိုကြွေးနေရှာတော့လေ၏။

အချိန်အတန်ကြာ ငို၍ အားရသောအခါ ခင်ဆွေတင့်သည် မျက်ရည်များသုတ်လျက် အခြေမပျက် တောင်ဘက် အိမ်သို့ ကူးလာခဲ့လေ၏။

အိမ်ဝင်းထဲသို့ ဝင်မိလျှင် ဆင်ဝင်အောက်၌ ကိုဌေးအောင်၏ကားကလေး ရပ်ထားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် အခြေမပျက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်လာရာ အတွင်း မှ “ဟော... လာပါပြီ”ဟု မိခင်ကြီး၏အသံကို ကြားရလေ၏။ ဧည့်ခန်း သို့ ဝင်မိလျှင် မိဘနှစ်ပါးအပြင် ကိုဌေးအောင်၊ ကိုဌေးအောင်၏ဖခင် ဦးအောင်သာ၊ ဦးအောင်သာ၏ဇနီး မင်းကတော်ကြီးများပါ မျက်နှာစုံညီ ထိုင်၍နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို လူသိုက်ကို မြင်ခြင်းအားဖြင့် မည်သည့်ကိစ္စလဲ ဟု အတပ်တွေးမိသော ခင်ဆွေတင့်မှာ ဘယ်လိုများ ပြောရပါမလဲ ဟု စဉ်းစားရင်း မိခင်ကြီး၏အနီးတွင် ထိုင်လေ၏။ ဦးအောင်သာသည် ပြုံးချို၍ ဖော်ရွေသော အမူအရာဖြင့်

“ကဲ... ကဲ တူမကြီး၊ ဦးတို့ လူကြီးချင်းတော့ ရှေးက ပြောတဲ့ကိစ္စကို ယခု ပြောပြီးပြီ။ တူမကြီးနဲ့ ပြောဖို့သာ လိုတော့တယ်။ ဦးတို့ဟာ တူမကြီး စာမေးပွဲအပြီးကို စောင့်နေခဲ့ကြတာ။ အခု စာမေးပွဲလည်း ပြီးပြီ၊ ကိစ္စလည်း တစ်ခါတည်း ပြီးအောင် စီမံကြဖို့ တိုင်ပင်နေကြတယ်”

ခင်ဆွေတင့်ကား စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍ မပြောဘဲ ကိုဌေးအောင်၏မျက်နှာမှအပ ကျန်လူကြီး အားလုံး၏မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရှုမိလေ၏။ ဤကိစ္စသည် ကိုဌေးအောင် လောဘဇောတိုက်လွန်း၍သာ လူကြီးတွေ လိုက်ပါလာရသည်ဟု စဉ်းစားမိသောအခါ ဒေါပွ၍နေလေ၏။ အကယ်၍ ကိုဌေးအောင်သည် ခင်ဆွေတင့်အား မယားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရုံ တောင်းရမ်း ပေါင်းသင်း၍ အခြား အပျော်အပါး မယားငယ်တွေနှင့် နေလိုက်မည်။ မာနအိုးကို လက်ထဲရောက်မှ ညှဉ်းလိုက်မည် ဟူသော သဘောထားကို သိရှိလျှင် ထိုထက် ဒေါပွသွားမည် ဖြစ်လေ၏။ ဒေါမြမြတင်လည်း သမီးက တုဏှိဘောနေသဖြင့်

“ကျွန်မသမီးကတော့ အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူး ဝန်ထောက်မင်း၊ မိဘစကား နားထောင်ပြီးသားပါ။ ဟိုရှေးဦးအရင် မေးတုန်းကလည်း မေမေတို့သဘောလို့ လွှဲအပ်ပြီးပါ။ ဒီတော့ သူ့ကို မေးနေဖို့ မလိုပါဘူး။ ရက်ကန့်သတ်ဖို့၊ ဂျူဘီလီ၊ ကွန်တီနင်တယ်၊ တောင်းဟောလဲ တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ဖို့ ဒါတွေသာ စဉ်းစားပါ”

“အို... အို... မေမေ၊ ဘယ့်နှာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ခင် အိမ်ထောင်မပြုချင်တော့ဘူး။ သီလရှင် လုပ်တော့မယ်။ အိမ်ထောင်ရေးဟာ သိပ်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတယ်။ ခင် မပြုပါရစေနဲ့ မေမေ”ဟု ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်ရာ လူကြီးတွေအားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြလေ၏။

ဦးအောင်သာက အပြုံးမပျက် “ဘာဖြစ်လို့လဲ တူမရယ်၊ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘာများ သံဝေဂ ရနေပါသလဲ။ သားသေ လင်ဆုံး၊ ကုန်ရှုံး ကြွေးတင်၊ လိုလင်မရ၊ မယ်သီလ ဆိုတဲ့ စာကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ့်နှယ် စိတ်ပျက်ရတာလဲ”

ထိုအခိုက် ကားတစ်စင်း ဆိုက်ရောက်လာပြန်လေ၏။ အားလုံး လှမ်း၍ ကြည့်ကြရာ ဦးလှသော်၏ကား ဖြစ်နေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် မိမိအိမ်က တယ်လီဖုန်းနှင့် လှမ်းခေါ်ထားကြောင်း တွေးမိလေ၏။ ကားပေါ်မှ ဦးလှသော်နှင့် ဇနီး၊ သမီး နုနုခင်ကလေးပါ ပါလာကြ လေ၏။ ရှေ့နောက်လိုပင် ဒေါ်မြမြတင်၏အစ်ကိုကြီး ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသာထွန်းနှင့် ဇနီးလည်း ရောက်လာပြန်၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ဆွေမျိုးတွေ အလယ်မှာ အဝိုင်းခံ၍ ထားရလေ၏။ ဆွေမျိုးများကား ထိုမျှနှင့် မရပ်သေး။ ဒေါ်မြမြတင်၏ညီမ ဒေါ်မြမြခင်နှင့် ခင်ပွန်း ဒီစတြိတ် တရားသူကြီး ဦးဘစိန်၊ ဒေါ်မြမြတင်၏ အဒေါ် ဒေါ်လှကြီး (မင်းကြီး ကတော်) တို့ပါ ထပ်မံ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ခင်ဆွေတင့်ဘက်ကမူကား ကူညီပြောမည့်သူ မရှိ။ လူမမည် အပျိုပေါက် နုနုခင်ကလေး တစ်ယောက်သာ အနားတွင် ကပ်၍ ထိုင်နေလေ၏။ လူကြီးများ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကြသည်မှာလည်း ခင်ဆွေတင့်၏နားတွင် မဆုံတော့ပေ။ ပါးစပ်ဟ ပြန်ပြောမည်လုပ်လျှင် ဖမ်း၍ ကုတ်ပြီး အမျှင်တစ်တန်းကြီး ဝိုင်းဝန်း ပြောဆိုကြသဖြင့် ငေးစိုက်၍သာ နားထောင်နေရတော့၏။

လူကြီးအားလုံးပင် ညင်ညင်သာသာ ပျောင်းပျောင်းပျပျ ပြောဆိုလျက် ရှိကြရာ ခင်ဆွေတင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက မာန်မဲ ဆဲဆို ဆုံးမလာသော မင်းကြီးကတော် ဒေါ်လှကြီး တစ်ယောက်သာ မကျေမချမ်းနိုင် အမူအရာဖြင့်

“ဒါတော့ နင်က သိပ်ပြီးကဲတာ။ နင် မစဉ်းစားတတ်ဘူးလား။ လူကြီးတွေ စီမံတာ ဘာလို့ မခံရမှာလဲ။ အောင်မာ စမ်းကြည့်စမ်း၊ မိခင်ဆွေရယ်”စသည်ဖြင့် ကြိမ်းဝါးရာ ဦးလှဘော်သည် ဒေါ်မြမြတင်အား လှမ်း၍ကြည့်၏။ အကင်းပါးသော ဒေါ်မြမြတင်သည် အသက် ၆၀ ကျော်ရွယ် အမယ်ကြီးအား “ဒေါ်ဒေါ် ခဏ” ဟု အတွင်းဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ဦးလှဘော်လည်း ပရိသတ်များအား ခဏနေကြဦး ဟု အမှတ်သညာ ပေးခဲ့ကာ “ကဲ... ကဲ သမီး၊ ဖေဖေနဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်း” ဟု အခြားတစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ သမီး၊ ဖေဖေပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အကြောင်းပြချက်က ရိုးဇင်းနေးဘီးလ် ဖြစ်မှပေါ့။ သမီးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဟိုဘက်က လူငယ်ကိုပဲ စွဲလမ်းနေတယ်ဆိုရင် ဖေဖေကို ပြော၊ ဘာ အားနာစရာရှိသလဲ။ ဖေဖေ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်မယ်။ ဒီလိုမှ

မဟုတ်လည်း သူတို့ပြောတာတွေကို နားထောင်ရုံပဲ သမီး၊ ဒုံးလုပ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

ခင်ဆွေတင့်မှာ အကယ်၍သာ မင်းသားသည် ဝတ်ကြောင်နှင့် မြောက်ဘက်အိမ်တွင် ရှိနေက မင်းသားကိုသာ စွဲလမ်း ချစ်ခင်၍ ယူတော့မည့်အကြောင်း ပြောင်ပြောင်ပြောလိုက်မည် ဖြစ်၏။ ယခုမူကား မင်းသားသည် မိမိအား လုံးဝ စွန့်ပစ်ကာ သင်္ကန်းဆီး၍သွားသောကြောင့် မိမိ ဆွေမျိုးတို့၏မျက်နှာကိုလည်း မဖျက်လိုသဖြင့်

“နားထောင်ပါတော့မယ် ဖေဖေ”ဟု တစ်ခွန်းသာ ပြောနိုင်လေ၏။ ထိုသို့ ပြောမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်ရည်ဝိုင်း၍လာရာ

“ဖေဖေ ခင် အပြင်ကို မလိုက်ပါရစေနဲ့၊ ဖေဖေတို့ သင့်သလို ရက်ကန့်သတ်ပါတော့”ဟု ပြောကာ အခန်းပေါက်သို့ ထွက်ပြီး ဝမ်းကွဲညီမ နုနုခင်အား လက်ယပ်ခေါ်ပြီး မိမိအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ ဦးလှဘော်လည်း အပြင်သို့ ထွက်ကာ သမီးဆီက ကတိရပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သူ ကတိပေးလျှင် ဖျက်မည့်သူကလေး မဟုတ်ကြောင်းများကိုပါ ပြောပြပြီးနောက် လက်ထပ်ရန် နေရာနှင့် ကျွေးမွေး ဧည့်ခံရန် အခမ်းအနားများပါ တစ်ယောက် တစ်ယောက် ပြောဆိုကြပြီးနောက် အသီးအသီး လူစုခွဲကြလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ စိတ်ပြေလက်ပြေ ညီမကလေးနှင့် စကားပြောမည်ဟု ခေါ်ငင်ထားရာ စကားမပြောနိုင်၊ ငိုပွဲဆင်နေမိသဖြင့် ဘာမျှ နားမလည်သော ကလေးမကလေးပါ ရောနှော မျက်ရည်လည်လျက် နေရှာလေ၏။ အပြင်မှ “နုနုရေ သွားကြစို့” ဟု ခေါ်၍ နုနုခင် ထွက်သွားမှ အားပါးတရ မျက်ရည်များကို အစွမ်းကုန် သွန်ချနေရှာလေတော့၏။

အပိုင်း (၁၃)

ကံ... ကံ... ကံ

ရန်ကုန်မြို့ အငြိမ်းစား ဝန်ထောက် ဦးအောင်သာ ဇနီး မင်းကတော် ဒေါ်မမ၏ သား၊ ဟင်္သာတမြို့ ငွေတိုက်ဝန်ထောက် ဦးဘတူ ဒေါ်ဒေါ်လတ်တို့၏ တူ၊ ရန်ကုန်မြို့ မြူနီစပါယ်ရုံး ကျန်းမာရေးအရာရှိ ဦးသိန်း- ဒေါ်ကြွယ်တို့၏မောင်၊ ဟံသာဝတီ စီရင်စု အမြတ်တော်ကြေးဝန်ထောက် ဦးဘနှင့် ဒေါ်အေးတို့၏တူ၊ ရန်ကုန်မြို့ ပုလိပ်မင်းကြီးရုံး စုံထောက် ဝန်ကလေး မောင်ဌေးအောင် (ဘီအက်စ်စီ) ကို ရန်ကုန်မြို့ မင်းကြီး ကတော် ဒေါ်လှကြီး၏မြေး၊ ရာဘက်တရားသူကြီး ဦးလှသော် ဒေါ်ခင်ခင်ပု၏ တူမ၊ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသာထွန်း ဇနီး ဒေါ်စိုးလှ၏တူမ၊ ဒီစတြိတ် တရားသူကြီး ဦးဘစိန်း မင်းကတော် ဒေါ်မြမြခင်၏တူမ၊ ရန်ကုန်မြို့ အတွင်းဝန်ကြီး ဦးလှဘော် မင်းကတော် ဒေါ်မြမြတင်၏သမီး ခင်ဆွေတင့်နှင့် ----- ရက်နေ့၊ ၁၂ နာရီမှ ၄ နာရီတိုင် ရန်ကုန်မြို့ မြူနီစပါယ် မြို့မအခန်းကြီး၌ လက်ထပ်မင်္ဂလာ အခမ်း အနား ဆင်ယင် ကျင်းပမည်ဖြစ်ကြောင်း။ အထက်ပါ လက်ထပ်မင်္ဂလာစာမှာ သတင်းစာများတွင် နေ့စဉ် ကြော်ငြာလာရာ ၃-၄ ရက် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဖိတ်စာကတ်များမှာလည်း ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ မိတ်ဆွေများထံသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား မိမိ၏ဘဝကို အိမ်ထောင်ရေးတွင် မြှုပ်နှံရတော့မည် ဖြစ်ရာ မင်းသားအား စွဲလမ်းသောစိတ်ကြောင့် ပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိ။ ငေးမိငေးရာ မှိုင်မိမှိုင်ရာသာ ငေးမှိုင်တွေဝေ၍ နေမိလေ၏။ ထိုအတွင်း ကိုဌေးအောင်မှာလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လာရောက်နေရာ မိမိနှင့် လက်ထပ်မည့်သူ ဖြစ်၍ အလိုက်အထိုက် ပြောဆိုနေရသော်လည်း ကိုဌေးအောင်က ကိုင်တွယ် စမ်းသပ်မည် လုပ်သောအခါ အပျိုကိုယ်နှင့် နေရမည်မှာ ရက်ပိုင်းမျှသာဖြစ်၍ သည်းခံရန် အမျိုးမျိုး ချော့မော့ တောင်းပန်ထားရလေ၏။ လက်ထပ်ရန် ရက်ကား တစ်စ တစ်စ နီးကပ်လာရာ ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသားအား မျှော်လင့်ချက်ကုန်လျက် မိမိ၏ဘဝကို စိတ်တုံးတုံးချလိုက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့ကား လက်ထပ်ရမည့်နေ့ ဖြစ်လေရာ အိမ်တွင် စီမံခန့်ခွဲသူများ ၂-၃ ရက်က လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများ ပေးပို့ သဖြင့် စာရင်းရေးမှတ်နေသူများသည် ခင်ဆွေတင့် အိမ်တွင် ရှုပ်ပွေ၍နေလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် ဆွေမျိုး မိဘများနှင့်တကွ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများပါ မိမိ၏အပျိုဘဝကို ချောက်တွန်းရန် ပိုင်းဝန်းနေကြသည်ကို မြင်ရလေ၊ မင်းသားအား သတိရလေ ဖြစ်သဖြင့် မြောက်ဘက်အိမ်သို့ မကြာခဏ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိလေ၏။ နေ့ ၂ နာရီခွဲလောက်

ရှိသောအခါ ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားသည် မသိလိုက်သော မင်းသား၏ကားသည်
မင်းသားအိမ်ထဲသို့ ဝင်လာရာ ခင်ဆွေတင့်သည် လှမ်းမျှော်ကြည့်ရာမှ
ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားပေါ်က ဆင်းသွားသော သက္ကလတ်ဦးထုပ်နှင့်
လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။

ခင်ဆွေတင့်မှာ မင်းသား၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် ခြေလှမ်းဟန်ကို
အရကျက်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် မင်းသား ပြန်ရောက်နေပြီကို အတပ် တွေးတောကာ
ဂနာမငြိမ်တော့ဘဲ ဝမ်းသာသလို ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်၍သွားလေ၏။ နောက်ဆုံး၌
ဝမ်းနည်းစရာက ပို၍များတော့၏။ မိမိကား နက်ဖြန် လက်ထပ်ရမည့်အရေးကို
ပြင်၍ မရတော့။ ကလေးတွေလို ဇွတ်မှိတ်လုပ်၍လည်း မဖြစ်။ တွေးမိတိုင်း
အသည်းနှလုံးကြွေကျမတတ် ဖြစ်၍နေရှာလေ၏။ မင်းသားအိမ်ဘက်သို့ မကြာခဏ
လှမ်းကြည့်မိရာ ပြတင်းတံခါးများ ဖွင့်၍ထားသော်လည်း မင်းသားကိုမူ အစအနမျှ
မမြင်ရချေ။ ခင်ဆွေတင့်ကား တစ်ညနေလုံး တကြွကြွဖြစ်လျက် ၆ နာရီခွဲသာသာ
လူရှင်းချိန်တွင် မင်းသားအား သူ ပေးထားသော လက်ဝတ်လက်စားကို
ပြန်ပေးချေဦးမယ်။ ကျေနပ်အောင်လည်း ရှင်းပါရစေ။ သူ မကျေနပ်လို့
ကိုးရိုးကားရားဖြစ်မှာလည်း ကြောက်ရတယ် ဟု အကြောင်းပြကာ
မင်းသား၏အိမ်ဘက်သို့ အမှတ်တမဲ့ ကူးခဲ့လေ၏။

ခင်ဆွေတင့်ကား ဆင်ဝင်ပေါက် ရောက်သည်အထိ လူတစ်ယောက်ကိုမျှ
မတွေ့ရချေ။ နောက်ဖေးသို့ လှည့်၍သွားသောအခါ အဘိုးကြီးနှင့် တွေ့၍ မေးမြန်းမှ
ရထားပေါ် အိပ်ပျက်၍ အိမ်ပေါ် သူ့ အခန်းထဲတွင် အိပ်နေကြောင်း၊ တမြန်နေ့က
သိက္ခာချ၍ လူထွက်လာ ကြောင်း ပြောသဖြင့် အဘိုးကြီးကိုမျှ
စကားကောင်းကောင်း မပြောနိုင်ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးကလေး တက်ခဲ့လေ၏။
မင်းသား အိပ်သော အခန်းသို့ ရောက်လျှင် အခန်းဆီးကို မ ချ၍ ကြည့်ရာ
မှောင်နေသဖြင့် သဲကွဲစွာ မမြင်ရချေ။ ဓာတ်မီးခလုတ်ကို စမ်း၍ နှိပ်လိုက်သောအခါ
လက်နှစ်ဖက် ပေါင်ခြံထဲသွင်းကာ ပန်းရောင် အချိတ်လုံကွင်း၊ ပိုးရုပ်လက်တို
ဝတ်ကာ ခွေခွေကလေး အိပ်နေသော မင်းသားကို မြင်ရလေ၏။ ခေါင်းတုံးနှင့်ဖြစ်၍
ဆတော်ရုပ်ပေါက်နေသော ဦးရေစိမ်းစိမ်း၊ နဖူးကျယ်ကျယ်၊ နားရွက်ကားကား၊
နှာတံပေါ်ပေါ်ကိုလည်း တစ်စုံစီမို့ ကြည့်ရှုရာက ခုတင်ဘေးတွင် ထိုင်လေ၏။
မင်းသား၏ကိုယ်ကလေးကို အသာအယာ လှုပ်လျက် “အစ်ကိုကြီး”ဟု နှိုးလေ၏။
မင်းသားမှာ မျက်လုံးကြီးကို အသာဖွင့်လျက် ခင်ဆွေတင့်အား ကြည့်လေ၏။
ပြုံးလည်း မပြုံး၊ ရယ်လည်း မရယ်၊ နှုတ်လည်း မဆက်၊ တွေ့တွေ့ကြီး
ကြည့်နေရာက မျက်လုံးအိမ် လည်လျက် မျက်ရည်ပြည့်လာသည်ကို ခင်ဆွေတင့်
မြင်ရရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ ဘာကိုမျှ သတိမထားနိုင်တော့ဘဲ မိမိကိုယ်ကလေးကို
မင်းသား၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ပစ်လှဲလိုက်ပြီး အသံများ ထွက်အောင် ရှိုက်၍
ငိုကြွေးရှာလေ၏။ မျက်ရည်တို့သည် မင်းသား၏လက်မောင်းပေါ်သို့ စီးကျနေရာ

မင်းသားမှာလည်း ခင်ဆွေတင့်၏ကျောကို ပြန်ဖက်ထားလျက် အတန်ကြာ
ငိုပွဲဆင်၍ နေကြလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် ထိုသို့ ငိုရာမှ မင်းသားလက်ထဲမှ
ရုန်းထွက်ကာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်တိုင်း လက်ညှိုးကလေးနှင့် မင်းသားအား
ထိုးကာ ထိုးကာ...

“ရက်စက်လှသည်လား အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ခင်ဆွေက အစ်ကိုကြီးကို မချစ်ဘူး
ပြောလို့လား။ အစ်ကိုကြီးသာ ဒီမှာရှိရင် ခင်ဆွေ ဒီလိုဖြစ်ပါ့မလား။ အခုတော့
ဘယ့်နှယ် တတ်နိုင်သေးသလဲ၊ ဘယ့်နှယ် ကြံဦးမလဲ” ဟု မင်းသားအပေါ်သို့
ကိုယ်ကို ပစ်လွဲပြန်ပြီး ငိုကြွေးပြန်လေ၏။ မင်းသားမှာလည်း
ခင်ဆွေတင့်၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ အသာ မလျက် မျက်ရည်များကို
သုတ်ပေးရင်း အနိုင်နိုင် ပြုံးလိုက်ကာ

“ချစ်တာပေါ့ ခင်ဆွေ၊ ချစ်လို့ ဒီလို စီမံရတာပေါ့”

“ဒါ ချစ်တာလား၊ ဒါ ချစ်တာလား၊ အသည်းကွဲတော့မယ်”ဟု ဆောင့်ကာ
ဆောင့်ကာ အော်လေရာ မင်းသားမှာ သည်းခံ အလိုလိုက်လျက်
ခင်ဆွေတင့်၏ပါးပြင်ကလေးကို မွှေးမည် လုပ်ပြီးမှ သူ့မှာ လက်ထပ်တော့မည်၊
မတော်ပါကလား ဟု စဉ်းစားမိသဖြင့် ဆွဲယူပြီး မျက်နှာကို ပြန်၍ မလိုက်ရာ
ထိုအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သော ခင်ဆွေတင့်သည် သူ၏မျက်နှာနှင့်
ပါးပြင်ကလေးကို မင်းသား၏ နှာခေါင်းနှင့် အတင်းပွတ်လျက်

“ကဲ... ကဲ ဘာဖြစ်သေးသလဲ၊ ဒီထက်မက ပြုချင်ရာပြု၊ သိရဲ့လား၊ ဟီး...
ဟီး”

ငိုချပြန်သဖြင့် မင်းသားမှာ အကြံအစိုက်လျက် ကျေနပ် အောင် ဖက်ယမ်း
နမ်းရှုပ် ပွေ့ယူထားရပြန်လေ၏။

“ခင်ဆွေ”

မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်၏မျက်နှာကလေးကို ငုံ့ကြည့်လျက်
ခပ်တည်တည် ခေါ်လိုက်လေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် သူ၏ အင်္ကျီလက်နှင့်
မျက်ရည်ကို သုတ်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်နေလေ၏။

“အစ်ကိုကြီးကို ခင်ဆွေ တကယ်ချစ်တယ်နော်”

“မေးပြန်ပြီ၊ ဘယ်သူက မချစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ကဲပါ၊ ဒါတွေ ထားပါ၊ အစ်ကိုကြီး ချစ်ရင် လက်မထပ်ခင် ဒီ တစ်ည ရသမျှ
အချိန်ကလေးမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြစို့လား။ အစ်ကိုကြီး ဒီလို နေလိုက်ရရင်

ကျေနပ်ပါပြီ ခင်ဆွေ”

‘သဘော... သဘော’

ပြောလိုက်ရာ မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်ကို ထူပြီးလျှင် ခုတင်ပေါ်က စုံတွဲဆင်းကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကြလေ၏။ မင်းသားသည် ဘွိုင်ကုလားအား တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်ပေးပြီးနောက် ခင်ဆွေတင့်နှင့်အတူ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြန်၏။ မကြာခင်ပင် ဝက်နံကင်၊ ဘဲသားကင်နှင့် အအေးခံသေတ္တာထဲမှ ဝီစကီပုလင်း၊ ဆော်ဒါပုလင်းများ နှစ်ဦးသားရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ မင်းသားသည် ဆော်ဒါနှင့် ဝီစကီစပ်ပြီး အနားမရှိ တစ်ခွက် မော့သောက်ပြီးလျှင် ဝက်နံကင် တစ်ဖွဲကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးယူ ဝါးနေရင်း

“ခင်ဆွေ နည်းနည်း သောက်ကြည့်ပါလား၊ ပျော်ရအောင်လေ”

“တစ်ခါမှတော့ မသောက်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သောက်မယ်လေ အစ်ကိုကြီး”

မင်းသားသည် ဝီစကီ လက်တစ်လုံးခန့်နှင့် ဆော်ဒါ စပ်မည် လုပ်ပြီးမှ မစပ်တော့ဘဲ အအေးခံသေတ္တာထဲက လင်မနစ်တစ်လုံး ထယူကာ လင်မနစ် လက်လေးလုံးခန့်နှင့် စပ်၍ ပေးလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် မော့၍ သောက်ချပြီး မင်းသားနည်းတူ ဝက်နံကင်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်၍ စားလေ၏။ နောက်ထပ် လက်တစ်လုံး ပေးလိုက်သောအခါ ခင်ဆွေတင့်မှာ တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးသဖြင့် ရီတီတီ ဖြစ်၍လာလေ၏။ ကိုယ်ကလေးမှာ နတ်ပူးချင်သလို ဖြစ်လာ၏။ ဝီစကီမှာ တစ်စ တစ်စ ဖမ်းတတ်လေရာ မင်းသား၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာနှစ်ခု ဖြစ်လိုဖြစ်၊ ဝါးနေလိုနေ မြင်ရရာ တစ်ခါတစ်ခါ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

“ခင်ဆွေ မူးနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ မူးနောက်နောက်ကြီးပဲ”

“ဒါဖြင့် တော်တော့နော်”ဟု ကိုယ်တိုင်လည်း လျှော့၍ သောက်ပြီး ခင်ဆွေတင့်နှင့် လက်ချင်းတွဲကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်အပေါ်ထပ် ဆင်ဝင်အထိ လာခဲ့ပြီးလျှင် တောင်ဘက်တံခါးများကို ပိတ်လျက် စောင်းကောက်တစ်လှည့်၊ စန္ဒရားတစ်ဖုံ တီးပြနေရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် နားထောင်နေလေ၏။ စီးကရက် တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးပဲ မင်းသား လက်ထဲက စီးကရက်ကို ဆွဲယူ၍ မဖွာတတ် ဖွာတတ် ရှူဖွာ၍နေလေ၏။ လက်နှစ်လုံးမျှ ဝီစကီသည် အူရိုင်းများကို အတော်မူးစေရကား ခင်ဆွေတင့်မှာ ထိုအချိန်မှ ပိုမို သိလျက် တစ်ချီ တစ်ချီ မျက်တောင်စင်းနေသဖြင့်

“ခင်ဆွေ အိပ်ချင်သလား၊ လာလေ အစ်ကိုကြီးအခန်းထဲ ခဏ အိပ်ဦး၊ ၉

နာရီလောက်ကျတော့ အစ်ကိုကြီး နှိုးလွှတ်မယ်” ဟု အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ခုတင်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်ရာ မတက်နိုင်သဖြင့် ချော်ချော်ကျနေရာ မင်းသားက အသာပွေ့လျက် ပက်လက်ကလေးနေအောင် မွေ့ရာပေါ်သို့ တင်ပြီး ပြန်ထမည်အလုပ် ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသား၏လည်ပင်းကို ဖက်၍ထားလေ၏။

“ခင်ဆွေရဲ့ဘေးမှာ အိပ်စမ်း အစ်ကိုကြီး၊ ဒင်းလည်း အလေလိုက် ချင်တိုင်း လိုက်နေတာ၊ ခင်ဆွေရဲ့ အပျိုကိုယ်ကိုလည်း သူ့ကို မအပ်ချင် ဘူး။ ကဲ... ကဲ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ခင်နဲ့ ပထမ ညားတဲ့ လင်မယား၊ ဟိုကောင်က လူမသမာမို့ နောက်မှ ကံမကောင်းလို့ အစ်ကိုကြီးထဲက ယူသွားတာ ဆိုကြစို့၊ အိပ်စမ်းပါ။ ဘာငေးနေရတာလဲ”

မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့် မှူးနေ၍ ပြောသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ မှူးတုန်း မတော်တရော်ဖြစ်က မိမိအား လူယုတ်မာဟု တွေးတောမိမည် စိုးသောကြောင့် အလိုက်အထိုက် အိပ်ရသော်လည်း မလှုပ်မယှက်နှင့် ဇာခြင်ထောင်အမိုးကို မျက်လုံးကြီး လှန်ကာ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

“အို... ဘာငေးနေပြန်တာလဲ၊ ဒီဘက်လှည့်စမ်းပါ” ဟု သူ၏လက်ကလေးနှင့် ဆွဲလှည့်လိုက်သဖြင့် မင်းသားသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်အောင် စောင်းလိုက်ရလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်သည် မင်းသား၏ လည်ပင်းကို ဖက်ကာ မျက်စိမှိတ် အိပ်လေ၏။ ၅ မိနစ်အတွင်းမှာပင် တကယ်အိပ်ပျော်သွားရာ မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်၏လက်ကလေးကို အသာ ဖယ်လျက် နေရာမှ ထခဲ့လေ၏။ အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်ခန်း ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ဆေးလိပ်မီးခိုး တဖွားဖွားနှင့် တွေးချင်ရာ တွေး၍နေရာ အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်၍ သွားလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား အမှုမဲ့ စကားမှားသွားသော်လည်း ထိုမျှ ဇက်ရဲသော မိန်းကလေး မဟုတ်ချေ။ အချစ်မွန်ပြီးလျှင် စိတ်နှလုံး ချောက်ချားနေသောကြောင့်သာ ထင်ရာတွေ ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေးတောမိလေ၏။ ထိုအခိုက် “အစ်ကိုကြီး”ဟု ခေါ်သံကြားသဖြင့် အပြေးကလေး ထသွားကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

“ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ခင်ဆွေ အမူးပြေသွားပါပြီ။ လာပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ ဒီတစ်ညဟာ ခင်ဆွေရဲ့ တစ်သက် အပျော်ဆုံးညပဲ။ အစ်ကိုကြီး လည်ပင်းဖက်ပြီး အားရအောင် အိပ်စမ်းမယ်” ဟု ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြောလိုက်ရာ မင်းသားမှာ ခင်ဆွေတင့်၏မူလ အပြုအမူမျိုးနှင့် မတူသဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် မျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်း၊ မျက်နှာ အမူအရာမှာ သူကောင်းပကတိ ဖြစ်သောကြောင့် အလိုလိုက်ပြီး အိပ်ရပြန်လေ၏။ ဤအကြိမ်၌မူကား ချဉ်သီးနှင့် ဆားကဲ့သို့ဖြစ်ကာ အနှစ်နှစ် အလလ ကိန်းအောင်းနေသော

မင်းသား၏စိတ်ဆင်မုန်သည် ခင်ဆွေတင့်၏ ယုယ ပိုက်ထွေး ပြုမူချက်ကြောင့် ထိန်းသိမ်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ ဘဲ ဒလဟော ယိုထွက်မိတော့လေ၏။

ခင်ဆွေတင့်မှာလည်း မိမိဘဝကို မိမိ မေ့ပျောက်လျက် မိမိ အချစ်ဆုံး၊ အရိုးသားဆုံး လူသူတော်ကောင်းကြီးတစ်ယောက်ကို ပုဂံအရည်းကြီး လက်ထက်က ကျောင်းလွတ် ပူဇော်နည်း ပူဇော်တော့မည်ဟု သဒ္ဓါတရား ထက်သန်သည့်အလား မင်းသား ပြုမူသမျှ ရုန်းကန်ခြင်းမပြု၊ အလိုလိုက်ကာ သည်းခံနေတော့လေ၏။

အိပ်ခန်း ခုတင်ပေါ်တွင် အချစ်ပင်လယ်ကြော၌ မျောပါနေကြသောသူနှစ်ဦးမှာ အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ခဲ့ကာ နာရီကြီးမှ ၁၀ ချက် ထိုးသံကြားရမှ မင်းသားသည် လူးလဲထကာ

“ဟော ခင်ဆွေ၊ ၁၀ နာရီတောင် ထိုးနေပြီ။ ဟိုဘက်က လိုက်လာကြမှဖြင့်...”

“လာ.. လာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ခင်ဆွေ ဒီည ဒီက မပြန်တော့ဘူး။ နေပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ခင်ဆွေရဲ့အချစ်ကို လက်တွေ့ပြလိုက်ပြီ မဟုတ်လား၊ ခင်ဆွေကို ဖောက်ပြားတဲ့ မိန်းကလေးလို့ အပြစ်တင်ဦးမှာလား။ ပြောစမ်းပါဦး”

“အသည်းနာလွန်းလို့ ခင်ဆွေ၊ ဒီစကားတွေ မေးမနေစမ်းပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးကို ချစ်လွန်းလို့ အလိုလိုက်တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး သိပါတယ်။ တည်ကြည်တဲ့ မိန်းကလေး ဆိုတာလည်း ရှေးကတည်းက သိပြီးပါ”

ထိုအခိုက် မရဲတရဲ လှမ်းလာသော ခြေသံကို ကြားသဖြင့် မင်းသားသည် ကပျာကယာ အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ရာ ဦးရဲကျော်ခေါင်ကို တွေ့လေ၏။

“ကိုယ်... ကိုယ်တော်လေး၊ ဟိုဘက်က သူ့အမေ လိုက်လာတယ်။ အပေါ်မှာ စန္ဒရားတီးရင်း စကားပြောနေတယ်လို့ ပြောထားခဲ့တယ်” ဟု အစီရင်ခံပြီးနောက် ဆင်းသွားလေ၏။ မင်းသားလည်း ခင်ဆွေတင့်အား မယ်တော်ကြီး လိုက်လာကြောင်း ပြောပြရာ ပျော်ရာမှ မျက်ရည်ဝိုင်းလာလေ၏။ မင်းသားလည်း ခင်ဆွေတင့်အား တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်လျက် ဘယ်ပြန် ညာပြန် မွေးပြီးနောက် လွှတ်လိုက်ရာ ခင်ဆွေတင့်လည်း မင်းသားအား မျက်နှာငုံပေးစေလျက် အားပါးတရ နမ်းရှုပ်ပြီးနောက် တုန်ယင်သောအသံဖြင့် “သွားတော့မယ် အစ်ကိုကြီး”ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ဆင်း၍ သွားလေ၏။

ဒေါ်မြမြတင်ကား အစေခံတစ်ယောက်နှင့် စောင့်စားနေရာ သမီး၏မူမမှန်သော လုံချည်၊ အင်္ကျီများကို မြင်ရသော်လည်း ဆိုမြည် မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ “သမီးဖေဖေ မေးနေလို့”ဟု တစ်ခွန်းသာ ပြောပြီး

ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ၁၂ နာရီခန့် အချိန်၌ကား မြူနီစီပါယ်တောင်းဟော မျက်နှာစာဘက် ဝင်းအတွင်း၌ မော်တော်ကားများ ပြည့်ညပ်နေသည့်အပြင် အချို့ကားများမှာ ဘားလမ်းဘက်နှင့် ဆူးလေဘုရားလမ်းဘက်တွင် ဆိုက်ရပ်ထားရင်း ပုဆိုးတောင်ရှည် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် လူကြီးလူကောင်းများသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ တောင်ဘက်ပေါက်မှ အပေါ် ထပ်သို့ တက်ကြလေ၏။ တောင်းဟောခန်းမကြီးအတွင်း၌ကား စားပွဲကုလားများတွင် ပရိသတ်များ ပြည့်ညပ်လျက် ဘွိုင်ကုလားများသည် ပျာယာခတ်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေကြလေ၏။ ကိုယ်ပိုင် စိန်၊ ရွှေ၊ ဝတ်စားလာသော မင်းကတော်များ၊ ငှားရမ်းလာသောသူများတို့၏ စိန်၊ ရွှေ အရောင်သည် နေ့ခင်းဖြစ်လျက် ထွန်းလင်းသော ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ဟပ်ကာ များစွာ ပန်စားလျက် ရှိလေ၏။

ထိတ်ထိတ်ကြဲ အထက်တန်းစား မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်သဖြင့် တရားဝန်ကြီးများ၊ ဝန်ကြီးချုပ်များ၊ အထက်တန်း အရာရှိများ၊ သူဌေးသူကြွယ်များ မြို့လုံးကျွတ်လိုလို ရောက်လာကြ၏။ တစ်နေရာမှ ငှား ရမ်းလာသော အငြိမ့်မှာလည်း စန္ဒရားသံ၊ ပတ္တလားသံ၊ နံသံတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းလျက် သာယာနာပျော်ဖွယ် တီးမှုတ်လျက် ရှိလေ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရယ်မော နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ မင်္ဂလာ သတို့သား သတို့သမီးတို့အား ကြည့်ရှုကာ ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုးပြောခြင်းတို့ဖြင့် စားပွဲတိုင်းသည်လည်း စကားပြောသံဖြင့် ဆူညံ၍ နေလေ၏။ အမိုးမှ ပန်ကာများသည် အနားမရှိ၊ ငြိမ်နေသော လေထုကို ဒေါသကြီးစွာ မွေ့ယမ်းနေကြလေ၏။

သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့မှာ ခုံကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ၂တောင် ကွာလောက် ယှဉ်တွဲ ထိုင်နေကြ၏။ ကိုဌေးအောင်မှာ ပန်းရောင် ဘန်ကောက် ပုဆိုး၊ ပိုးအင်္ကျီရင်ဖုံး၊ ပဝါအုပ်ပေါင်း ပေါင်းထား၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ရွှေချည်ထိုး နံ့သာရောင် ထဘီ၊ ပန်းရောင် ပိုးရင်စည်း၊ ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ မင်းသားပေးထားသော လက်ကောက် ၅ ရန်အပြင် စိန်လက်ကောက်တစ်ရန် ဆင့်၍ ဝတ်ထား၏။ ပတ္တမြား လက်စွပ်မှာ မင်းသားအား ပိုမို သတိရစေ၏။ သို့ရာတွင် အထက်တန်းကျသလောက် အလွန်အကျွံ ဖြီးလိမ်းပြုပြင်ခြင်း မရှိ။ မျက်နှာ အမြဲ အောက်ချလျက်နေလေရာမှ အချို့မှာ ရှက်လွန်း၍နေသည်ဟု ထင်မှတ်ကြလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ရှက်လှသည် တစ်ကြောင်း၊ မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းရတော့မည် ဟု စိတ်မချမ်းမြေ့သည် တစ်ကြောင်းကြောင့် မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် ခေါင်းစိုက်နေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

လက်ထပ်ချိန်ကျလျှင် လက်ထပ်မည့် အခါပေး ဆရာသည် လင်္ကာပါဠိတန်း၊

လေလျှောက်ရွတ်လျက်၊ အဓိပ္ပာယ်ပြော ဆုတောင်းလို တောင်းနှင့် အတော် အချိန်ဖြုန်း၍နေလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ လက်ထပ်၊ မိဘများအား ကန်တော့ပြီးတော့မှ ပရိသတ်များအား ဧည့်ခံအစာများ ကျွေးမွေးလေရာ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံတို့သည် ဆူညံ၍နေလေ၏။ ထိုအတွင်းပင် နောက်ထပ် ရောက်ရှိလာကြသော ပရိသတ်များ အနက် ပန်းရောင် အချိတ်ပုဆိုး၊ ဝိုးစစ် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ပဝါအုပ်ပေါင်း၊ ဂျူးဖိနပ်စီးလျက် ရွှေကိုင်မုက်မှန်နှင့် အသက် ၂၀ ကျော် ၃၀ နီးပါး လူရွယ်တစ်ယောက် ပါလာရာ အချို့မှာ လှမ်း၍ အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ ခေါင်းငုံ့၍နေရာမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်၍ မြင်လိုက်ရာ မျက်နှာများ ပျက်လျက် ခေါင်းနားပန်းကြီး၍ သွားလေ၏။ မင်းသားကား ဘယ်လက်က အချိတ်ပုဆိုးစ ဆွဲလျက် ညာလက်က ဆင်စွယ်သေတ္တာငယ်ကလေးကို ကိုင်ကာ ခင်ဆွေတင့် ရှိရာသို့ ရှေးရှု၍ လာလေ၏။ ဒေါ်မြမြတင်နှင့် ဦးလှဘော်တို့လည်း တထိတ်ထိတ် ဖြစ်၍နေကြ၏။ ကိုဌေးအောင်ကား လက်ထပ်အပြီး မိတ်ဆွေအများ အား လိုက်လံ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်နေသဖြင့် ထိုအခြင်းအရာကို မမြင်လိုက်ချေ။ မင်းသားသည် ခင်ဆွေတင့်အနီးသို့ရောက်လျှင် ပြုံးချိုလျက်

“မနေ့က ပို့လိုက်မလို့ဟာ၊ မပို့ဖြစ်လို့ ခု လာပို့တာပဲ။ ဒါ နောက်ထပ် လက်ဖွဲ့တဲ့ ပစ္စည်း” ဟု ဆင်စွယ်သေတ္တာကို ဖွင့်၍ပြရာ အလွန် အရောင်ကောင်းသော စိန်လည်တုန်ကို မြင်ကြလေ၏။ အချို့မှာ ထိုစိန်မျိုးကို မမြင်ဖူးသဖြင့် အံ့သြ မျက်လုံးပြူးကြ၏။ ခင်ဆွေတင့်မှာ လက်ကလေးများ တုန်လျက် နှုတ်ခမ်းကလေး လှုပ်ကာ

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”ဟု ပြောလိုက်ရာ မင်းသားလည်း လှည့်ထွက်သွားလေ၏။ ဧည့်ခံသူများက မုန့်များ၊ လက်ဖက်ရည်များ သုံးဆောင်ရန် ဖိတ်ခေါ်သော်လည်း “တော်ပါပြီ”ဟု လက်ပြလျက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍ သွားတော့လေ၏။

လက်ထပ်ပွဲမှာ တစ်နေ့လုံးလိုပင် ငြီးငွေ့စွာ ထိုင်၍နေရရာ ၄ နာရီကျော်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဆွေတင့်သည် ကိုဌေးအောင် အလစ်တွင် မိခင်ကြီးကို ခေါ်လျက် အိမ်သို့ ကားနှင့် လစ်၍ ပြေးတော့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် အဝတ်များကို ချွတ်လဲကာ အခန်းကြီးတစ်ခန်းသို့ ဝင်မိရာ ၂ ယောက်အိပ် ကြေးခုတင်ကြီး၊ ရွှေကိုင်ဖြင့် မ ထားသော ဇာခြင်ထောင်၊ သားနားသော မွေ့ရာ ခေါင်းအုံးတို့ကို မြင်ရရာ ရင်ကလေးဖိုလျက် မိမိ အိပ်နေကျ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီး မျက်ရည်များကိုသာ သွန်ချနေတော့လေ၏။ နှုတ်ဆက် မေးမြန်းလာကြသော ဧည့်သည်များအားလည်း တစ်နေ့လုံး ညောင်း၍၊ ခေါင်းမူးနေ၍ အပြင်မထွက်သည်ကို သည်းခံရန် တောင်းပန်ခိုင်းရလေ၏။

ကိုဌေးအောင်ကား မိတ်ဆွေများက ဒင်နာ ကျွေးရမည်၊ ဟိုတယ် ပို့ရမည်

ပူဆာကြသဖြင့် အားလုံး ကျေနပ်အောင် ကားတွေနှင့် လိုက်လံ ပို့ရပြီးနောက် ညနေ ၆ နာရီခန့်မှ ပြည်လမ်းသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ခင်ဆွေတင့်ကား ထိုအချိန်အထိ အခန်းထဲ၌ ရှိရာ

“ခင် နေမကောင်းဘူးလား၊ အခန်းထဲမှာ ငြီးစိစိနဲ့၊ ပန်းခြံထဲ ထွက်ပါဦးလား”ဟု ကိုဌေးအောင်၏အသံကို ကြားရသဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ လူးလဲ ထလေ၏။ ကိုဌေးအောင်သည် ခင်ဆွေတင့်၏လက်ကို ဖေးမကိုင်ပေးမည်လုပ်ရာ ခင်ဆွေတင့်က အကိုင်မခံဘဲ “ခင် ပျောက်ပါပြီ”ဟု ခပ်သုတ်သုတ် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လေ၏။

မကြာခင်ပင် ကြိမ်ကုလားထိုင် တစ်လုံးစီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသော ဇနီးမောင်နှံကို မြင်ရလေ၏။ နေမင်းသည် တစ်စ တစ်စ သူ၏အရောင်ကို ရုပ်သိမ်းသွားရာ ဓာတ်မီးရောင်များသည် အစားထိုး လင်း၍လာလေ၏။ မြောက်ဘက်ခြံမှ အရပ်မြင့်မြင့် ခေါင်းတုံးနှင့်လူတစ်ယောက်သည် ထို ဇနီးမောင်နှံ၏အခြေအနေကို တောင်ဘက် စည်းရိုးနားမှ လှမ်းမျှော် ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးဆီမှ လက်ခနဲ မီးလင်းသဖြင့် လှမ်းကြည့်နေရာ ခင်ဆွေတင့်မှာ မျက်နှာ ကြည်သာပုံ မရ။ ဇိမ်နှင့် စီးကရက် မှိန်းနေသူအား မီးခြစ်ပေးရသည်ကို မင်းသား မြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မင်းသား၏ခြေများသည် ရပ်တည်ခြင်း ငှာ မတတ်နိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ စိတ်လည်း တစ်နေ့လုံး မောနေသော ကြောင့် “ကံ.. ကံ.. ကံ ကို ဘယ်လိုလူကြံလို့မှ မရဘူး” ဟု တစ်ယောက် တည်း တိုးတိုးလေး ညည်းတွားကာ လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ကြီးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း ရွေ့လျားကာ ဆုတ်ခွာ၍ သွားရှာလေ သတည်း။ ။

မဟာဆွေ

<https://t.me/mmebooks>

